

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İLK ÖLÜM

Eclips_e

JAMES
PATTERSON

Tarama : Kitappiri

İNKILÂP

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

James Patterson _ İlk Ölüm

İlk Ölüm

© 2001, James Patterson

Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Türkiye'de yayın hakkı:

© 2004, İnkılâp Kitabevi

Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince

İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'ye aittir.

Kapak Tasarım: Ömer Küçük

Dizgi: Sahabettin Saykaloğlu Düzelti: Ufuk Altaş

ISBN 975-10-2125-1 04 05 06 07 9 8 7 6 5 4 3 2 1

' Baskı: ANKA BASIM Matbaacılar Sitesi, No: 38 Bağcılar-İstanbul

Ankara Caddesi, No: 95

Sirkeci 34410 İSTANBUL

Tel: (0212) 514 06 10-11 (Pbx)

Fax: (0212) 514 06 12

e-posta: posta@inkilap.com

www.inkilap.com

JAMES PATTERSON

İlk ölüm

ROMAN

Çeviren Murat Sağlam

*»' İNKILÂP

GİRİŞ

Müfettiş Lindsay Boxer

Temmuzun aşırı sıcak bir gecesi idi, fakat dışarıda, gri taştan b3mk terasta tir tir titriyordum. Görkemli San Francisco ya bakıyorum, beylik tabancam şakağıma dayalı.

"Bunu bana neden yaptın Tanrım?" diye fısıldıyorum. Fazla tepkisel, ama yerinde ve adil, sanırım.

Tatlı Martha'nın iniltilerini işitiyorum. Geriye bakıyor ve onun terasa açılan cam kapıdan beni seyrettiğini görüyorum. Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyor. Kapının ötesinden sesleniyorum. "Ben iyiyim. Haydi kızım, git ve uzan."

Halbuki gitmeyeceğini, kafasını çevirmeyeceğini biliyorum. O sadık, iyi bir arkadaşı. Son altı yıldır istisnasız her gece yüzümü yalayarak bana ijd geceler diliyor.

Onun Border Koli gözlerine bakarken, belki de içeri girip kızları arasam iyi olur diye düşünüyorum. Claire, Cindy ve Jill daha telefonu kapamadan eve damlar. Bana sarılır, saçlarımı okşar ve tam söylenmesi gerekenleri söylerlerdi. Sen çok özel birisin Lindsay. Seni herkes seviyor, Lindsay.

Ama yarın, olmazsa ertesi gece yine bu noktaya geleceğim. Şu karmaşadan çıkmanın bir yolunu bulamıyorum. Her şeyi belki yüz defa ölçüp biçtim. Sonuna kadar mantıklı olabilirim, fakat belli ki aynı zamanda duygusal bir insanım da. San Francisco Polis Departmanı'nda bir müfettiş olarak gücüm de buradan geliyor. Nadir rastlanan bir bileşim ve galiba cinayet masasındaki diğer erkek meslektaşlarımdan daha başarılı ol-
mamın sebebi de bu. Hangisi burada, hangisi beynini kendi silahıyla uçurmaya hazır?

Tabancamın namlusunu yüzümü sürterek şakağımdan yanağıma indiriyor, sonra tekrar şakağa dağıyorum. Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım; Chris'in kadife elleri geliyor aklıma. Ve ağlıyorum.

Görüntüler zihnime öyle bir üşüşüyor ki, onları takip edemiyorum.

Kentimize korku salan o korkunç ve unutulmaz balayı katilleri, annemin yakın plan görüntülerine karışıyor, hatta babamı bile görür gibi oluyorum. En iyi arkadaşlarım -Claire, Cindy ve Jill- şu çılgın kulübümüz. Kendimi bile

görüyorum, yani eski kendimi. Hiç kimse, fakat hiç kimse bir müfettiş olabileceğimi düşünmemişti. Koca San Francisco Polis Depart-manmdaki tek kadın müfettiş. Arkadaşlarım durmadan JVIad About You filminde Paul Reiser'ın karşısındaki Helen Hunt'a benzediğimi söylerdi. Evet, evliydim. Fakat Helen Hunt değildim. Kocamın ise Paul Reiser'la uzaktan yakından alakası yoktu. Bu çok zor, çok kötü, çok yanlış. Benim yapabileceğim bir şey değil. Grand Hyatt'a balayı süitinde öldürülen David ile Melanie Brandt gözümün önünden hiç gitmiyor. Anlamsızca, yok yere öldükleri o korkunç otel odasını görüyorum. işte böyle başlamıştı.

BİRİNCİ KİTAP David ve Melanie

1. Bölüm

Süit uzun saplı, güzel kırmızı güllerle doluydu; harika hediyelerdi, gerçekten. Her şey mükemmeldi.

David Brandt kolunu yeni karısı Melanie ye dolamış, belki dünyanın başka bir yerinde benden daha şanslı bir adam vardır, diye düşünüyordu. Yemen'de bir yerlerde, Allah'ın ikinci bir keçi ihsan ettiği bir adam. Fakat San Francisco'nun en şanslı adamı benim.

Çift, Grand Hyatt'ın balayı süitinin oturma odasından dışarı bakıyordu. Uzakta Berkeley'in ışıklarını, Alcatraz'ı, Golden Gate Köprüsü'nün ışıklarla süslenmiş dış hatlarını görebiliyorlardı.

"İnanılmaz bir şey bu," dedi Melanie sevinçle. "Bugünün tek bir şeyi farklı olsun istemezdim."

"Ben de," diye fısıldadı David kulağına. "Tamam, belki anne babalarımızı davet etmezdim." Aynı anda güldüler.

Otelin balo salonunu dolduran üç yüz misafirin sonuncusunu uğurlayah da^a birkaç dakika olmuştu. Düşün faslı nihayet sona ermişti. Kadeh kaldırmalar, danslar, hal hatır sormalar, düşün pastasının önünde öpüşüp fotoğraf çektirmeler. İşte baş başa kalmışlardı. Yalnızca ikisi.

David, parlak yuvarlak masanın üzerine daha önceden yerleştirdiği şampanya dolu kadehlere uzandı. "Şerefe," dedi, "yeryüzündeki ikinci en şanslı adama."

"İkinci mi?" diye gülümsedi Melanie yalancılıktan bir şokla. "Birincisi kim?"

Kollarını birbirlerinin dirseklerinden geçirerek kristal kadehlerden uzun ve yavaş bir yudum aldılar. "İki keçisi olan çiftçi. Sonra anlatırım."

"Sana bir hediyem var," dedi David birdenbire hatırlayarak. Geline zaten beş kıratlık bir elmas almıştı, Melanie'nin bu yüzüğü sırf onun akrabalarını mutlu etmek için taşıdığının da farkındaydı. Yüksek arkalıklı bir sandalyenin üzerine atılmış smokin ceketine uzandı ve Bulgari'den alınmış bir mücevher kutusuyla geri döndü.

Melanie, "Hayır David," diye itiraz etti. "Benim hediyem sensin."

"Sen 3^ne de kutuyu aç," dedi David. "Hoşuna gidecek."

Kutunun kapağını kaldırdı. Süet bir kesenin içinde, elmastan hilalleri çevreleyen büyük gümüş halkalardan bir çift küpe vardı.

"Bana seni hatırlatıyorlar."

Melanie hilalleri kulakmemelerine tuttu. Mükemmeldiler. Oysa o da mükemmeldi.

"Benim metcezirlerim sana doğru," diye mırıldandı David.

Öpüştüler. David, Melanie'nin elbisesinin fermuarını omuz altı hizasına kadar açtı. Boynunu öptü. Sonra göğüslerinin başladığı yerleri.

Süitin kapısı çalındı.

"Şampanya!" diye seslendi bir ses dışarıdan.

David, bir an aklından, "Kapının önüne bırak!" diye bağırmayı geçirdi. Bitmek bilmeyen akşama, karısının dolgun omuzlarını saran elbiseyi soymayı hayal ederek katlanabilmiş-ti.

Melanie elmas küpeleri David'in gözlerinin önünde sallayarak, "Al gel de kurtulalım," diye fısıldadı. "Ben de bunları takarım."

Gülümseyen kahverengi gözleriyle David'in kollarından

12

kendini kurtarıp, balayı süitinin yatak odasına yöneldi. Bu gözler için ölebilirdi.

David kapıya doğru giderken dünyadaki hiç kimsenin yerinde olmak istemediğini düşündü.

İki keçisi olan çiftçinin bile.

13

2. Bölüm

Phillip Campbell bu kusursuz anı daha önce defalarca düş-lemişti. Kapıyı damadın açacağını biliyordu. Odaya girdi.

"Tebrikler," diye mırıldandı Campbell şampanyayı uzatarak. Açık smokin bir gömlek giyen, boynundan siyah bir kravat sarkan adama baktı.

David Brandt ona bakmamıştı bile, kurdeleli şişenin etiketini okuyordu. Krug. Clos du Mesnil, 1989.

"Şimdiye kadar bir insanın yaptığı en büyük kötülük nedir?" diye mırıldandı Campbell kendi kendine. "Yapabilir miyim? Bende o yürek var mı?"

Damat bahşiş için ceplerini karıştırırken, "Kart falan?" diye sordu.

"Sadece bu efendim."

Campbell bir adım attı ve damadın göğsüne, kalbe en yakın nokta olan üçüncü ve dördüncü kaburga kemiğinin arasına bir bıçak sapladı.

"Her şeyi olan adam için," diye fısıldadı. Kapvja iterek içeri girdi ve küçük bir tekmeyle kapıyı arkasından kapadı. David Brandt'ı çevirip kapıya yasladı ve bıçağı daha derine soktu.

Damat şok ve acının gerilimiyle kaskatı kesilmişti. Göğsünden gargaramsı, öksürüğümsü sesler yükseldi. Gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı.

Bu müthiş bir şey, diye düşündü Campbell. Gücün, damadın vücudundan uçup gittiğini hissedebiliyordu. Adam hayatının en büyük gününü yaşamıştı ve şimdi, birkaç dakika sonra, ölüyordu.

Campbell geri çekildi ve damadın bedeni yere 3akıldı. Oda fırtınaya yakalanmış bir tekne gibi sallanıyordu. Sonra her şey hızlandı ve birlikte hareket etmeye başladı. Siyah beyaz, sessiz bir film seyrediyor gibiydi. Muhteşem. Hayal ettiğinden çok daha iyiydi.

Campbell bir kadın sesi duydu. Bu ses onu kendine getirdi. Bıçağı David Brandt'in göğsünden çıkardı.

Yatak odasından çıkan kadını yakalamak için hızla harekete geçti, kadın henüz gelinliğini çıkarmamıştı.

"David?" dedi yüzünde kocasını beklerken Canrıphell'i görmesiyle çarpılan bir gülümsemeyle. "David nerede? Siz kimsiniz?"

Adama bakan korku dolu gözler yüzde çakılı kaldı, sonra bıçağa, ardından yerde yatan kocasının bedenine döndü.

"Aman Tanrım, David!"diye çığlık attı. "David, David!"

Campbell onu böyle hatırlamak istiyordu işte. Korkudan donmuş, sonuna kadar açılmış gözler. Birkaç saniye önce bir güneş gibi parıldayan umut, güzel günler vaadi tümüyle sönmüştü.

Kelimeler dudaklarından döküldü. "Neden, diye soruyorsun değil mi? Ben de kendime aynı soruyu soruyorum."

"Sen ne yaptın?" diye çığlık attı Melanie yine. Anlamaya çalışıyordu. Korku dolu gözleri odayı tarıyor, bir kurtuluş yolu arıyordu.

Hızla oturma odasına fırladı. Campbell onu bileğinden yakaladı ve bıçağı boynuna dayadı.

"Lütfen," diye inledi kadın kocaman açılmış gözleriyle. "Lütfen, lütfen beni öldürme."

"Doğrusunu istersen, sevgili Melanie, ben seni kurtarmaya geldim," dedi kadının seçiren yüzüne gülümseyerek.

16

Campbell bıçağını aşağı indirip soktu. Narin beden ani bir çığlıkla sarsıldı. Gözleri 3mvalanndan fırlamak üzereydi. Bedenini ölümcül bir titreme sardı.

Niçin? Yalvaran gözlerle baktı. Niçin?

Campbell'in soluğunun tekrar düzene girmesini tam bir dakikasını aldı. Melanie Brandt'm kanının kokusunu burun deliklerine çekti. Yaptığı şeye bakıyor, inanmakta güçlük çekiyordu.

Gelinin vücudunu geriye, yatak odasına taşıyıp yatağa yatırdı.

Çok güzeldi. Harika çizgiler. Ve öyle taze ki. Onu ilk gördüğü anı ve kadının cazibesine nasıl kapıldığını hatırladı: Melanie koca bir hayatın onu beklediğini sanıyordu.

Phillip Campbell kendine tekrar sordu. Kalbi küt küt atıyordu. Şimdiye kadar bir insanın yaptığı en büyük kötülük neydi? Bu muydu? Ne yani, başarmış mıydı?

Henüz değil, diye yanıtladı içinden bir ses. Daha bitmedi.
Beyaz gelinliğin eteğini yavaşça kaldırdı.

16

3. Bölüm

Haziran ayında bir pazartesi, San Francisco'nun insanı ürperten gri, soğuk, o meşhur yaz sabahlarından biriydi; saat sekiz buçuğa geliyordu. Haftaya kötü başlıyordum, The New Yorker'm sayfalarına göz gezdiriyor, içerde meşgul olan doktorum Roy Orenthaler'ı bekliyordum.

Bazen Doktor Roy diye hitap ettiğim Orenthaler, San Francisco Devlet Üniversitesi'nde sosyoloji mastın yaptığım dönemlerden beri doktorluğumu yapıyor, istemeye istemeye olsa, 3nlda iki defa check-up yaptırmaya geliyorum. Bu seferki geçen salı yapılmıştı. Hafta sonu beni aramış ve bugün işten önce uğramamı istemişti. Hiç böyle yapmazdı.

Önümde yoğun bir gün vardı: Hâlâ devam eden iki dava ve bölge savcılığına teslim edilmesi gereken yeminli bir ifade. Saat dokuzda masamın başında olurum diye umut ediyordum.

Sekreter kız nihayet, "Bayan Boxer," diye seslendi, "sıra sizin."

Kızın peşinden doktorun muayenehanesine geçtim.

Orenthaler genellikle iyi niyetli, fakat tatsız polis esprileri yaparak karşılardı beni. "Suçlular sokaklarda fink atsın, sen burada otur, olacak şey mi?" Artık otuz üç yaşına geliyordum ve son iki yıldır Adalet Sarayı'nda cinayet masasının sajalı dedektiflerinden biriydim.

Fakat bugün yerinden ağır ağır kalkarak ciddi bir edayla "Lindsay," deyip oturmam için makasının karşısındaki sandal-ye3n işaret etti. Eyvah!

o ana kadar doktorlar konusundaki düşüncem basitti: Aralarından biri, yüzünde ciddi bir ifadeyle size oturmanız için yer gösteriyorsa, üç şey olabilir. Bunlardan yalnızca biri kötü. Size çıkma teklif ediyordur, gelecek kötü habere sizi ha-zırlıyordur veya mobilyaların kılıfını değiştirmek için bir servet harcamıştır.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," diye söze girdi Orent-haler. Elindeki slaydı ışığa tuttu. Küçük küreciklerden bir akıntının içinde küçücük, hayaletimsi lekeleri gösterdi. "Bu sende aldığımız kan numunesinin sonucu. Büyük kürecikler eritrositler, yani alyuvarlar."

"Mutlu görünüyorlar," diye espri yaptım. Gergindim.

"Öyleler, Lindsay," dedi yüzünde hiçbir gülümseme belirtisi yoktu. "Sorun şu ki, sayıları az."

Gözlerinin içine baktım, yüzündeki ciddi ifadenin yumuşamasını, hatta gülümsemesini, "Bu kadar yoğun çalışmamalısın Lindsay," gibi hafif bir şeyler söylemesini bekledim.

"Tıpta bir hastalık var, Lindsay," diye devam etti Orentha-ler. "Akdeniz anemisi. Nadir rastlanan bir vakadır. Kısaca, bu hastalıkta vücut kırmızı kan hücreleri üretmeyi bırakır." Bir resim gösterdi. "Normal kan şöyledir."

Bu filmde ko3m arkaplan iş çıkış Sciatindeki bü3mk bir kavşağın yoğun trafiğini andırıyordu. Hızlı ulaklar, birinin vücut kısımlarına oksijen taşıyordu. Benimki ise olsa olsa, bir siyasi partinin genel kurulunun iki saat sonrası kadar yoğunu.

"Ama tedavisi var, değil mi?" diye sordum. Sormuyor, iddia ediyordum.

"Tedavisi mümkün, Lindsay," dedi Orenthaler, bir süre bekledikten sonra. "Fakat çok ciddi."

Geçen hafta bir sürü şikâyetle ona gelmişim: Gözlerim sulanıyor ve kanlanıyordu, âdet dönemi haricinde de kanamam

18

olmuştu ve her gün saat üç civarında demir eksikliğine benzer, birden bastıran bir yorgunluk hissediyordum, sanki içime küçük bir cüce girmişti de, bütün enerjimi dışarı pompalıyordu. Günde yirmi dört saat, iki vardiya çalışan benim enerjimi.

"Ne kadar ciddi?" diye sordum, sesim eski gücünü kazanırken.

Orenthaler, "Alyuvarlar vücuda oksijen sağlama sürecinde yaşamsal bir öneme sahiptir," diye açıklamaya başladı. "Hemopoiesis, yani kemik iliğinde kan hücreleri üretimi."

"Doktor Roy, tıp fakültesinde konferans vermiyorsunuz. Ne kadar ciddi?"

"Neyi duymak istiyorsun, Lindsay? Teşhisi mi, yoksa ihtimali mi?"

"Hakikati."

Orenthaler başını salladı. Ayağa kalkıp masanın etrafından dolaştı ve elimi tuttu. "İşte hakikat Lindsay. Hayatın tehlikede."

"Hayatım tehlikede mi?" Kalbim duracak gibiydi. Boğazım bir kâğıt kadar kuruydu. "Hastalığın ölümle sonuçlanabilir Lindsay!"

19

4. Bölüm

Kelimenin kör ve soğuk tınısı kaşlarımın arasında bir kurşun gibi patladı.

Ölümle sonuçlanabilir, Lindsay.

Doktor Roy'un bütün bunların bir tür eşek şakası olduğunu söylemesini bekledim.

Ya da kan testimin bir başkasının-kiyle karıştırıldığını.

"Seni bir hematologa göstermek istiyorum, Lindsay," diye devam etti Orenthaler.

"Tıpkı diğer birçok hastalık gibi, hastalığın aşamaları var. Birinci aşamada

hücrelerde küçük eksilmeler olur. Her ay yapılacak kan nakliyle tedavi

edilebilir. İkinci aşama, sistemsel alyuvar eksikliğidir.

"Üçüncü aşamada hastaneye yatmak zorunludur. Kemik iliği nakli. Muhtemelen, bütün iliklerinin temizlenip alınması."

"Peki hangi aşamadayım?" diye sordum bulabildiğim tüm havayı içime çekerek.

"Eritrosit sayın, bir santimetre küp ham kanda iki yüz. Bu, sınırda olduğu anlamına geliyor."

"Sınır?"

"Yani ikinci ile üçüncü aşama arasında."

Her insanın hayatında risklerin birdenbire belirlediğini fark ettiği bir an vardır. Hiç düşünmeden yaşadığımız hayat gelir bir taş duvara dayanır; sağa sola koşturarak geçirdiğiniz yıllar, sizi istediğiniz yere götüren yaşam birdenbire sona erer. Benim işimde, insanların bu anla yüzleşmek zorunda kalmasına çok sık rastlanır.

Benimkine hoş geldiniz.

Korka korka sordum: "Peki bu ne demek?" Oda etrafımda dönmeye başlamıştı.

"Bu, Lindsay, uzun ve yoğun bir tedavi sürecine gireceksin demek."

Halen anlamıyordu. "İşim etkilenecek mi?"

Altı yıldır cinayet masasında çalışıyordum, son iki yıldır da şeftim. Her an teğmenliğe jnikselip bölümün başına geçebilirdim. Bölümde güçlü bir kadına ihtiyaç du3mluyordu. Çok büyük aşamalar kat edebilirdik. O ana kadar, daha çok jmksele-ceğime inanmıştım.

"Hemen şimdi," dedi doktor, "düşündüğün gibi olmayacak. Tedavi sırasında kendini güçlü hissettiğin sürece çalışmaya devam edebilirsin. Aslına bakarsan, tedavi açısından iyi bile olabilir."

Birdenbire odanın duvarları üzerime üzerime gelmeye başladı, boğuluyordum.

Orenthaler, "Sana hematologun adını vereceğim," dedi.

Doktorun ne kadar güvenilir olduğu konusunu uzattıkça uzattı, oysa artık onu dinlemiyordum. Düşünüyordum. Kimle paylaşacaktım bunu? Annem on yıl önce göğüs kanserinden ölmüştü. Babamı on üç yaşından beri görmemiştim. Bir kız kardeşim vardı; Cat, fakat Newport Beach civarında temiz, düzenli bir hayatı vardı ve kırmızı ışıktaki geçmek gibi küçük bir şey bile onun hayatını krize sokmaya yeterdi.

Doktorun kartını bana doğru uzattı. "Seni iyi tanırım Lindsay. Daha sıkı çalışırsam bundan kurtulurum, diyeceksin kendine. Hayır kurtulamazsın. Bu hayati bir mesele. Doktoru bugün aramanı istiyorum."

Tam o anda çağrı cihazım çaldı. Çantamdan çıkarıp numaraya baktım. Ofisten arıyorlardı, Jacobi'ydi.

"Bir telefon etmem lazım," dedim.

21

Orenthaler kınar gözlerle baktı. Gözlerdeki anlam şuydu: Sana söylememiş miydim, Lindsay?

Kendimi gülümsemeye zorladım. "Dediğin gibi çalışmak i3â gelebilir."

Masasındaki telefonu uzatıp muayenehaneden çıktı. Ortağımın numarasını çevirdim.

"Tatil sona erdi," dedi Jacobi'nin hışırtılı sesi. "İki tane bir sekiz sıfır var. Grand Hyatt."

Doktorun söyledikleri hâlâ kafamın içinde yankılanıyordu. Galiba yanıt vermemiştim.

"Beni duynyor musun Boxer? İş vakti. Geliyor musun?"

"Tamam," demeyi başardım sonunda.

"Üstüne güzel bir şey giy," diye homurdandı ortağım. "Tıpkı bir düşüne gider gibi."

22

5. Bölüm

Doktor Orenthaler'in muayenehanesinden nasıl çıktığımı, Noe Valley'e, oradan Union Square'deki Hyatt'a nasıl vardığımı hatırlamıyorum bile.

Doktorun sözleri kafamın içinde yankılanıp duruyordu. Şiddetli vakalarda Akdeniz anemisi ölümle sonuçlanabilir.

Tüm bildiğim Jacobi'nin aramasının peşinden yalnızca yirmi dakika sonra, on 3allık Bronco'mun otelin ana giriş kapısının önünde acı bir frenle durduğuydu.

Cadde polis kaynıyordu. Aman Tanrım, neler oldu?

Sutter ile Union Square arasında uzanan koca sokağın tamamı güvenlik şeridiyle kapatılmıştı. Bir grup polis otelin girişine yığılmış, giren çıkanları kontrol ediyor, seyirci kalabalığını uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Rozetimle kendime yol açtım. Önde duran iki üniformalı polisi tanıyordum; emekliliğine bir yıl kalmış göbekli polis Murray ve onun genç ortağı Vasquez. Murray'den bana olup biteni anlatmasını istedim.

"Bana söylenene göre, 30. katta iki VIP öldürülmüş. Bütün beyin takımı yukarıda."

"Yetkili kim?" diye sordum; gücüm yerine geliyordu.

"Şu andan itibaren, sanırım, siz Müfettiş."

"Öyleyse otelin bütün çıkışlarının kapatılmasını istiyorum. Git ve müdürden bütün konukların ve personelin listesini iste. Bu listede olmayan hiç kimse içeri girmeyecek ve kimse dışarı çıkmayacak."

Birkaç saniye sonra, asansörde 30. kata çıkıyordum.

Koridordaki polisleri ve görevlileri takip ederek üzerinde balayı süiti yazan ve kanatlan sonuna kadar açılmış bir kapının önüne geldim. İlk olarak, teknik asistanıyla birlikte ağır bavulları içeri sokmaya çalışan. Suç Mahalli Birimi Şefi Charlie Clapper'la karşılaştım. Bizzat Clapper'ın gelmiş olması, ola-3an ciddiyetini gösteriyordu.

Kanatları açık kapıdan içeri girdiğimde ilk gülleri gördüm. Her yer güllerle kaplanmıştı. Ardından kalabalığın içinde Ja-cobi'yi gördüm.

"Bastığının yere dikkat et, Müfettiş." Odanın öteki ucundan seslenmişti.

Ortağım kırk yedi yaşındaydı, fakat elli yaşında gösteriyordu. Saçları beyazdı, dökülmeye başlamıştı. Yüzünde nahoş bir fıkraya pis pis sırtmanın arifesinde bir ifade taşırdı sürekli, iki buçuk 3aldır onunla birlikte çalışıyorduk. Bölümde benden yedi yıl daha kıdemli olmasına rağmen, kıdemli müfettiş bendim. Raporunu verdi.

Balayı odasına adımımı attığımda, az kalsın bir numaralı cesedin, damadın'üzerine basacaktım. Kapının hemen eşiğinde, smokin pantolon ve gömlekle kıvrılmış yatıyordu. Göğsündeki kollar kanla kaplanmıştı. Derin bir nefes aldım. Jacobi monoton bir ses, çarpık bir gülümsemeyle, "Size Bay David Brandt'ı tanıştırayım," dedi. "Bayan David Brandt şu odadalar." Yatak odasını işaret etti. "Galiba evlilikleri tahmin ettiklerinden çabuk sona ermiş."

Çömeldim ve ölü damada inceleyerek baktım. Yakışıklıydı, siyah dalgalı saçları, yumuşak hatları olan bir çenesi vardı; fakat gözleri sara nöbeti geçirmiş gibi açık kalmış, yüzü kan pıhtılarıyla kaplanmıştı. Smokin ceketini arkada, yere atılmıştı.

"Kim buldu onları?" diye sordum cesedin ceplerini cüzdan için karıştırırken.

24

"Müdür yardımcısı. Bugün Bali'ye uçacaklarmış. Adadan bahsediyorum. Boxer, kumarhaneden değil. Bu ikisi gibileri uyandırmaya ancak otel müdürleri cesaret edebilir."

Cüzdanı açtım: Damadın yüzü New York ehliyetindeki vesikalık resimde gülümsüyordu. Platin kredi kartları, yüz dolarlık banknotlar.

Ayağa kalkıp daireye bakındım. Bir tür Doğu eserleri müzesine benziyordu: Ejderhalar, imparatorluk motifleriyle süslü divanlar, kilimler. Ve bir de, her yeri kaplayan güller. Ben daha ziyade, loş ışıklı yatak odasında kahvaltı yapan tiplerdendim. Eğer gösteriş yapmak istiyorsanız, bu oda varabileceği en jmksek nokta olurdu.

"Sizi gelinle tanıştırajam," dedi Jacobi.

Bir dizi çift kanatlı açık kapıdan yatak odasına geçtim ve orada öylece kaldım. Gelin büyük bir kanopi yatağın üzerinde yatıyordu.

Şimdiye kadar yüz kadar cinayet olayına dahil olmuşum ve cesetten bir insanın elde edebileceği bütün bilgî3a çabucak elde ederdim, fakat böyle bir şeye henüz hazır değildim. Omuriliğimden hızla büjruk bir acıma dalgasının geçtiğini hissettim.

Kadın beyaz gelinlikler içindeydi.

25

6. Bölüm

Ne kadar cinayet kurbanı görmüş olursanız olun, her seferinde bir acıma hissedersiniz, oysa bu seferkine bakamıyordu-nuz bile.

Öyle genç, öyle güzel, öyle sakın, öyle sükûnet içinde ujru-yordu ki, sanki hiçbir şey ona dokunamazdı, beyaz göğsünde açılmış üç kızıl yara hariç. Prensini bekleyen uyuyan güzel gibiydi, fakat prensi öteki odadaydı, bağırsakları yerlere saçılmıştı.

"Geceliğine beş yüz doları bunun için mi ödediler?" diye omuz silkti Jacobi.

"Peri masalını gördünüz."

Enerjim yapmam gereken şeylere güç bela yetiyordu. Sanki Jacobi'nin çenesi bir kızgın bakışla kapanırmış gibi ona baktım.

"Hop hop, Boxer, ne oluyor?" Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Sadece şaka yapıyordum."

Bana ne olmuştu bilmiyorum, fakat onun kederli çocuk yüzü beni kendime getirdi. Gelin sağ elinde büyük bir elmas yüzük, kulaklarında güzel küpeler taşıyordu. Katil neyin peşindeydi bilmiyordum, ama konu para değildi.

Tıbbi araştırma bölümünden bir teknisyen ilk incelemelerine başlamak üzereydi.

"Yara üç bıçak darbesiyle açılmış görünüyor," dedi. "Bütün gücüyle direnmiş olmalı. Damada bir tane yettiğine göre."

"Onları en son ne zaman görmüşler?" diye sordum.

"Dün gece saat onu birkaç dakika geçe. Yani aşağıdaki devasa kabulün bittiği vakitte."

"Yani daha sonra gören olmamış?"

"Bunun tam olarak senin alanın olmadığını biliyorum Boxer," dedi Jacobi. Yüzünde bir sırıltma belirdi. "Ama düğünden sonra damat ve gelinin hemen kaybolması âdettendir."

Gülümser gibi yaptım, ayağa kalktım ve güzel odada göz gezdirdim. "Hadi şaşırt beni Jacobi. Böyle bir odaya akacak musluğun suyu nereden geliyor?"

"Damadın babası, doğu yakasından bir Walt Street kalın enselisi. Şimdi karısıyla birlikte 12. katta bekliyor. Aşağıda büyük bir âlem tertip edildiğini söylediler. Düğün yani. Burada da başka bir âlem. Şu Allah'ın belası güllerin tanesi kaç para biliyor musun?"

Tekrar damadın yanına döndüm ve kapının yanındaki mermer üzerindeki şampanya şişesi gözüme çarptı. Şişenin her tarafına kan sıçramıştı.

"Müdür yardımcısı fark etti," dedi Jacobi. "Tahminimce, bu boku kim yaptıysa, odaya bunun sayesinde girmiş olmalı."

"Etrafta kimse3â görmüşler mi?"

"Evet, bir sürü smokinli adam görmüşler. Yoksa bu bir düğün değil miydi?"

Şampanya şişesinin etiketini okudum. "Krug. Clos du Mesnil, 1989."

"Bir anlam ifade ediyor mu?" diye sordu Jacobi.

"Yalnızca katilin ağzının tadını bildiğini."

Kan lekeleriyle kaplanmış smokin cekete baktım. Ölümcül bıçak darbesinin girdiği yerde tek bir yırtık vardı.

"Anladığım kadarıyla katil, öldürdükten sonra ceketi çıkarmış."

"Böyle bir şeyd ne diye yapsın ki?"

"Ne bileyim, görürsek sorarız."

27

Charlie Clapper holün girişinden, başlamasının sorun yaratmayacağını anlamak için gözümün içine bakıyordu. Başımla başlayabilirsin işareti verip gelinin yanına gittim.

içimde çok, çok kötü şeyler olacakmış gibi bir duygu vardı. Eğer para için değilse, nedendi?... Seks mi?"

Gelinliğin ayak ucuna kadar inen dantelli eteğini kaldırdım. Hayatımda gördüğüm en acımasız, en acı verici kanıt kuşkularımı doğruladı.

Gelinin çıkarılmış külotu bacakların birinde asılı kalmıştı.

Göğsümden çılgınca bir öfkenin yükseldiğini hissettim. Gelinin gözlerine baktım. Bütün arzularına elini uzatıp dokunacak kadar yaklaşmıştı, bütün düşlerine, bütün beklentilerine.

Orada durup, ona bakıp gözlerimi kırıştıtırırken, birdenbire ağladığımı fark ettim.

"Warren," diye seslendim Jacobi'ye. Derin bir nefes alarak, "damadın anne ve babasıyla konuşmak istiyorum," dedim. "Dün gece bu katta olan herkesin ifadesinin alınmasını istiyorum. Eğer otelden ayrılmışlarsa, nerede olduklarını bulun. Bir de dün gece görevde olan otel personelinin tam listesi."

Hemen dışarı çıkmazsam, içimde kabaran gözyaşı dalgasını kesinlikle durduramayacaktım. "Şimdi dedim, Warren, lütfen... hemen şimdi."

Eteklerimi savuracak kadar hızla etrafımda dönüp odadan çıkarken, gözlerimi ondan kaçırdım.

"Yahu, bu Boxer'in nesi var kardeşim?" dedi Charlie Clapper.

Jacobi'nin iyice arkamda kalan sesini duydum en son: "Kadınları bilmez misin, gelinlik gördü mü, kojıverirler."

28

TM1

7. Bölüm

ir-

Phillip Campbell elini kolunu sallayarak Po-well Street'ten Union Square, oradan da Hyatt'a yürüyordu. Sokak polisten geçilmiyor, üstelik kalabalık her geçen an biraz daha büyüyor-du. Her yandan acil durum vasıtaları ve polis arabalarının sinyalleri yankılanıyordu. Medeni ve saygıdeğer San Francisco'dan öyle uzaktı ki, buna bajlıyordu!

Campbell kendini suç mahalline geri dönerken bulduğuna inanamıyordu. içindeki isteği bir türlü alt edememişti. Tekrar burada olmak, omzundan dün gecenin ağırlığını alacaktı sanki. Powell'a yaklaştıkça, adrenalin seviyesi 3mkseliyor, kalbi yuvasından fırlayacakmış gibi atıyordu.

Hyatt'm kapısındaki son polis barikatının etrafına toplanmış yığma, katıldı. Kalabalığın içinde rivayetlerin bir girdap gibi uğuldadığını gördü. Genellikle iyi giyimli işadamlarından oluşuyordu kalabalık. Yüzleri acı ve kaygıyla kırış kırıştı. Otelde yangın çıktığı, birinin aşağı atladığı, cinayet işlendiği, intihar edildiği söyleniyordu, fakat gerçekten olup bitene yaklaşan tek bir şey çıkmadı kalabalıktan.

En sonunda. San Francisco polisini çalışırken görececek kadar yaklaşabildi. İki tanesi kalabalığı süzüyordu, onu arıyorlardı. Yakalanmaktan korkmuyordu, hem de hiç. Böyle bir şey asla olmayacaktı. Polisin şüphelenebileceği insanların en alttan yüzde beşine ya giriyor, ya girmiyordu. Bu düşünce içine su serpti, daha doğrusu onu heyecanlandırdı.

Tanrım, başarmıştı. Bütün bunların sebebi oydu. Üstelik oyun daha yeni başlıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. San Francisco şehri de. Hyatt'tan bir işadamı çıktı. Sanki çok meşhur biriymiş gibi, gazeteciler ve diğer insanlar onu soru yağmuruna tuttu. Adam otuz yaşlanndaydı ve bilgiç bir edayla gülümsedi. Kalabalığın istediği her şey ondaydı ve bunu biliyordu. Acınacak derecede kısa sürecek ün anının tadını çıkarıyor, etrafına tepeden bakıyordu.

"Bir çift... Balayı süitinde öldürülmüş." Adamın söylediklerini işitebiliyordu. "Balayındaymışlar. Yazık!"

Etrafındaki kalabalık heyecanla nefesini tuttu ve Phillip Campbell'in 3mreği sevinçten kabardı.

30

8. Bölüm

Mahşer yeri gibi! Cindy Thomas, Grand Hyatt'ı çevreleyen meraklı izleyicilerin fısıltılı kalabalığını dirsekleriyle yararak ilerledi. Sonra yolu kapatan sıra sıra polisleri görünce, inledi.

Girişin önünde sıkış sıkış bir joiz kişi falan olmalıydı: Ka-meralarıyla turistler, ofislerine giden işadamları; geri kalanlar basın kartlarını gösteriyor, bağıırıyor, içeri girmek için polisi ikna etmeye çalışıyordu. Caddenin karşı kaldırımında bir televizyon minibüsü, otelin cephesini arkasına alan bir görüntü oluşturarak haber yayını yapmaya hazırlanıyordu.

Chronicle gazetesinin metro masasında halkın şikâyetlerini dinleyerek geçirdiği iki yıldan sonra Cindy, kariyerine büyük bir başlangıç olabilecek hikâyenin kokusunu hemen alırdı. Bu hikâye ise ensesindeki tüyleri diken diken ediyordu. "Grand Hyatt'ta cinayet," diye bilgi vermişti editörü Sid Glass, çalışanlardan biri bir telsiz çağrısı yakalayınca. Chro-nicle'm her zamanki polis muhabirleri, Suzie Fitzpatrick ile Tom Stone'nun ikisi de görevdeydi. Patronu onu şaşkınlık içinde bırakarak, "Çabuk oraya git!" diye haykırmıştı suratına. Tekrar etmesine gerek kalmamıştı, Cindy yola koyulmuştu bile.

Ama şimdi, Hyatt'in önünde, Cindy kısa ömürlü talihinin sona erdiğini düşünüyordu. Eğer hemen şimdi elinde bir şeylerle gazeteye çıkıp gitmezse, Fitzpatrick ile Stone çok geçmeden hikâyelerini temize çekmiş olacaktı. İçerden birine ihtiyacı vardı. Fakat şimdi burada, beton bloğun dışındaydı.

Yakınlarda bir sıra limuzinin farkına vardı. En baştakine gitti. Bej renkli bir altı tekerliydi. Camı tıkladı.

Sürücü, Cindy onunla göz geze gelmeye çalışırken, gazetesinden – elbette Chronicle – başını kaldırıp, camı indirdi.

"MüşteriHi mi bekliyorsun?" diye sordu Cindy.

"Hi hi," diye yanıt verdi şoför, "Exldleson'i."

"Pardon, yanlışlık oldu," diyerek el salladı Cindy. Fakat içinde sevinçten uçuyordu. Giriş yolunu bulmuştu.

Birkaç saniye daha kalabalığın içinde kaldı, sonra dirsek-leriyle kendine yol açmaya başladı. Genç bir devriye önünü kesti. "İzin verir misiniz," dedi Cindy acelesi var görünüyordu. "Otelde bir toplantım var."

"İsim?"

"Ekldleson. Beni bekliyor."

Girişteki polis, ilan tahtasına asılmış bir bilgisayar çıktısının sayfalarını taradı. "Bir oda numaranız var mı?"

Cindy başını iki yana salladı. "Saat 11:00'de balık restoranında olmamı söyledi kendileri." Hyatt Otelindeki balık restoranı. San Francisco'nun en iyi Power-brunch'i burada verilirdi. Girişteki polis onu dikkatli gözlerle süzdü. Cindy, siyah deri ceketi, kot pantolonu, Elarthsake'den alınma sandaletleriyle hiç de Hyatt'm müşterilerinden biri gibi görünmüyordu.

"Toplantım," dedi Cindy, kol seiatinin camını tıklatarak,

"Exldleson."

Dikkati dağılmış olan polis eliyle geçmesini işaret etti.

içerdeydi. Yüksek camlı atriyum lobideydi, sütunlar üçüncü kata kadar yükseliyordu. I^kırdadı Cindy. Büyük paralar ödenen yetenekler, bütün meşhur isimler hâlâ dışarıdaydı.

Üstelik Cindy Thomas içeri ük giren kişiydi. Artık tüm yapması gereken, bundan sonra nasıl davranacağını bulmaktı.

32

Mekân kesinlikle tıkabasa doluydu: polisler, otelden ayrılan işadamları, tur grupları, kırmızı takım elbiseli otel personeli. Şef bir cinayet olduğunu söylemişti. Otelin iyi ünü dikkate alınırsa, cesur bir hareketti.

Hangi kat olduğunu bilmiyordu veya olayın ne zaman olduğunu. Bir otel müşterisiyle ilgili olup olmadığını dahi bilmiyordu.

Belki içerdeydi, fakat hiçbir boktan haberi yoktu.

Cindy lobinin uzak tarafında bir grup valiz gördü. Büyük bir turun bir parçasıymış gibi görünüyorlardı. Bir belboy onları dışarı sürüklüyordu. Oraya gitti ve sanki içinden bir şey alacakmış gibi valizlerden birinin yanına çöktü.

ikinci bir belboy geçti yanından. "Taksi ister misiniz?"
Cindy başını hayır anlamında salladı. "Beni alacak biri var." Önündeki karmaşaya şöyle bir göz gezdirip gözlerini belboya doğru devirdi. "Dahayeni uyandım. Neler kaçırdım?"
"İşitmediniz mi? Herhalde bir tek siz kalmışsınızdır. Dün gece otelde büyük gürültü koptu."
Cindy gözlerini koca koca açtı.
"İki cinayet. Otuzuncu katta." Belboy, sanki onunla hayatının gizini paylaşıyormuş gibi sesini alçaltmıştı. "Dün geceki büjmk düğüne denk geldiniz mi? Gelin ve damat. Birisi balayı süitlerine girip onları öldürmüş."
"Aman Tanrım!" diye çığlık atarak geri çekildi Cindy.
"Bunu kapının önüne çıkarmanıza yardım etmemi ister mi-Siniz.'
Cindy kendini zorlayarak gülümsedi. "Teşekkür ederim. Burada bekleyeceğim."
Lx)binin uzak köşesinde bir asansör kapısı gördü. Elinde bavul arabasıyla bir belboy çıktı dışarı. Servis asansörü olmalıydı. Gördüğü kadarıyla polisler henüz onu tutmamıştı.
33
Lobinin kalabalığını yarararak asansöre doğru yürüdü. Düğmeye bastı ve altın sarısı kapı açıldı. Şükürler olsun, boştu.
Cindy içeri sıçradı ve kapıyı kapattı. İnanamıyordu. Yaptığına inanamıyordu. Otuzuncu katın düğmesine bastı.
Balayı süiti.
Çifte cinayet.
Onun hikâyesi.
34
9. Bölüm
Asansör durunca, Cindy nefesini tuttu. Yüreği ağzındaydı.
30. kattaydı, içerdeydi. Gerçekten de başarmıştı.
Kapılar koridorun uzak bir köşesine açıldı. Önünde bir polis nöbet tutmadığı için Tanrıya şükretti.
Koridorun öteki ucundan gelen hararetli bir faaliyetin gürültülerini işitti. Tüm yapması gereken sesi takip etmektir. Koridorda hızlı hızlı yürürken sesler yaklaşmaya başladı. Yanından hızla iki adam geçti, üzerlerinde "Cinayet Masası" yazan ceketler giymişlerdi. Koridorun sonunda, bir grup polis ve dedektif "Balayı Süiti" levhası asılı çift kanatlı bir kapının önünde duruyorlardı. İçeri girmekle kalmamıştı; olayın tam kalbindeydi şimdi.
Kimseye danışmadan çift kanatlı kapıdan içeri girdi. Polisler onun tarafına bakmıyordu bile; ana asansörden gelen yeni görevlilere yol vermekle meşguldüler. Sonunda ulaşmıştı. Meşhur balajın süiti. İçeriye görebiliyordu. Büyük, zengin, tepeden tırnağa her ayrıntı düşünülmüş. Her yerde güller.
Sonra birden yüreği duracak gibi oldu. Kusası geldi.
Damat kanla kaplı smokin gömleği içinde yerde yatıyordu.
Cindy'nin dizlerinin başı çözüldü. Daha önce hiç cinayet kurbanı görmemişti. Gözleri her ayrıntıyı içsin diye öne doğru eğilmek istedi, fakat vücudu onu dinlemedi.
"Sen de kimsin?" diye sordu sert bir ses aniden. Iriyarı, kızgın bir polis dimdik 3mzüne bakıyordu.
Birdenbire yakasından tutuldu ve duvara mıhlandı. Canı acıdı. Cindy telaşla çantasını ve içinde basın kartı olan cüzdanını işaret etti.
Kızgın polis posta kutusundaki zarflara hızla göz gezdirir gibi cüzdanın içindeki kimlikleri ve kredi kartlarını karıştırdı.
"Siktir." Kalın enseli nöbetçi polis, salyaları akan bir do-berman gibi buruşturdu jnizünü. "Gazeteci."
Ortağı geldi ve sordu: "Buraya hangi soktuğumun yoluyla girdin?"
"Şimdi siktir git," diye havladı doberman. "Kimlik kalacak. Bundan sonraki bir jal boyunca herhangi bir polis brifinginin yedi mahalle ötesine bile yaklaşma."
Ortağı Cindy'i kolundan tutarak asansöre sürükledi. Cindy omzunun üstünden, kapının yanına kıvrılmış cesedin görüntüsüne son bir kez baktı. Korkunçtu, tüyler ürpertici, yürek paralayıcıydı. Cindy titriyordu.

"Şu gazeteciyi dış kapıya kadar götür," dedi asansördeki üçüncü bir polis. Basın kartına sanki iskambil kâğıdıymış gibi, bir fiske attı. "Umarım bunu kaybetmene değmiştir."

Kapı kapanırken bir bağırma sesi geldi: "Bekle!"

Göğsünde polis rozeti olan, barut mavisi bir tişört, spor bir ceket giymiş uzun boylu bir kadındı. Kum sarısı saçlarıyla güzel bir kadın polisti, fakat çok üzgün görünüyordu. Cindy, kapı kapanırken onun derinden iç çektiğini duydu.

"Kötü bir manzara, değil mi Müfettiş," diye sordu Cindy'e eşlik eden polis.

Kadın başını bile çevirmeden, "Evet," dedi.

Müfettiş kelimesi Cindy'nin zihninde bir flaş gibi patladı.

Cindy kulaklarına inanamıyordu. Manzara, bir polis müfettişini altüst edecek kadar kötü olmalıydı. Asansör aşağı

36

inerken, otuz kat bo3aınca müfettiş, 3mkarı doğru akan duvardan ayırmadığı gözlerini kırıp durdu.

Kapı lobiye açıldığında müfettiş hızla dışarı seğırtti.

"Dış kapıyı görüyor musun?" diye sordu polis Cindy'e. "Def ol ve bir daha gözüme gözükmek."

Cindy, asansör kapısı kapanır kapanmaz, dedektifi görmek için gözleriyle lobiyi taradı. Son anda onun bayanlar tuvaletine girdiğini gördü.

Aceleyle onu takip etti. içerde sadece ikisi vardı.

Dedektif bir aynanın önünde duruyordu, ince uzun, etki-le3âci bir kadındı. Cindy şaşkınlık içinde onun ağladığını gördü.

Kutsal İsa. Kutsal İsa. Yine olayın tam göbeğindeydi. Bir müfettişi bu kadar altüst edecek manzara ne olabilirdi?

Cindy nihayet kadına yanaştı. "İyi misiniz?"

Dedektif yalnız olmadığını fark edince toparlandı. Fakat yüzünde, sanki her şeyi göğsünden atıp kurtulmak ister gibi bir ifade vardı. "Sen şu gazetecisin, değil mi? Yukarı çıkmayı başaran?"

Cindy başıyla onayladı.

"Anlat bakalım, nasıl çıktın oraya kadar."

"Bilmem. Belki şans."

Dedektif bir peçete çekerek gözaltınlannı kuruladı. "Benden bir şey çıkar diye umutlanıyorsan, korkarım, şansın buraya kadarmış."

"Aklıma gelmedi bile," dedi Cindy. "Siz iyi olduğunuzdan emin mısınız!"

Polis arkasına döndü. Gözleri sana söyleyecek hiçbir şeyim yok diye bağırıyordu; fakat yalan söylüyorlardı. Çünkü, şu an dünyada en çok istediği şey, biriyle konuşmak gibi görünüyordu, biriyle konuşmak.

Yüzeyin altında bir şeyler olduğunu Cindy'nin içgüdüsel

37

olarak bildiği o tuhaf anlardan biriydi. Eğer roller farklı olsa, yer ve zaman doğru olsa, çok yakın arkadaş olabilirlerdi.

Cindy elini cebine atıp bir kart çıkardı ve dedektifin önündeki lavabonun tezgâhına yerleştirdi. "Olur da konuşmak istersen..."

Müfettişin yüzüne tekrar kan geldi. Durakladı, sonra Cindy'e dünyanın en belirsiz gülümsemesiyle gülümsedi.

Cindy gülümseyerek karşılık verdi. "Yani bu işyerinde çalıştığım sürece..."

Lavaboya yanaşıp, makyaj takımını çıkardı ve aynadan kadın polisin gözlerini yakaladı.

"Güzel ceket," dedi.

38

10. Bölüm

Adalet Sarayı'na gittim. Saray, kentin Adalet Bakanlığı dairelerinin bulunduğu altıncı caddedeki on katlık gri granit binaya öyle diyoruz. Binanın gri koridorları, solgun cepheleri kolluk güçlerinin beğeniden yoksun olduğunu göstermeye yetmiyorsa bile, bulunduğu mahalle mutlaka yetiyordur. Kireç boyalı gecekondu, yıkık dökük dükkânlar, paslı kaportalarla dolu park yerleri ve köhne kahvehaneler.

Saray'da tiksindiğiniz bir tipi mutlaka bulursunuz. Araba hırsızları, tecavüzcüler, yankesiciler. Savcılık genç, parlak savcılarla dolu dört köşe

paravanların olduğu sekizinci kattaydı. Nezarethane 10. katta. Bir katta ne ararsanız bulacağınız bir kantin, başka bir katta ilk duruşma mahkemesi. Hatta morgumuz bile vardı.

Aceleyle savuşturulmuş, kupkuru bir basın konferansından sonra, Jacobi ile elimizdekileri gözden geçirmek için yukarıda buluşma3n kabul ettim.

Koca şehrin cinayet işlerine bakan on iki kişi, 3ârmi metreye otuz metre, keskin floransan ışığıyla aydınlatılmış bir kata sıkışmıştık. Masamın yerini kendim seçmiştim. Binanın anacaddedeki giriş rampasına bakıyordu. Masa, sürekli olarak dosyalarla, fotoğraflarla ve bölümün çıkardığı broşürlerle dolu olurdu.

Masamdaki tek kişisel eşya, ilk ortağımın hediye etmiş olduğu camdan bir küptü. Üzerinde, raylara bakarak, treninin yönünü çıkaramazsın yazılıydı.

Kendime bir bardak çay ahp Jacobi ile sorgu odasında buluştum. Duvarda asılı tahtayı bir çizgiyle iki sütuna ayırdım; biri bildiklerimiz, diğeri araştıracağlarımız için.

Jacobi'nin damadın anne ve babasıyla ilk yaptığı konuşmadan bir şey çıkmamıştı. Baba, uluslararası satinalmalarla uğraşan bir şirkete sahip büyük bir borsacıydı. Son misafirin ayrılmasına kadar kaldıklarını ve " Çocukları yukarı çıkardıklarını" söylemişti. Tek bir düşmanları yoktu. Ne bir borçları, ne bir tehdit, ne bir bağımlılık olayı. Bu korkunç ve akla hayale sığmaz cürümü kışkırtacak hiçbir şey.

On üçüncü kattaki bir grup misafirle görüşme daha başarılıydı. Chicago'dan bir çift, dün gece saat 10:30 sularında balayı süiti önünde dolaşan bir adam fark etmişlerdi. Orta boylu, kısa, siyah saçlı bir adam olarak tarif edip, belki koyu bir takım elbise, hatta bir smokin giymiş olabileceğini söylediler. Elinde likör kutusu gibi bir şey vardı.

Masadaki iki kullanılmış çay poşeti ve iki mide ilacı, saatlerdir bu sorularla meşgul olduğumuzu gösteriyordu. Vardiyamız beşte bitiyordu.

"Bu akşam için randevu yok mu?" diye sordu Jacobi en sonunda.

"istediğim bütün randevuları aldım, Warren."

"Yani, dediğim gibi, bu akşam randevu yok."

Bizim Neşeli takma adıyla çağırdığımız müdür Sam Roth, kapıyı çalmadan kafasını içeri uzattı. Masaya Chronicle'm akşam baskısını fırlattı. "Bunu gördünüz mü?"

Manşette "HYATT'A DÜĞÜN KATLIAMI" yazıyordu. Yüksek sesle ön sayfayı okudum.

"Körfezin göz kamaştırıcı manzarasında, yalnızca zenginlerin bildiği bir dünyada, yirmi dokuz yaşındaki genç damat, kapının yanında kıvrılmış yerde yatıyordu." Roth kaşlarını çattı. "Ne bu, suç mahalline tur mu düzenlediniz? isimleri, olay mahallini biliyor."

40

Yazının altındaki imza Cindy Thomas'a aitti.

Cüzdanımdaki kart aklıma geldi, küfrü bastım. Allah'ın belası Cindy Thomas.

Roth susmuyordu: "Belki onu arayıp ellerinde bir ipucu var mı diye sormalıyım, ha?"

"Aramıza katılmak ister misin?" diye sordum. "Tahtaya bak. Belki yardımın dokunur."

Roth etli altdudağını çiğneyerek öylece durdu. Sonra tam kapıyı arkasından kapayarak çıkmak üzereydi ki geri döndü. "Lindsay yarın saat dokuzu çeyrek geçe büromda ol. Bu olayda titiz davranmamız gerekiyor. Şimdilik dosya senin." Kapıyı kapattı.

Masaya oturdum. Sanki büyük bir yük omzumdan aşağı doğru bastırıyordu. Koca bir gün geçmiş ve kendimle ilgili haberleri sindirecek vakti bulamamıştım.

"İyi misin?" diye sordu Jacobi.

Her şeyi itiraf etmeye, hatta ağlamama ramak kalmış bir halde ona baktım.

"Vahşi bir suç mahalliydi," dedi nihayet çıkarken. "Eve gidip bir duş falan al."

Birdenbire ortaya çıkan bu duyarlılığa minnettar, gülümsedim.

Çıktıktan sonra, tahtanın yarısından fazlası boş sütunlarına baktım. Kendimi öyle takati kesilmiş ve içi boşalmış hissediyordum ki, yerimden güçlkle kalktım. Günün olayları, Orenthaler'e gidişim, yavaş yavaş zihnime hücum etmeye başladı. Başım dönüyor, uyarısı kulaklarımda yankılanıyordu: Ölümle sonuçlanabilir Lindsay.

Söylediklerini hatırladığımda ne yapacağımı bilemedim: Saat sekizdi ve ben Orenthaler'in salık verdiği uzmanı aramamıştım.

41

11. Bölüm

O gece eve gittiğimde, Jacobi'nin nasihatine uydum denebilir.

İlk olarak köpeğim. Tatlı Martha'yı yürüyüşe çıkardım. Gündüz saatleri, onunla iki komşum birden ilgileniyordu, yine de eve gittiğimde dışarı çıkmak için can atıyordu. Yürüyüşten sonra spor ayakkabıları ayağımdan atıp, silahımı ve kıyafetlerimi yatağın üstüne fırlattım ve yanıma bir kadeh KiUian alarak uzun, sıcak bir duş aldım.

David ile Melanie Brandt'in yüzlerini bir geceliğine aklımdan sildim; huzur içinde uyusunlar.

Ama Orenthaler ve Akdeniz anemisi kafamın içinde dönüp durmaya devam ediyordu.

Bir de bütün gün canımı sıkan, şu uzman doktoru arama işi. Aramadım.

Yüzümü düşün sıcak suyuna kaç defa tutarsam tuta3nm, uzun günün yorgunluğunu yıkayıp atamıyordum. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Yalnızca sokakta katillere karşı sa-vaşmayacaktım. Kendi hayatım için de savaşıacaktım.

Uyandığımda, saçlarımı fırçalarken uzun uzun aynada kendime baktım. Çok nadir hatırladığım bir şey geldi aklıma yine: Hoştum. Güzel değil, fakat sevimli.

Uzundum, neredeyse bir seksen. Ara sıra birayı ve dondurma3n fazla kaçırın biri için düzgün bir fizik. Canlı, parlak kahverengi gözlerim vardı. Gözlerimi aynadan alamadım.

Bütün bunlar da ölecek miydi?

Bu gece, gözlerim farklı nedense. Korku dolu. Her şey farklı görünüyor.

Gözlerimi kapadım, içimden bir ses, dik dur, dedi. Sen hep dik durursun.

Ne kadar bastırmaya çalışırsam çalışayım, zihnimdeki sorunun belirmesini engelleyemedim: Neden ben?

Altıma bir eşofman çekip saçlarımı atkuyruğu yaptım ve makarna suyu ısıtmak için tencereyi ateşe koyup iki gün önce buzdolabına koyduğum sosu çıkardım.

Sos ısınırken, bir Sarah McLachlan CD'si ko3mp elime dünden kalma kırmızı

Bionco'yu alıp kendime bir sandalye çektim. Müzik çalarken elimle mutfak tezgâhında tempo tuttum.

İki yıl önce sona eren boşanma davasından beri yalnız yaşıyordum. Yalnız yaşamaktan nefret ediyorum. İnsanları, ar-kadaşlarımla olmayı seviyorum. Tom'a, kocama âşıktım, onu hayattan çok sevmiştim; ta ki "Lindsay aptalca, biliyorum. Seni seviyorum, ama senden ayrılmak zorundayım. Kendime başka birini bulmam lazım. Hepsi bu kadar," diyerek terk edene kadar.

Sanırım dürüst davranıyordu, fakat şimdiye kadar duyduğun en salakça, en acı verici sözdü. Kalbim milyonlarca parçaya ayrıldı. Parçaları hâlâ bir araya getiremedim. İşte bu 3mz-den -Tatlı Martha'yı saymazsak-yalnızlıktan nefret ediyor olmama rağmen, tekrar başka biriyle birlikte olmaktan korkuyorum. Bu kişi, birdenbire beni sevmekten vazgeçerse ne yaparım? Buna dayanamazdım. Bu yüzden, bana yaklaşan herkese kendimi kapatmıştım.

Ama yalnızlıktan öyle nefret ediyorum ki.

Hele bu gece.

Akademinin son sınıfındayken, annem göğüs kanserinden öldü. Ona refakat etmek ve küçük kız kardeşim Cat'e bakmak için kaydımı Berkeley'den şehirdeki bir okula almıştım. An-

45

nem yumurta kapıya dayanana kadar hiç bir meseleyle ilgilenmezdi, hastalığıyla, babamın onu terk etmesinde olduğu gibi, artık iş isten geçtikten çok sonra ilgilenmeye başlamıştı.

On üç yaşımdan sonra babamı yalnızca iki kez görmüştüm. Merkezde yirmi yıl boyunca üniforma giydi. Çok iyi bir polis olduğu söylenirdi. Vardiyası bitince Alibi denilen bara gider ve Giants maçlarını izlerdi. Bazen beni, "küçük maskotunu" arkadaşlarına göstermek için birlikte götürürdü.

Sos hazır olduğunda makarnanın üstüne döktüm ve yanına biraz salata eklediğim tabağı terasa çıkardım. Martha peşimden geldi. Border Collie Koruma Derneği'nden aldığımdan beri bir gölge gibi takip ediyordu beni. Potrero Hill'de, bakımdan geçirilmiş, körfez manzaralı, mavi bir Alichaelyan evde yaşıyordum. Elbette balayı süütüninki gibi harika bir manzara değildi benimkisi.

Kentin göz kırpan ışıklarına baktım ve gözlerimin dolduğunu hissettim. O gün ikinci defa ağladığımı fark ettim. Martha yüzümü yalıyordu, ardından makarnaya dönüp hepsini mideye indirdi.

44

12. Bölüm

Ertesi sabah saat dokuzda, Teğmen Roth'un Adalet Sarayı ndaki ofisinin buğulanmış camını tıklıyordum. Roth beni sever; sen benim ikinci kızım, diyor. Bunun ne kadar küçük düşürücü olabileceğinin farkında değil, içimden Roth'a onu sevdiğimi söylemek geliyor; tıpkı dedem gibi.

Kalabalık olmasını bekliyordum; en azından içişlerinden iki takım elbiseliyi veya ne bileyim, Müfettişler Bürosu'nun yöneticisi Binbaşı Welting'i görmeyi. Fakat içeri girmem işaret edildiğinde, odada yalnızca tek bir yabancıнын olduğunu gördüm.

Üzerinde iki renkli bir penye gömlek, çizgili kravat olan, kısa saçlı, geniş omuzlu, {3^ görünüşlü tiplerdendi. İçeri girdiğimde, yakışıklı, zeki yüzünde sanki bir canlanma oldu, fakat bu benim için tek bir anlama geliyordu.

Parlatılmış pirinç kapı tokmakları. Bölümün basın temsilcilerinden veya Hükümet Konağı'ndan biri.

İçeri girdiğimde benim hakkımda konuşulduğuna dair rahatsız edici, kör bir duyguya kapıldım.

Buraya gelirken, basına sızma hakkında inandırıcı bir savunmanın provasını yapmıştım: Suç mahalline çok geç gitmiştim ve orada sadece suçun kendisiyle ilgilenmiştim. Fakat Roth beni şaşırttı. '"Çanlar Düğün İçin Çalışıyor' diye yazmışlar," dedi Chronicle gazetesini yüzüme tutarak.

Tekrar olay üzerinde yoğunlaşmanın getirdiği rahatlamayla, "Gördüm," diye yanıtladım.

Bay Hükümet Konağı'na baktı. "Bu hikâyenin peşini asla bırakmazlar. Her iki çocuk da zengin, genç ve popülerdi. Kennedy ile onun genç sarışın karısının trajedisini hatırlatıyor."

Elini kaldırarak konuşmamı engelledi. "Dünü boş ver. Mercer'la telefonda konuştum. Bu vakayı çok önemsiyor."

Odanın köşesinde duran düzgün giyimli politikacı tip beni süzüyordu. "Her neyse, bu vakada her şeyân gizli tutulmasını istiyor. Diğer önemli soruşturmalarda olan sızmalara burada izin veremeyiz." Sonunda baklayı ağzından çıkardı. "Bu sefer kuralları biraz değiştiriyoruz."

Odanın içi birdenbire bir kumpasın ağır havasıyla doldu.

Ardından Bay Hükümet Konağı bir adım öne çıktı. Gözaltılandnda işine bağlı, tecrübeli bir adamın çizgileri vardı. "Vali ve Emniyet Müdürü Mercer bu vakayı bölümler arası işbirliğiyle ele alabileceğimizi düşünüyor. Yani, yeni biriyle çalışmaya hazır mısınız?"

"Yeni biri mi?" Gözlerim iki kişinin arasında mekik dokuyup sonunda Roth'ta karar kıldı.

"Yeni ortağına 'merhaba' de," dedi Roth.

Yakışıklı Bay Hükümet Konağı elini uzattı: "Chris Raleigh."

"Son birkaç yıldır," diye devam etti Roth, "Yüzbaşı Raleigh Valilik'te Toplum Düzeni Bölümü'nde çalıştı. Kendisi hassas olabilecek vakaları idare etme konusunda uzmandır."

"İdare?"

Raleigh gözlerini bana doğru devirdi. Olup bitenden ben sorumlu değilim mesajı veriyordu. "Kamuya gelecek zararı engellemek, kontrol etmek... ve sonrasında toplumun yaralarını sarmak."

"Aha," diye karşı ateşe geçtim, "bir pazarlamacı."

Gülümsedi. Bütün davranışları ve tepkileri. Hükümet Konağı'ndaki büyük masalarda oturan adamların prova edilmiş özgüvenini haykırıyordu.

46

"Ondan önce," diye devam etti Roth, "Chris Kuzey bölgesinin başındaydı."

"Elçilikler Mahallesi." Burnumu çektim. Polisler arasında mavi kanlı Kuzey bölgesi hep şaka konusu olurdu. Polis orada, gecenin bir vaktinde dışarıda garip bir ses duyan kokanalarla, geç geldiği için oteline giremeyen turistler için alarma geçerci.

Raleigh bir daha gülümseyerek "Presidio'da çocukların karşıdan karşıya geçmesine de yardımcı olurduk."

Duymazlıktan geldim. Roth'a baktım. "Warren ne olacak? Son iki yıldır her davada ortağımdı."

"Jacobi başka işe atanacak. Elimde tam ona ve koca ağızına layık bir iş var." Ortağımdan, onun berbat şakalarından ve salaklığından a3rrılmak istemiyordum.

Raleigh beni şaşırtarak sordu: "Bu sizin için de uygun mu. Müfettiş?"

Başka şansım yoktu. Başımı evet anlamında salladım. "Eğer ayak altında dolaşmazsan. Üstelik, sen Jacobi'den daha güzel kravatlar takıyorsun."

"Babalar günü hediyesi." Yüzü aydınlandı. Bir hayal kırıklığı dalgasının vücudumu sarstığına inanamadım. Dur Lindsay, dur. Parmağında 3mzük yok Lindsay.

"Seni bütün diğer görevlerinden alıyorum," dedi Roth. "Bu işle çakışacak başka görev yok. Jacobi davada kalmak istiyorsa araştırma desteği atabilir."

"Patron kim?" diye sordum Neşeliye. Jacobi'nin kıdemli ortağıydım; kendi davalarımı kendim yönetmeye alışkındım.

Roth kıkırdadı. "O valinin adamı. Eski bir bölge müdürü. Patron kim olabilir?"

"Soruşturmayı 3mrütmeye ne dersin?" diye teklif etti Raleigh. "Ama bulduklarımızla ne yapacağımız benim sorumluluğumda."

47

I

Bilemiyordum, karşımdakini şöyle bir süzdüm. Tanrım çok yakışıklı!

Roth bana baktı. "Yoksa Jacobiye mi sorsaydım?"

Raleigh gözlerime baktı. "Bak, birlikte çalışamazsak, sana söylerim."

Bu elde edebileceğim en kârlı pazarlıktı. Her zamanki anlaşma değişmişti. En azından dava halen bende idi. "Peki size ne diyeceğim? Reis mi?"

Raleigh rahat bir harekete açık kahverengi spor ceketini omzuna atıp kapıya yöneldi. "Adımı dene. Beş yıldır sivilim."

"Olur Raleigh," dedim belirsiz bir gülümsemeyle. "Kuzey yakasında bir ceset görme şansın oldu mu hiç?"

48

13. Bölüm

Cinayet masasında morgun, iğrenç havasına karşın çalışmak için 13;i bir yer olduğu söylenir. Cesedin ipuçları peşinde koşan ağır işçiliğine, formaldehitin kokusu veya bir hastaneyi çağrıştıran fayanslı koridorlar kadar ilham veren başka bir şey yoktur.

Ama söyledikleri gibi, burası cesetlerin olduğu yerdir.

Bu var. Bir de dostum Claire'i görme zorunluluğu.

Claire Washburn hakkında söyleyecek fazla bir şey yok. Zeki, kesinlikle başarılı ve şu dünyadaki tartışmasız en iyi arkadaşım. Altı yıl boyunca kentin şef tıbbi araştırmanıydı, cinayet masasındaki herkes, onun bu unvanı hak etmekten fazlasını yaptığını biliyordu; çünkü büroyu Anthony Righetti adına o yönetiyordu. Righetti baskıcı, iktidar düşkünü, armut piş ağızma düş bir müdürdü, fakat Claire pek şikâyet eden bir tip değildir.

Bizim kitabımızda, Claire bölümün ta kendisiydi. Yine de bir kadın uzman, burada. San Francisco'da bile hâlâ kabul edilmiş bir şey değil.

Zenci olması da çorbanın tuzu.

Raleigh'le birlikte morga indiğimizde, Claire'in ofisine alındık. Beyaz doktor önlüğünü giymişti. Sol cebinin üstünde takma adı olan "Kelebek" yazılıydı.

Claire baktığınız zaman ilk fark edeceğiniz şey, ihtiyacı olmayan bir fazladan yirmi kilo taşıyor olmasıdır. "Fiziğim düzgün," diye sık sık şaka yapardı. "Bir küre kadar düzgün."

I

ikinci şey, onun parlak ve özgüvenli davranışlarıydı. Onu hiçbir şeyin yıldırmayacağını bir bakışta anladığınız bir kadın. Bir Brahman vücuduna, bir kartalın zekâsına ve bir kelebeğin narin ruhuna sahipti.

İçeri girdiğimizde bana, sabaha kadar çalışmış gibi, yorgun fakat kendinden memnun bir gülümsemeyle baktı. Raleigh'yi tanıştırdım ve Claire onu görünce bana sırıtarak göz kırptı.

Benim kafamı gözümü yarararak edindiğim tecrübeler, onda doğuştan bir bilgelik olarak vardı, işinin taleplerini karşılayıp, başkalarının başarılarına konmayı

seven patronunu idare etmesi, bütün bunların içinde iki çocuk birden yetiştirmesi bir mucizeydi. Üstelik, San Francisco Senfoni Orkestrası'nda davul çalan Exlmund'la evliliği, enstitüde halen umut olduğu inancını yaratıyordu bende.

Kucaklaşırken, "Ben de seni bekliyordum," dedi. "Dün gece seni buradan aradım. Mesajımı almadın mı?"

Onun insanı rahatlatan kollarında, tekrar çocuklaştığımı hissettim. Ona her şeyi anlatmak istedim. Eğer Raleigh orada olmasaydı, sanırım içimi tümüyle dökerdim, Orenthaler, anemi... her şeyi.

"Çok yorgundum," diye cevap verdi. "Bir araba sopa yemiş kadar. Uzun, zor bir gündü."

"Durun tahmin edeyim," dedi Raleigh. "Siz ikiniz tanışıyorsunuz."

Claire birbirimizden ayrılırken sırttı: "Standart otopsi hazırlığı," dedi.

"Hükümet Konağı'nda böyle şeyleri öğretmiyorlar mı?"

Raleigh gülümseyerek kollarını iki yana açtı.

"Yo, yo," dedi Claire, omzumu sıkarak. "Önce hak etmelisin. Her neyse," diyen sesi ciddileşti. "İlk incelememi bu sabah bitirdim. Cesetleri görmek ister misiniz?"

f/

11 HALK

i\Ü

Başımı evet anlamında salladım.

"Hazırlıklı olun: Bu ikisi, pek öyle Zetina Dikiş Makinesinin gelin ve damadına benzemiyor." Bizi büyük basınç kapılarının olduğu koridorlardan geçirip cesetlerin saklandığı soğuk odaya getirdi.

Clairele önden 3mrüyordum, kolumu çekti ve kulağıma fısıldadı. "Dur tahmin edejâm, Jacobi'nin burnuna bir öpücük kondurdun ve birden bu gönülçelen prenze dönüştü."

"Valinin adamı Claire," diyerek gülümsedim. "Gördüğüm ilk kan damlasında bayılmayacağımdan emin olmak için göndermişler."

"Öyleyse," diye cevap verdi Claire ağır kapı kanatlarını iterek, "bu adama sımsıkı tutunsan iyi edersin."

51

14. Bölüm

Altı yıldır cesetlerle içli dışlı olduğum bir işte çalışıyordum. Fakat gördüğüm şey, bütün vücudumu yalayıp geçen soğuk bir ürperti yarattı.

Gelinin ve damadın kesip biçilmiş vücutları, önümde yan yana uzanıyordu.

Sedyedeydiler, yüzleri ölümlerinin korkunç anında donmuştu.

David ve Melanie Brandt.

Çıplak ve hayaletimsi yüz ifadelerinde, hayatın içinde hiçbir adillik ve iyilik barındırmıyor olabileceğinin ömrümde gördüğüm en keskin iddiası vardı.

Melanie'nin yüzüne kitlendim kaldım. Dün gelinlikler içinde ne de trajik ve huzur içinde görünüyordu.

Bugün ise, bıçak izleri kaplı çıplak bedeni, grotesk bir korku tablosu gibi sırtıyordu. Dün gece en derinlerime gömdüğüm her şey, birden yüzeye çıktı.

Altı yıldır cinayet masasındaydım ve tek bir kez başımı çe-virmemiştim. Bu sefer hariç.

Claire'in elinin kolumu sıkıldığını hissettim ve ona yaslandım.

Şaşkınlık içinde bu kişinin Raleigh olduğunu gördüm. Kızgınlık ve utanmanın karışımı bir duyguyla tekrar doğruldum. "Teşekkürler," dedim derin bir nefes alarak. "Ben iyiyim."

"Bu işi sekiz yıldır yapıyorum," dedi Claire, "buna gelince, ben bile zaman zaman başımı öteye çevirmek istemişimdir."

David Brandt'ın cesedinin karşısındaki tezgâhtan bir dosya aldı. Göğsün sol tarafındaki bıçak yarasını gösterdi. "Sağ karıncıktan bir kez bıçaklanmış.

Bıçağın dördüncü kaburga ile göğüs kemiğinin birleştiği yeri sıyrarak girdiğini görebilirsiniz. AV düğümünü kesmiş, ki burası kalbin elektrik gücünü sağlayan yerdir. Teknik anlamda konuşursak, elektrik kesintisi."

"Kalp krizinden mi ölmüş?" diye sordu Raleigh.

Ellerini ve kırmızı ojeli tırnaklarını kapatan bir eldiven giymeye başladı. "Elektro-mekanik bağlantı kopukluğu. Kalbine bıçak girdiği zaman olan şeyin komik bir tasviri." "Peki silah?" diye sözünü kestim. "Bu konuyla ilgili tüm bildiğim, onun standart, düz kenarlı bir bıçak olduğu. Diğerlerinden farklı bir ize veya içeri girerken bıraktığı özel bir ize sahip değil. Fakat katilin bir yetmiş ile bir yetmiş beş arasında bir yerlerde, yani orta boylu olduğunu ve bıçağın giriş açısına bakarak sağlıklı olduğunu söyleyebilirim. İşte şurada bıçağın girişin hafif yukarı doğru olduğunu görebilirsiniz. Şurası," dedi parmağını yaraya sokarak. "Damat bir seksendi. Bir altmış beş olan karısında açılışa doğru bir eğim almakta." Bir morarma bulabilmek için damadın ellerine ve kollarına baktım. "Herhangi bir mücadele izi?" "Olmamış. Zavallı adamın korkudan ödü patlamış." Gözlerim damadın yüzüne inerken, başımla onayladım. Claire başını iki yana salladı. "Hayır, o anlamda değil. Charlie Clapper'in ekibi, damadın ayakkabısından ve cesedinin bulunduğu kapı eşiğinin sert zemininden bir sıvının örneklerini bulmuş." Bulutsu bir sıvıdan damlalar taşıyan bir lamı bize doğru tuttu. Raleigh ve ben, hiçbir şey anlamadan elindekine baktık. "İdrar," diye açıkladı Claire. "Anlaşılan zavallı adam donuna işemiş. Herhalde korkak bir adamdı." 53 David Brandt'in yüzüne beyaz çarşafı örterek başını iki yana salladı. "Sanırım bu sır, başkasıyla paylaşılacak türden." "Ne yazık ki," dedi iç çekerek, "olaylar gelin için bu kadar çabuk gelişmemiş. Bizi gelinin yattığı otopsi masasına götürdü. "Belki onu şaşırttı. Elllerinde ve bileklerinde mücadele izleri var. Şurada," boynundaki kızarıklık bölgesini işaret ediyordu. "Tırnaklarının altından bazı doku örnekleri almaya çalıştım, ne çıkacağını yakında görürüz. Her neyse, ilk yara yukarı karın bölgesinde ve ciğerlerini yırtmış. Zamanla, kan kaybını düşünürsek, ölüm sebebi bu olmalı." Damadın yarasıyla aynı yerde olan, sol göğsün altındaki ikinci ve üçüncü çirkin yaraları işaret etti. Prekardiyumda öyle çok kan vardı ki, bir kovayı doldururdu." "Yine teknik konuşmaya başladın." "Kalbin çevresindeki zar benzeri doku. Kan bu alanda toplanır ve ana toplardamardan artık yeni kan gelmeyecek şekilde kalbi sıkıştırır. Sonunda kendi kendini boğuyor." Gelinin kendi kanında boğulan kalbinin imgesi tüylerimi ürpertti. "Sanki bunu bilerek yapmış," dedim bıçağın giriş yerlerini inceleyerek. "Bu da aklıma geldi," dedi Claire. "Kalbe giden en kısa yolu bulmuş." Raleigh kaşlarını çatı. "Yani karşımızda profesyonel bir katil var?" Claire omuz süküti. "Yaraların teknik durumuna bakarsanız, bir ihtimal. Fakat sanmam." Sesinde bir tereddüt vardı. Başımı kaldırdım ve koyu gözlerine baktım. "Öğrenmem gereken bir şey daha var, cinsel tacize uğramış mı?" Yutkundü. "Bazı ölüm sonrası duhul izleri var. Vajina mukozası ciddi biçimde genişlemiş ve giriş kısmında küçük 3artıl-malar tespit ettim." 54 Kanım öfkeden donmuştu. "Tecavüze uğramış." "Eğer tecavüzse," diye yanıtladı Claire, "çok kötü bir teca-vüzmüş. Vajina boşluğu, hayatımda hiç görmediğim kadar genişlemişti. Samimi söylüyorum, bir penis girişi olduğunu sanmıyorum." "Kör bir alet?" "Kesinlikle geniş bir şey... fakat vajina duvarlarında bir yüzüğün bırakabileceği türden izler var." Claire derin bir nefes aldı. "Şahsen ben, yumruk ihtimaline teklif veriyorum." Melanie Brandt'in ölümünün şok edici doğası ve kızgınlık bir kez daha bütün vücudumu titretti. Bir yumruk. Kör ve vahşi bir son. Saldırgan, yalnızca bir kâbusu gerçekleştirmenin değil, aynı zamanda onu aşağılamamanın peşindeydi. Niçin ?

"Eğer bir şey daha duymaya katlanabilecek durumdaysan, beni takip et," dedi Claire.

Bizi bir kapıdan geçirerek bitişik laboratuvara geçirdi.

Beyaz steril kâğıttan bir bezin üstünde damadın yakınında bulduğumuz kanlı smokin ceket duruyordu.

Claire ceketin yakasından tutarak kaldırdı. "Clapper'dan ödünç aldım. Elbette, ilk yapılması gereken üzerindeki kanın damada ait olduğunu belirlemektir."

Ceketin sol göğsünde koyu kan lekeleriyle kaplanmış bir yırtık vardı. "Olaylar işte burada ilginçleşiyor," dedi Claire, "ceketin üzerinde bulduğum kan David Brandt'in kanı değildi."

Raleigh ve ben şaşkınlık içinde nefesimizi tuttuk.

"Katilin mi?" diye sordu Raleigh.

Claire başını iki yana salladı. "Hayır, gelinin."

Hızla suç mahallini hatırladım. Damat kapıda öldürülmüştü; kansı ondan otuz adım ötede, yatak odasında idi.

"Gelinin kanı damadın ceketine nasıl bulaşabilir ki?" diye sordum. Kafam karışmıştı.

55

"Aynı soruyu ben de sordum. Böylece geri dönüp damadın ceketini gömleğiyle karşılaştırdım. Ceketin üzerindeki bıçak yırtığı gömlektekiyle uyuşmuyordu. Bak, damadın yarası işte şurada. Dördüncü kaburga. Ceketin üzerindeki kesik ise beş santimetre daha yukarıda. İncelemeye devam ettiğimde, ceketle damadın takımının aynı marka bile olmadığını buldum. Bu elimdeki Joseph Abboud."

Beynimin aşırı mesai yapmakta olduğunu gören Claire yüzünü buruşturdu.

Ceket damadın değildi. Onu öldüren adama aitti.

Claire gözlerini devirdi. "Benim bildiğim hiçbir profesyonel geride böyle bir şey bırakmaz."

"Belki de düşünü sadece bir gizleme aracı olarak kullanıyor," diye yanıtladı Raleigh.

Ama çok daha korkunç bir ihtimal geldi aklıma.

"Konuklardan biri olabilir."

56

15. Bölüm

San Francisco Chronicle'm bürosunda Cindy Thomas'ın parmakları, çılgınca çalışan beynine zor yetişiyordu.

Öğle teslim vaktini bir saat geçmişti.

Hyatt'ta çalışan bir komiden, Brandt'ların düğününe katılan ve halen otelde olan konukların listesini almıştı. Dün akşam tekrar oraya giderek, nikâh yemininin, şerefe kalkan kadehlerin ve romantik bir son dansın tamamladığı gelinle damadın son anlarının yürek parçalayıcı, trajik bir resmini bir araya getirebilmişti.

Bütün diğer gazeteciler, polisin açıkladığı ayrıntıları bir araya getirmekle meşguldü. Şu ana kadar onları geride bırakmıştı. Kazanıyordu ve kendini harika hissediyordu. Üstelik Chronicle'a. geleli, hatta Michigan'dan mezun olalı beri yazdığı en iyi yazının bu olduğuna emindi.

Hyatt'ta yakaladığı fırsat onu gazetede bir anda meşhur etmişti. Uzaktan tanıdığı insanlar karşılaştıklarında onu tebrik etmeye başlamıştı. Metro katında nadiren gördüğü yayıncı bile kim olduğunu öğrenmek için odasına gelmişti.

Metro bir okul bölgesinde trafik birikmesine sebep olan yeni düzenlemeyi protesto eden gösteriye katılmıştı.

O da ilk sayfayı yazıyordu.

Yazarken, şehir editörü Sidney Glass'ın masasına doğru geldiğini gördü. Glass gazetede El Sid diye bilinirdi. El Sid ani bir hareketle masanın önünde durdu.

"Konuşmamız lazım."

Başını kaldırırken Cindy'nin elleri önce yavaşladı, sonra durdu.

"Bu işi almak için kasman ve çok kızgın iki kıdemli suç muhabirim var. Suzy Valilik'te, emniyet müdürünün veya valinin bir açıklama yapmasını bekliyor şu anda. Stone her iki ailenin geçmişini araştırdı. Yirmi yıldır bu işler ve iki Pulitzer-leri var. Üstelik burası onların çöplüğü."

Cindy'nin kalbi duracak gibi oldu. "Onlara ne söylediniz?" diye sordu.

El Sid'in gözleri kısıldı, suç personelinin birinci ekibiyle, yanlarında araştırmacıları çalıştıran kıdemli muhabirlerin önlerindeki engelleri alt etmeye

çalışarak bu hikâyenin içine girmeye çalışmalarını görür gibiydi. Bu hikâyenin. Onun hikâyesinin.

"Elinde olanları bana göster," dedi şehir editörü nihayet. Masanın öteki tarafına geçip omzunun üstünden bilgisayar ekranındaki ilk cümleleri okudu. "İyi sayılır. Sen de biliyorsun-dur. 'Acı çeken' ibaresi şuraya gelecek," dedi parmağını ekrana uzatarak. "Gelinin babasını betimliyor. Ida Morris'i yanlış yere konmuş sıfatlar kadar kızdıran başka bir şey yoktur."

Cindy 3mzünün kızardığını hissedebiliyordu. "Biliyorum, biliyorum. Sadece bir an önce bitirmeye çalışıyordum. Teslim vakti..."

"Teslim saatini ben de biliyorum." Editör kızmıştı. "Ama. sıfat şuraya, aşağıya gelecek, eğer yazabiliyorsan, doğru da yazabilirsin."

Cindy'i, onda sanki birdenbire bir şey olacakmış duygusu yaratan, asla bitmeyecekmiş gibi gelen bir süre bo3mncıa derin, yargılayıcı bakışlarla süzdü.

"Hele bu konunun sende kalmasını istiyorsan." Glass'ın genellikle ifadesiz olan yüzü buruştu ve neredeyse gülümsedi. "Onlara haberin senin olduğunu söyledim."

Cindy herkesin içinde, baskıcı, kendini beğenmiş editörü

58

ayağa kalkıp kucaklama isteğini güçlkle bastırdı. "Vali Konağı'na gitmemi mi istiyorsunuz?"

"Gerçek hikâye otelin süitinde. Hyatt'a git." El Sid her zamanki gibi, elleri ceplerinde sallana sallana uzaklaştı.

Ama birkaç saniye sonra arkasını döndü. "Elbette, eğer bu hikâyede kalmak istiyorsan, kendine içerden bir polis kaynağı bulursan iyi edersin, hem de hemen."

|- "T339Ç

59

16. Bölüm

i

Morgdan ajmldıktan sonra, birbirimizle pek konuşmadan, 3mrüyerek ofise döndük. Katille ilgili ayrımtılann eksikliği canımı sıkıyordu. Katil, neden kurbanın ceketini yanında götürsün? Şampanya şişesini bırakmak niye? Bunların hiçbir anlamı yoktu.

"Elimizde bir cinsel suç var artık. Hem de kötü bir tane." Nihayet, Adalet Sarayı'na giden asfalt yolda ona dönüp baktım. "Otopsi sonuçlarının FBI bilgisayarlarındaki bilgilerle de karşılaştırılmasını istiyorum. Gelinin ebeveyniyle de görüşmemiz gerekiyor. David'den önce birlikte olmuş olabileceği herkesin ismini bulmamız lazım. Bir de davetlilerin listesi."

"Bütün her şeye saldırmadan önce, neden evvela elimizde-kilerden bir sonuç çıkmasını beklemiyoruz?"

Birden durdum ve gözlerine baktım. "Herhangi birinin elinde kanlı ceketle otele giriş yapıp, kayıp eşya bürosuna başvurup vurmadığını mı kontrol edeceğiz? Anlamıyorum. Aklına takılan ne?"

"Aklıma takılan," diye açıkladı Raleigh, "ipuçlanmızı takip etmeden önce, acılı ailelerin hayatını elimizdeki varsayımlarla cehenneme çevirmemizi istemiyor oluşum. Elimizdeki ceketin katile ait olup olmadığını bilmiyoruz. O belki konuklardan biriydi veya değildi? "

"Ne yani, haham mıydı?"

Soruma küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bizi yanlış yönlendirmek için kasten bırakmış olabilir?"

Sesi birden değişmişti.

"Kaçıyor musun?" diye sordum.

"Kaçmıyorum," dedi. "Elimizde kesin bir şeyler olana kadar gelinin bütün eski erkek arkadaşlarından veya ilişkiye girdiği kişilerden, Gerald Brandt'ın parmağının olduğu bir işten atılma mağduruna kadar, bütün muhtemel sanıkların bir bir kontrol edilmesi gerekiyor. Elimizde kesin bir şey olmadan dikkatleri bu insanların üzerine çekmemizin doğru olmadığını düşünüyorum."

Olacağı buydu. Politik konuşmalar. Örtme, hasıraltı etme, hasarı sınırlandırma. Brandt ve gelinin babası Şansölye Weil, VLP'ti. Bize kötü çocukları bul Lindsay. Fakat bunu yaparken sakın departmanımızı riske atma.

Geri adım attım. "Katilin düğünde olması ihtimalinin üzerine yürüyeceğimizi sanıyordum."

"Benim bütün söylediğim Lindsay, sağdıcin seks hayatının ajn-ıntılarına girmeden önce elimizdeki bilgileri doğrulamamız gerektiği." Bütün bu konuşma boyunca gözlerimi gözlerinden bir saniye ayırmamıştım. Başım la onayladım. "Bu süre içinde, elimizdeki diğer kesin ipuçlarını takip edeceğiz yani?"

Tedirgin bir sessizlikte orada öylece dikildik.

"Peki. Katil kendi ceketini neden damadınkiyle değiştirdi?" diye sordum.

Beton bir korkuluğa dayandı. "Tahminime göre, onları öldürürken ceket üzerindeydi. Kana bulandı. Fark edilmeden dışarı çıkması gerekiyordu. Damadın ceket i yerdeydi ve o da değiştirdi."

"Yani, o cekete bıçak darbeleri açma zahmetine katlanmalar falan, işin aslının anlaşılmayacağını mı düşünüyordu? Farklı boy, farklı marka. Yani Raleigh farkı göremeyecekti öy-

61

le mi? Ceket i neden bıraktı? Neden kanlı ceket i bir torbaya ko3rup ondan

kurtulmadı? Ya da ceketinin içine sokmadı?

"Tamam," diye teslim oldu Raleigh, "bilmiyorum. Senin tahminin ne?"

Ceket i neden geride bıraktığını bilmiyordum, fakat zihnimde tüyler ürpertici bir ihtimal beliriyordu. "Birinci ihtimal," diye yanıtladım, "paniğe kapıldı. Belki telefon çaldı, belki de kapı."

"Gerdek gecesinde mi?"

"Eski ortağım gibi konuşmaya başladın?"

Adalet Sarayı'na doğru yürümeye başladım. Yetişt i ve cam kapıyı benim için açtı.

Kapıdan geçerken kolumdan yakaladı. "Ya ikinci ihtimal? "

Orada öylece durdum, gözlerinin içine bakıyor ve ona nereye kadar güvenebileceğini tartıyordum. "Senin gerçek uzmanlık alanın neydi?" diye sordum. Gülümsedi, özgüvenli ve rahat görünüyordu. "Bir kez evlenmiştim."

Cevap vermedim, ikinci ihtimal: içimde bir korku bü3m-yordu. Katil cinayetlerine imza mı atıyor? Bizimle oyun mu oynuyor? Kasıtlı olarak ipuçları bırakıyor? Bir defalığa mahsus tutku cinayetleri işleyen katiller geride ceket gibi kanıtlar bırakmazlardı. Profesyoneller mi, asla! Yalnız...

Seri katiller ipucu bırakır.

62

17. Bölüm

Phillip Campbell'in baktığı pencere körfezin göz kamaştırıcı bir manzarasına açılıyordu, fakat manzaranın pek farkında değildi. Düşünceler içinde kaybolmuştu.

Nihayet başlamıştı. Her şey yolundaydı ve düşünüyordu. Şehir ve körfez asla eskisi gibi olmayacak, yoksa olacak mı? Ben asla aynı olmayacağım. Çok karışık tı, görüldüğü gibi değil, fakat kendi içinde harika bir şeydi. Araştırmalara gömülü olduğu zamanlarda hep yaptığı gibi ofisinin kapısını kapatmıştı. Son zamanlarda öğle yemeğine çıkan iş arkadaşlarının peşinden koşmayı bırakmıştı. Onlardan sıkılıyordu. Küçük kaygıların insanıydı onlar. Hisse senetlerinin. Gittikleri en uzak yer, futbol maçlarıydı. Yüzeysel, basit ve orta sınıf hayallerdi onlarınki. Oysa o en tepeye yükseliyordu. O da bir zamanlar, yeni şeyler icat ederek Silikon Vadisi'nin en yüksek başarılarına gidecek yolu bulmaya çalışanlardan biriydi.

Boş ver, bunlar hep geçmişte kalmıştı. Artık onun bir gizi vardı. Dünyanın en büyük gizi.

Önündeki iş kâğıtlarını elinin tersiyle masanın kenarına itti. Mazide kalanlar, diye düşündü. Eski ben. Bay sıkıcı. Tipik çalışan.

Masasındaki en üst çekmecenin kilidini açtı. Kişisel dosyalarının arkasında küçük, gri, kilitli bir sandık vardı. Sandık, bir iş kartını ancak alacak büjmlükteydi.

Benim dünyam artık bu.

Tekrar Hyatt'ı düşündü. Gelinin porselen bebekleri andıran güzel yüzünü, göğsündeki kan tomurcuklarını. Olup bitenlere hâlâ inanamıyordum. Kıkırdaktan geçen bıçağın çıkardığı gıcirtı sesi. Kadının soluğunu tutuşu. Elbette, o da soluğunu tutmuştu.

Adları neydi? Siktir, unutmuştu. Hayır unutmamıştı! Brandt. Bütün gazeteler, TV kanalları onlardan bahsediyordu.

Küçük kutuyu anahtarlıktaki bir anahtarla açtı. Kutudan çıkıp odanın içini dolduran şey, onu sarhoş eden düşleriydi. Bir yığın indeks kartı. Temiz ve düzenli. Alfabetik sırada. İsim be isim, göz attı. Yeni isimler... King... Merced... Passe-neau... Peterson. Bütün gelinler ve damatlar.

64

18. Bölüm

Morgdan döndüğümde masamda birçok acil mesaj buldum, iyi. Acil, tam olması gerektiği gibi.

Suç mahalli araştırmadan Charlie Clapper. İlk rapor. Bazı muhabirler; AP'den ve yerel televizyon kanallarından. Hatta Chronicle dan bana kartını bırakan kadın. Beraberimde getirdiğim kızarmış tavuk ve salata paketini açarken, Clapper'ı aradım. Sesini aldığımda, "Sadece iyi haberler," diye şaka yaptım.

"Bu durumda, sana dokuz yüzü hatları salık veririm. Dakikası iki dolara, duymak istediğin her şeyi söylüyorlar."

Sesinden ne diyeceği belliydi. "Hiçbir şey yok mu?"

"Parça parça bir sürü şey, Lindsay," diye yanıtladı Clapper, ekibin odadan aldığı bir sürü anlaşılmasız parmak izinden bahsediyordu. "Gelininkiler, damadinkiler, müdür yardımcısı-ninkiler, hizmetçilerinkiler."

"Cesetlerde parmak izine baktınız mı?" diye zorladım. Katil Melanie

Brandt'iyerden kaldırmıştı. "Ya şampanya şişesi?"

"Elbette. Hiçbir şey yok. Herif dikkatliymiş."

"Zemin ne oldu? Bir ayakkabı izi, bir iplik parçası?"

"Çişin yanında mı?" diye güldü Clapper. "Senden bir şeyler sakladığımı mı sanıyorsun. Çok sevimlisin Lindsay. Fakat katilleri içeri tıkmak benim en büyük zevkimdir. Bu arada, şu smokin ceketini mikroskopta inceleyen biri var. Hadi adını sen de öğren: Roger."

"Sağ ol Charlie," diye mırıldandım hayal kırıklığı içinde.

Masamda yığılı mesajları karıştırmaya devam ederken Cindy Thomas'ın ismi en üste geldi.

Normal şartlarda, süregiden bir soruşturmanın ortasında muhabirleri arama huyum yoktur. Fakat bu muhabir, suç mahalline girmenin bir yolunu bulabilecek kadar akıllıydı, üstelik tuvalette beni kötü durumda yakaladığında geri çekilecek kadar da nazik.

Masasının başındaydı. "Beni aradığınız için teşekkür ederim Müfettiş," dedi müteşekkir bir ses tonuyla.

"Sanırım sana bir borcum var. Otelde başımı ağrıtmadığın için teşekkür ederim."

"Hepimize oluyor böyle şeyler. Fakat sormak sorundajnm. Bir suç mahallinde her zaman böyle tepkiler mi verirsiniz? Siz bir cinayet dedektifisiniz, yanılıyor mu3mm?"

Sidik yarışına ne vaktim vardı, ne de bunu kaldırabilecek durumdaydım, bu yüzden Jacobi'nin repliğini kullandım. "Bir düşündü. Ben bütün düşünlerde ağlarım.

Sizin için ne yapabilirim. Bayan Thomas?"

"Cindy... Size bir iyilik daha yapacağım. Beş iyilik olduğunda, belki siz de bana bir iyilik yaparsınız."

"Elimizde bir cinayet var, hem de çok kötü bir cinayet. Haydi Anlaşma Yapalım ojoinu oynamaya niyetim yok ve eğer karşılaşırsak, birine kendimi borçlu hissettiğimde pek sevecen davranmadığını anlayacaksınız."

"Sanırım benim beklediğim," dedi, "daha ziyade gelin ve damatla ilgili sizin hikâyeniz."

" Chronicle Asi cinayet olaylarını yazan Tom Stone değil miydi?" diye sordum. Telefonun öteki ucunda derin bir nefes alındığını işittim. "Sana yalan söylemeyeceğim. Genellikle metro ile ilgili mahalli haberlerle ilgileniyorum."

66

"Yani gerçek bir hikâye yakaladın ha? 'Rüya Evlilik Kâbusa Dönüştü.' İyi çıkış yaptın."

"Doğrusunu isterseniz Müfettiş," sesi daha jmmuşak çıkıyordu, "hayatımda daha önce böyle bir şey görmemiştim. David Brandt'ı gerdek gecesinde orada yatıyor gör... Neler düşündüğünüzü tahmin edebiliyorum, fakat asıl mesele hikâye değil. Elimden bir şey gelirse yardımcı olmak isterim."

"Bunu takdir ediyorum, fakat ortada bir şeyler yapmak için sabırsızlanan onca rozetli dolaşırken. Önce onlara bir şans vermemiz gerekmez mi? Her neyse, otuzuncu kata çıkmanın bir yolunu bulduğun için, şefim bana çiçek göndermedi. Suç mahalline dair taktik sorumluluklarım var."

"Başaramam sanıyordum."

"O zaman, kimin kime borçlu olduğunu bilmiyoruz. İpler de benim elimde olduğuna göre..."

Muhabirin sesi eski otoriter tonuna geri döndü. "Seni bugün manşetten vereceğimiz bir hikâyeye dikkatini çekmek için aradım. Damadın babasının hisse senetleri alan bir şirket sahibi olduğunu biliyorsun. Ekonomi editörümüz, Bloomberg'den en büyük üçüncü Rus araba imalatçısı Kolya Novgorod ile yapılacak anlaşmadan son anda geri dönüldüğünü ortaya çıkardı. Brandt önemli bir riski engelleyecek iki yüz milyon dolar verecekmiş. Kolya'nın şirketler grubundan bir tanesi yeni bir kara pazar kapitalisti tarafından devralmıyor. Nakit olmazsa iflas ederler. Haber kaynağım bana, Kolya'nın durumunun çok kırılgan olduğunu söylüyor."

Güldüm. "Kırılgan mı. Bayan Thomas? Ben de kınlganla-şıyorum ama."

"Belh ki, bazı Ruslar anlaşmanın iptalinden pek hoşnut de-ğil."

Tekrar güldüm. "Cinayete varan komplo federal bir suçtur," dedim. "Eğer elinde bir şey varsa, savcılığı aramalısın."

67

"Sadece bilmeni istedim. Belki sen de bana takip ettiğin diğer ipuçlarından bahsedersin?"

"Elbette. Araştırma devam ediyor demekle bir sakınca görmüyorum."

"Teşekkür ederim," diyerek ofladı. "Üzerinde durulan bir şüpheli var mı?"

"Chronicle da. senden bunu sormanı mı istiyorlar? Böyle bir şeyi sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun."

"Kayıtdışı. Kullanmayacağım. Sadece bir arkadaş olarak."

Onu dinlerken, kendine yol açmaya çalışan bir acemi olan kendimi görüyordum. Polis dünyasının nasıl kısır ve kapalı olduğunu ve birinin içeri tırmanmam için bana el uzatışını. "Söylediğim gibi, Bayan Thomas," sesim yumuşamaya başlamıştı, "söz vermiyorum."

"Cindy," dedi muhabir. "En azından bana Cindy diyebilirsiniz. Tuvalette seni bir daha gardın aşağıda yakalama ihtimalimi küçümseme."

"Tamam, Cindy. Aklımda olacaksın."

68

19. Bölüm

Eve gitmek istemiyordum. Adalet Sara3a'nda da kalamaz-

Çantamı kaptım, hızlı adımlarla bodrumdaki gara'a indim ve nereye doğru

gittiğimi bilmeden tozlu paslı Bronco'mu çalıştırdım.

Sadece sürdüm. Dördüncü, Üçüncü Cadde, Misson'a doğru, Moscone Center'ı geçtim, kafeler, kapanmış dükkânlar. Ta Ebarcadero'ya kadar.

Battery'i de döndüm ve körfezden uzağa doğru sürmeye başladım. Gidecek bir yerim yoktu, ellerim sanki kendi başına hareket ediyor, beni bir yere götürüyorlardı. Sutter'e yaklaşıyordum ki döndüm. O zaman, birdenbire nereye gittiğimi anladım. Unioun Meydanı'na saptım ve kendimi Hyatt'm aydınlık girişinin önünde buldum. Müdüre rozetimi gösterip asansöre binerek otuzuncu kata çıktım.

Balayı süitinin önünde üniformalı bir polis vardı. Tanıyordum, merkez bölgeden David Hale'di. Beni yaklaştıkça görünce ayağa kalktı. "Gidecek başka yeriniz yok muydu. Müfettiş?"

Balaın süitinin kapısı çapraz polis şeritleriyle kapatılmıştı. Hale anahtarları verdi. Birkaç şeridi söküp çıkardım, kalanların altından geçtim. Anahtarı çevirdim, içerdeydim.

Yeni cinayet işlenmiş bir yere daha önce hiç gitmediyseniz.

muhtemelen orada hissedilebilecek huzursuz edici rahatsızlığı bilmiyorsunuzdur.

David ve Melanie Brandt'ın kara hayaletlerinin odada olduğunu hissediyordum.

Bir şeyleri gözden kaçırdığıma emindim. Onun burada olduğundan da emindim. Fakat ne?

Süit tıpkı bıraktığım gibiydi. Salondaki Türk kilimi Clap-per'm

laboratuvarındaydı. Fakat cesetlerin şekilleri ve kanların yayıldığı yerlerin tebeşir izleri belirgindi.

David Brandt'ın yattığı noktaya baktım. Zihnimden olası olayları geçirdim. Kadeh tokuşturuyorlardı. (Bunu terasın yakınındaki masanın üstünde duran şampanya şişesi sayesinde biliyordum.) Belki de ona küpeleri yeni vermişti. (Açık kutusu banyo tezgâhında bulunmuştu.) Kapı çalındı. David Brandt bakmaya gitti. Sanki olayın gizleri, eski konuşulanların fısıltılarıyla birlikte odanın içini doldurarak uğulduyordu. Katil içeri giriyor, elinde şampanya şişesi var. Belki David onu tanıyordur. Belki daha bir saat önceki kabulde görmüştür onu en son. Bıçak beliriyor. Sadece tek bir darbe. Damat kapıya yapışmış, felç. Öyle hızlı olup bitiyor ki, çığlık atamıyor. "Adam altına işemiş," demişti Claire. Peki gelin çığlık atmıyor mu? Belki de banyodaydı. (Mücevher kutusu.) Belki oraya küpelerini takmaya gitmişti. Melanie Brandt'ı gözümde canlandırabiliyorum; pırıl pırıl, neşeli. O da bunu görüyor. Acaba tanıdığı biri miydi? Yoksa Melanie onu terk mi etmişti? Katili tanıyor muydu? Navajo yerlilerinin bir deyişi geldi aklıma: "Kıpırtısız havanın bile bir sesi vardır."

Anlat bana Melanie. Buradayım, senin için. Seni dinliyorum. Cinayetin her bir ayrıntısının yeniden canlanmasının ür-

70

pertisiyle tüylerim diken diken oluyor. Melanie savaşıyor, kaçmaya çalışıyor. (Boynundaki, kollarındaki morluk ve kızarıklar.) Katil onu yatağın ayakucunda bıçaklıyor. Korkmuş, yine de yaptığı şeyden vahşice bir heyecan duymuş. Hemen ölmüyor. Onu tekrar bıçaklamak zorunda kalıyor. Tekrar. İşini bitirdiğinde onu yatağa taşıyor. (Sürüklemiyor. Yerde kan izi yok.) Bu önemli. Ona nazik davranıyor. Yoksa onu tanıyor muydu? Belki bir zamanlar Melanie ye âşıktı. Kolunu huzur içinde yatar gibi göğsüne koymuştu. Uyuyan güzel. Belki de olup bitenlerin yalnızca kötü bir rüya olduğunu düşünüyordu.

Odanın içinde hiçbir yerde, profesyonel veya kiralık katillerin klinik izlerini hissedemiyorum. Hatta daha önce de öldürmüş biri de yok. Dinliyorum. Zalim bir öfke yükseliyor kanında. Onu bir daha göremeyeceğini anlıyor. Prensini...

Çok kızgın. Son bir kez, onunla birlikte uzanmak istiyor. İçine girmek. Ama yapamaz. Bu onu kirletir. Fakat ona sahip olmak zorunda. Bu yüzden eteği kaldırıyor ve yumruğunu kullanıyor. Bütün bunlar apaçık ortada. Fakat bir şeyleri göremediğimden eminim. Bir şey gizli. Gözden kaçırdığım şey ne? Herkesin gözden kaçırdığı şey? Yatağa yaklaşıyorum. Melanie yi gözlerimin önüne getiriyorum, onun korkunç bıçak yaralarını; sakın ve karşıdakini suçlamayan yüzünü. Melanie yi bu şekilde bırakıyor. Küpeleri almıyor. Dev elmas 3nizüğü almıyor. Sonra, karanlık bir tünelin içinde patlayan bir tren gibi patlıyor zihnimde. Gözden kaçırılan. Göremediğim.

Alyanslar!

Orada yatan Melaine'nin görüntüsünü gözümün önüne

71

getiriyorum. Onun zarif ve kan bulaşmış ellerini. Elmas yüzük halen orada, fakat... Tanrım! Böyle bir şey olabilir mi? Süitin girişine koşuyorum adeta. Damadı gözümün önüne getiriyorum. Daha birkaç saat önce evlenmişlerdi. Yeminlerini yeni etmişlerdi. Fakat yüzükleri yoktu.

Alyansları.

Katil, küpeleri almıyor.

Alyansları alıyor.

72

20. Bölüm

Ertesi sabah saat dokuzda, dar, keskin hatlı bir yüz& sahip, kibar, minyon tipli bir adam olup Doğu Avrupa aksanıyla konuşan Doktor Victor Medved'in ofisindeydim. Ödümü kopardı.

Önemsiz bir şeyden bahseder gibi, "Anemi bir katildir," dedi. "Vücudun oksijen alma yeteneğini öldürür."

"Başlangıçta, belirtiler yorgunluk, bağışıklık sisteminin zayıflaması ve zaman zaman baş dönmesi. Kaçınılmaz bir şekilde felç benzeri beyinsel işlev hatası ve bunun yanında zihinsel kapasitenin jatirilmeye başlamasını tecrübe edebilirsiniz."

Ayağa kalktı, bana doğru yürüdü ve jmmuşak eleriyle yüzümü avuçları içine aldı. Kalın gözlüklerinin arasından yüzümü inceledi. Başparmaklarıyla yanaklarıma bastırarak, "Seninki ilerlemiş bile," dedi.

Korkumu belli etmemeye çalışarak, "Yüzüme öğleye doğru kan gelir, öteden beri," dedim gülümseyerek.

"Her neyse, üç ay içinde," dedi Doktor Medved, "tabii biz süreci tersine çeviremezsek, tıpkı bir hayalet gibi görüneceksin. Güzel bir hayalet, ama bir hayalet."

Masasına geri dönüp kartımı aldı. "Demek bir dedektifsi-niz.

"Cinayet," diye açıkladım.

"O zaman herhangi bir yanılısamaya kapılmaya gerek yok. Seni üzmem istemiyorum. Aplastic anemi tersine çevrilebilir. Hastaların yaklaşık yüzde otuzu, haftalık olarak uygulanan alyuvar transferine olumlu tepki veriyor. Tepki vermeyenlerin, benzeri bir 3mzdesi daha, bir kemik iliği transferiyle tamamen iyileştirilebilir. Fakat bu, beyaz hücreleri çoğaltmak için uygulanan acılı bir ilaç tedavisi sürecini gerektiriyor."

Oturduğum yerde doğruldum. Orenthaler'in kâbusumsu öngörülleri gerçekleşiyordu.

"Kimlerin tedaviye tepki verdiğini önceden anlamanın bir yolu var mı?"

Medved avuçlarını birleştirdi ve başını iki yana salladı. "Tek yol başlamak. Kalanı sonra."

"Önemli bir vaka var elimde. Doktor Orenthaler çalışmaya devam edebileceğimi söyledi."

Medved kuşkulu bir tavırla dudak büktü. "Kendini yeterince güçlü hissettiğin sürece devam edebilirsin."

Ciğerlerimi acıtan nefesi yavaş yavaş bıraktım. Bunu ne kadar gizleyebilirim ki? İçimi kime dökebilirim? "Eğer işe yararsa, ilerleme kaydetmemiz ne kadar alır?" diye sordum biraz umutla.

Kaşlarını çattı. "Bu baş ağrısı için aspirin almaya benzemez. Korkarım iş .bu sefer uzun sürecek."

Uzun sürecek. Roth'un tepkisinin ne olabileceğini düşündüm. Bölümün başına geçme şansım.

Buraya kadarmış, Lindsay. Hayatının en büyük meydan okumasıyla karşı karşıyasın. "Peki işe yaramazsa, şey başlamadan..."

"Kötüye gitme? Ben tedaviye biraz umut ve iyimserlikle başlama)^ öneriyorum. Bu gibi konuları daha sonra konuşaca-ız.

Şimdi her şey tehlike altındaydı. Cinayet dosyası, kariyerim, hayatımın bütün amaçları. Bahisler değişmişti. Bundan sonra içimde sımsıkı bağlanmış, patlamak üzere saatli bir bombayla dolaşacaktım.

7A

Kısık bir sesle sordum: "Ne zaman başlıyoruz?" Bir kâğıdın üzerine aynı binada bulunan bir muayenehanenin şemasını çizdi. Üçüncü kat. Moffet Ayakta Hasta Servisi. Tarih yoktu.

"Senin için sakıncası yoksa, hemen başlamak isterim."

I

75

21. Bölüm

Gazete ba3nlerini Gerald Brandt'in Ruslarla yaptığı iş anlaşmasının bozulması hikâyesi süslüyordu. Koyu harflerle yazılmış manşette şunlar yazıyordu: "DAMADIN BABASI RUSLARI KIZDIRDI."

Chronicle FBI'ın vakayı ciddi biçimde takip ettiğini yazıyordu. Bir bu eksikti. Nihayet saat on buçuk gibi çalışma masama ulaştığımda, yarım litrelik iki torba hemoglobinle zenginleştirilmiş kan, damarlarımda pompalanıyordu. Kıvamlı, kızıl kanın damla damla damarıma akışının görüntüsünü zihnimden atmak çok güç oldu.

Roth ismimi seslendi, her zamanki hoşnutsuz sırıtma yine bütün yüzünü kaplamıştı. "Chronicle Ruslar yaptı diyor. FBI da aynı fikirde görünüyor," dedi masama eğilerek. Önüme gazetenin sabah baskısını uzatmıştı.

"Gördüm. FBI'm vakaya girmesine izin verme," dedim. "Onu bana vermiştin."

Ona dün gece suç mahalline gidişimi, cesede yönelik fiziksel saldırının, kanlı ceketin, ka3np alyansların, nasıl tek, takıntılı bir katile işaret ettiğini anlattım.

"Bu Rus profesyonellerin işi değil. Kadının içine yumruğunu sokmuştu," diye hatırlattım. "Bunu onun gerdek gecesinde yaptı."

"Yani sadece birtakım güçlü sezgilerin olduğu için," dedi Roth, "federallere geri basmalarını mı söyleyeyim?"

"Bu bir cinayet olayı. Pis, nahoş bir cinsel suç, uluslararası bir komplo değil."

"Belki de Ruslar kendilerini gizlemek istedi. Belki de kiralık katil bir seks manyağıydı."

"Neyi gizlemek? Ülkedeki bütün gazete ve televizyonlar onlardan söz ediyor. Ayrıca Ruslar parmak kesmiyor muydu?"

Roth ne yapacağını bilemez bir halde ofladı. Yüzü, kızdığı anlardaki normal tiklerinden fazlasını söylüyordu.

"Acelem var," dedim. Yumruklarımı havaya kaldırdım ve Roth'un espriyi anlayacağını umut ettim.

Gerald Brandt Hyatt'tan ayrılmamıştı henüz, oğlunun cesedinin geri verilmesini bekliyordu. Süitine gittim, oradaydı, yalnızdı.

"Gazeteleri gördünüz mü?" diye sordum terastaki maun masaya otururken.

"Gazeteler... Chronicle gazetesinden bazı kadın muhabirler bütün gece arayıp durdu. Söyledikleri tam bir çılgınlık," dedi.

"Oğlunuzu öldüren de bir çılgındı, Bay Brandt. Soruşturmayla ilgili olarak sizinle açık konuşmama izin var mı?"

"Ne demek istiyorsunuz. Dedektif?"

"Geçen gün, size zarar vermek isteyebilecek birini tanıyıp tanımadığınızı sormuştuk..."

"Ve ben de, bu şekilde c/e^j7 demiştim."

"Yani elinden anlaşmasını çaldığınız Rus mafyasından bazı ailelerin size kızgın olabileceğine inanmıyorsunuz?"

"Biz mafyayla iş yapmaj^z Bayan Boxer. Kolya'nın hisse ortaklarından bazıları, bu ülkenin en güçlü insanlarıdır. Her neyse, beni şüpheliler arasına kojmyor gibi bir haliniz var. Bir iş anlaşmasıydı. Pazarlıklar. Bizim işimizde, her hafta böyle

77

şeylerle uğraşırsınız. David'in ölümünün Kolyayla hiçbir alakası yok."

"Bay Brandt nasıl bu kadar emin olabilirsiniz? Söz konusu olan oğlunuz ve gelininiz."

"Çünkü sözleşmeyi yaptık, Dedektif. Medyayı yanlış yönlendirdik o kadar. Dün gece el sıkıştık."

Ayağa kalktı. Bu görüşmenin bittiği anlamına geliyordu.

ikinci olarak Claire'i aradım. Onunla ne olursa olsun konuşmak istiyordum. Günlük Claire dozumu almamıştım. Ayrıca onun cinayetle ilgili yardımına da ihtiyacım vardı.

Telefona çıkan sekreter kız, Claire'in diğer telefona bir konferans görüşmesi yaptığını söyle3np beni hatta bekletti.

"Bilirkişiler kafayı yemiş," diye şikâyet etti hatta gelir gelmez. "Tanrı aşkına şunu bir dinle... 35. bölgede bazı çocuklar saatte seksenle gidiyorlar. Yolun ortasında park etmiş karısını bekleyen yaşlı bir adamın Lexus'una çarpıyorlar. Sürücüler şu anda adamın sahip olduğu tek evi elinden alma umuduyla, yanlış parkla kazaya sebebiyet vermekten dava açıyorlar. Bilirkişiler de dahil olmak üzere, herkes ne koparsam derdinde. Righetti beni de işin içine sokmaya çalışıyor. Yok efendim olay AAFS'de yazılmış. Bu piçlerin aklından geçenler için bir kuruş teklif ettiğinde ne oluyor biliyor musun?"

"Bozuğumuz yok diyorlar," diye cevapladım gülerek. Claire çok eğlendiriyordu beni.

"Çaktın. Yaklaşık otuz bir saniyem var. Nasıl gidiyor?" diye sordu. "Nasılsın güzel kadınım benim. Seni özledim. Söyle Lindsay, istediğin nedir?" Durakladım, bütün her şeyi göğsümden atıp kurtulmak istiyordum, fakat sadece, Brandt'lar getirildiğinde alyanslarının olup olmadığını sordum."

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi. "Bir misket büyüklüğünde bir elmas yüzük ve elmas küpeler vardı. Fakat alyans falan

78

yoktu. Benim de gözüme çarpmıştı. Aslına bakarsan, dün gece seni aramamın sebebi de buydu."

"Büyük zihinler benzer düşünür."

"Ya da meşgul zihinler," dedi. "İğrenç olayın soruşturması nasıl gidiyor?"

İç çektim. "Bilmiyorum, yapacağımız ilk şey, üç yüz konuğu, aralarından birinin özel bir şampanya kutusu taşıyıp taşımadığını bulmak için tek tek araştırmak olacak. Olayın gazetelere nasıl yansıdığını gördün mü? Rusların intikamı. FBI etrafımızda dolaşıyor ve Müdür Mercer, doğru dürüst bir dedektifi görevlendirmesi için Roth'u taciz edip duruyor. Ha bu arada, Jacobi de ceketin peşinde. Bütün bunlar dışında, her şey iyi gidiyor."

Claire güldü. "Sakin vazgeçme tatlım. Eğer bu cinayeti çözecek biri varsa, o da sensin."

"Keşke sadece bu olsaydı..." dedim, sesim titremeye başlamıştı.

"İyi misin?" Claire'in sesi jürkselmişti. "Her zamanki çenebaz, küstah kız gibi konuşmuyorsun."

"Aslına bakarsan, seninle konuşmam lazım. Belki bu cumartesi buluşabiliriz?"

"Elbette," dedi Claire. "Tüh, şimdi hatırladım, Reggie'nin mezuniyet partisi var o gün. Bir gün sonra olsa olur mu? Pazar günü öğle yemeğinden önce damlarım."

"Elbette bekleyebilir," dedim hayal kırıklığımı unutarak. "Pazar günü harika olur. Sevdim."

Ahizeyi yerine koyduğumda gülümsüyordum. Hatta bir an kendimi daha iyi bile hissettim. Claire'le bir araya gelme fikri bile omuzlarımdaki ağırlığı alıyordu. Pazar daha iyi, kendimi hazırlayacak zamanım olur. Tedaviyle ve işimle nasıl baş edeceğimi düşünmeliyim.

Raleigh sallana sallana geldi. "Bir fincan kahve?"

79

İşe geliş saatime dokundurduğunu düşündüm. Kırıldığımı anlamış olmalı.

Önüne resmi yazışmalarda kullanılan sarı zarflardan birini uzatarak omuzlarını silktilti. "Brandtların düğün konuk listesi. Görmek isteyeceğini düşündüm."

80

22. Bölüm

Adalet Sarayı'nın karşısındaki, şu Avrupa tarzında döşenmiş, yüksek tavanlı, dekorlu mekorlu kafelerden biri olan Roma ya gittik. Aslında Peet'i tercih ederdim, fakat Roma daha yakındı.

Ben bir çay söyledim, Raleigh ise elinde şu köpüklü kahvelerden biri ve bir dilim taze çavdar ekmeğiyle döndü. Ekmeği önüne sürdü.

"Bu kafelerin para kazanmayı nasıl başardıklarını hiç merak ettiğin oldu mu?"

"Ne dedin?" diye sordum başımı kaldırarak.

"Her köşede bir tane var. Hepsi de aynı şeyleri satıyor. Ortalama satışları ne olabilir ki... İki dolar otuz beş sent falan?"

"Bu romantik bir buluşma değil Raleigh," diye kestirip attım. "Şu listeye bir bakalım."

"Belki de üç dolar otuz beş senttir. Yani hasılat günde dört yüz doları bulursa şanslı sayılırlar."

"Raleigh, lütfen," dedim sabrımı yitirerek.

Zarfı bana doğru itti.

Açtım, Gerald Brandt'ın şirket antetini taşıyan sekiz dokuz sayfalık listede isimler, adresler vardı. Konuklardan bazılarını hemen tanıdım. Bert Rosen, seksenlerde yaptıkları spekülasyonlarla borsada büyük vurgunlar yapmış birkaç trilyoner, Spielberg'in en yakın arkadaşı Chip Stein, New Yorker'in gözde SoHo desinatörü Maggie Sontero. Büyük başlar, büyük belalar. Gelinin konuklarında San Francisco'nun birkaç büyük ismi vardı. Belediye Başkanı Fernandez. İlk mahkeme başhâki-mi Arthur Ab rams. Birkaç kere, cinayet

davalarına çıkıp şahitlik yapmışlığım vardı. Willie Upton yatılı kolejler genel müdü-ru.

Raleigh sandalyesini yanıma çekti. Yan yana oturarak listenin geri kalanını inceledik, isimlerin önünde etkileyici unvanlarla liste uzayıp gidiyordu.

Uzun, hiçbir şey anlatmayan, içinden çıkılması zor bir listeydi.

Listeden ne umduğumu bilmiyordum. Bir şeylerin sayfalardan fırla3ap gözüme çarpmasını? Ailenin tanımadığı, kuşkulu, sahte bir isim?

Raleigh sıkıntıyla ofladı. "Bu liste tam bir bela. Ellisini sen al, ellisini ben, artanları Jacobi'ye veririz. İki hafta sonra burada buluşur ve elimizdekilere bakarız."

Bu insanlar hakkında araştırma yapmak -onları araştırmamıza şaşkınlık ve kızgınlıkla tepki veren 3rüzler- neşemi kaçırıyor, umutlarımı yıkıyordu.

"Belediye Başkanı Fernandez sence seri katil mi?" diye mırıldandım, "Bence çok benziyor."

Bundan sonra ağızımdan çıkanlara ben bile inanmadım, "Yani evliydin, öyle mi?"

Eğer birbirimizi tanıyacaksak, bir yerden başlamak gerekiyordu. Ve doğrusunu söylemek gerekirse, merak ediyordum.

Raleigh kısa bir tereddütten sonra cevapladı. Gözlerinde bir acı belirtisi görür gibi oldum. "Doğrusunu istersen, hâlâ öyleyim. Boşanma davamız gelecek ay. Dile kolay, on yedi

82

Anlayışla gözlerimi kırptıstırdım. "Kusuruma bakma. İstersen soru cevap kısmını geçelim."

"Önemli değil. Bu tür şeyler herkesin başında. Birdenbire hayattan istediklerimiz farklılaştı. Doğrusunu istersen, Marino çalıştığı emlak ajansının patronuna aşık oldu. Uzun hikâye. Fakat bir ders çıkardım sonunda, yemek pişirmeyi asla öğrenemeyeceğim."

"Bana sor," dedim, "her ayrıntıyı bilirim. Çocuk?"

"İki harika oğlan. Biri on dört, diğeri on iki yaşında. Jason vücut, Teddy beyin. Daha ortaokul birde, ama arkadaşları için internet sayfası hazırlıyor. On beş günde bir hafta sonu görüyorum onları. Hayatımın tek neşe kaynağı onlar."

Raleigh'in çok iyi bir baba olduğunu görebiliyordum. Cumartesileri çocuklarıyla birlikte top peşinde koşturuyor, bilgisayarda aptal 03mnlr oynuyordu. Her şey bir yana, bakışları şefkat doluydu. Yavaş yava^ onun düşmanım olmadığını anlıyordum.

"Sanırım," diye sıırıttı, "iyi yemek pişirmenin sana bir faydası olmadı. Sen de boşandın, doğru mu?"

"Aha, birileri benim hakkımda araştırma yapıyor," dedim. "Akademiden yeni mezundum. Tom, Berkeley Üniversitesi'n-de hukuk ikinci sınıftaydı. Önce ceza hukuku istiyordu. Öğrencilik aşkı işte. Tom'un mahkemelerinde tanıklık ettiğimi hayal ediyordum. Sonunda şirket avukatlığını seçti."

"Sonra?"

"Bu onun hikâyesi, benimki farklı. Şehir şehir onun peşinden gezmeye hazır değildim. Uzun hikâye demiştin değil mi?" diye gülümsedim. "Doğrusu şu; beni terk etti. Kalbimi kırdı, lime lime etti de denebilir."

"Galiba bazı ortak yanlarımız var," dedi Raleigh nazik. Gözleri gerçekten çok güzeldi. Lindsay, kendine gel kızım.

Soğuk bir tavırla karşılık verdim. "Eğer bilmek istersen, son altı aydır Warren Jacobi ile ateşli bir beraberliğim var."

83

Raleigh güldü ve şaşırmış gibi yaptı. "Allah allah, Jacobi pek senin tipinmiş gibi durmuyor. Ölümcül cazibesi nereden geliyor?"

Eski kocamı düşündüm. Tom'u ve ciddi şeyler hissettiğim diğer erkekleri. Birinin bana yaklaşmasına izin verdiğim zamanlarda beni etkileyen şeyleri. "Kadife eller. Ve galiba, yufka yüreklilik."

"Sen ne düşünüyorsun," dedi Raleigh, "raflara birkaç ev reçeli koyarız.

Kahvelere seksi isimler takarız, mesela Arap Meltemi, Sirocco. Ortalama satışı tutturur muyuz sence?"

"Neden bu kafe meselesine taktın Raleigh?"

Yüzüme, mahcup bir sırıtmayla, gözlerinden kıvılcımların aktığı bir bakışla baktı. "On altı yıldır polislik yapıyorum. İnsan ister istemez düşünüyor..."

Elimde çok güzel bir yer var. Thoe'de. Belki şu markalardan biriyle anlaşabilir..."

"Kusura bakma, fakat seni bilgisayarın başına geçmiş hesapları kontrol ederken hayal edemiyorum."

"Şu ana kadar bana söylediğin en güzel söz bu."

Ayağa kalktım, zarfı koltukaltıma sıkıştırarak kapıya yöneldim. "Şöyle bir düşündüm de, pastacılık sana polislikten daha fazla yakışabilir."

"Bak bu hatunu tanıyorum işte." Gülümsedi. "Akıllı insanlar hazırcevap olur. Sen bana karşı gard almaya devam et bakalım."

Kafeden çıkarken jmmuşadım ve ona, "Benim de çok sevdiğim bir yer var," dedim.

"Belki bir gün beni oraya götürürsün."

"Belki."

Raleigh beni şaşırtmıştı; yaşa ve öğren. Hoş bir adamdı. Merak ediyordum, elleri de yumuşak mıydı?

84

23. Bölüm

Rebecca Passeneau, aynada gelinliğinin tüm ihtişamı içinde kendine baktığında, artık annesinin kuzusu olmadığını biliyordu.

Sen benim bebeğimsin. Bu sözleri bu dünyadaki ilk günlerinden beri duyardı. Üç ağabeyini düşündüğünde, bunun sebebini anlamak o kadar da zor değildi. Annesi hep bir kız evlat istemişti. Baba da. Yıllar içinde, artık onlardan geçtiğine inanmaya başlamışlardı. Ondan bir önceki Ben adlı kız çocuğu, henüz ana rahmindeyken ölmüştü. Anne baba yıkılmıştı. Bir daha yeni çocuk düşünmediler. Fakat sonra, Becky bir mucize gibi gelivermişti.

"Bebeğim," dediğini işitti annesinin ardından.

"Aman Anne," diye yanıtladı Becky, ama gülümsüyordu.

Aynada kendine bakmaya devam etti. Çok güzeldi. Uzun beyaz gelinliğinin, tül den bir buketin içinde, yeryüzündeki en harika, en güzel şey gibi panldıyordu. Bütün koşuşturmanın ortasında -Napa'daki otel rezervasyonu, çiçekler, gelinlikte son anda yapılan değişiklikler- düğün gününün hiç gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştı. Oysa jöizmüş yüzmüş kuyruğuna gelmişti. Cuma günü.

Saks'ta tezgâhtar olarak çalışan Bayan Perkins'in nutku tutulmuş, bu güzellik karşısında donakalmıştı. "Seni görenler kalp krizi geçirecek, tatlım."

Becky eteklerini savurarak döndü ve üç taraftan onu saran bütün aynalarda kendini gördü. Sırıttı. "Bence de sence," de-di.

"Babanla birlikte senin için bir şey aldık," dedi annesi.

Cüzdanına ulaşp süet bir mücevher kutusu çıkardı. İçinde, ona annesinden kalan, inci tanelerinden bir zincirin ucunda dört kıratlık oval bir elmas asılıydı.

Becky yaklaştı ve zinciri boynuna taktı.

"Bu mükemmel bir şey," dedi Becky soluğunu tutarak. "Ah anneciğim benim."

"Düğünümde takılmıştı," dedi annesi. "Bana çok güzel bir hayat getirdi. Artık senin."

Backy Passeneau aynaya baktı ve bü3Âisü içinde esir oldu. O mükemmel elbise, boğazının çukurundaki elmas.

Nihayet prova platformunun üstünden aşağı indi ve annesini kucakladı.

"Şimdi tamamlandı," dedi annesi, gözlerinde birikmiş yaşlarla.

"Hayır tamamen değil," dedi Bayan Perkins. Mağazanın dibine doğru koştu ve hemen bir buket çiçekle yeniden göründü. İmitasyonlar, etiketler; fakat şu anda onlar bile dünyanın en harika şeyleri gibi görünüyordlardı.

Onları Becky ye verdi, Becky buketi göğsüne bastırarak tekrar platforma çıktı.

Üç kez yansıyan mutlu gülümsemesine baktı. Herkes soluğunu tutmuş önlerindeki güzelliği seyrediyordu.

"Şimdi tamam oldu işte," dedi Bayan Perkins.

Saks'in önünde durup vitrinin camından büyüleyici gelinliğine modellik yapan Becky ye bakan Philip Camphell, hayatında ilk defa, bir insanın söylediğine sonuna kadar katılıyordu.

86

"Büyük güne az kaldı," diye fısıldadı. "Harika görünüyorsun."

87

24. Bölüm

Ertesi sabah, FBI Seks Suçları Bölümü'nden Milt Fan-ning'in raporu geldi. Bilgisayarı, benzeri suçlarla ilgili bir 3a-ğın belge küsmüştü, fakat bana bunlardan hiçbirinin güçlü bir ipucu olmadığını söylüyordu. İlk önce cinsel taciz nesnesi olarak yumruğun kullanıldığı vakaları araştırmış, çoğunluğu homoseksüel suçları olan birkaç vaka bulmuştu. Bunlardan biri Compton bölgesinde, 1992 gibi eski bir tarihte, iki fahişenin öldürülmesiyle ilgiliydi; fakat Nicholas Chito, San Quentin Hapishanesi'nde kendine bu suç yüzünden verilen yirmi beş yıllık cezasının bitmesini bekliyordu. Birçok otel cinayeti olmuştu. Bunlardan biri Ohio'daki yeni evli bir çiftle ilgiliydi. Damat, kendisinin ilk olmadığını öğrendiği gelinin rahmini kurşunlarla doldurmuştu. Fakat vakalardan hiçbiri bizim eyalette olmamıştı; öne çıkmıyor, dikkatimizi çekecek özellikler taşımıyordu. Hayali kırıklığına uğramıştım, fakat bu beklediğim bir şeydi. Bu ana kadar ortaya çıkardığımız her şey, David ve Mela-nie Brandt'ın Hyatt'a katilleriyle karşılaştıkları o anın, ilk karşılaşmaları olmadığına ikna etmişti beni. Jacobi'nin içeri girdiğini gördüm. Son iki gündür, ona verdiğim görevleri yerine getirip, özellikle şampanya ve ceketle ilgili araştırmaları yapıyor, fakat benden kaçıyor. İki yıl birliktelikten sonra, benimle uğraşmadığı zamanlar, Jacobi'nin mutlu olmadığını biliyordum. "Araştırma nasıl gidiyor?" diye sordum. İnce ve gergin bir sırıtmayla baktı. "Chin ile Murhpy kırk mil çapındaki irili ufaklı bütün şaraphanelerin altını üstüne getiriyor. Bu heriflerden hiçbirinin geride bir iz bıraktığına rastladın mı şimdiye kadar? Herkes şişenin yurtdışından getirilmiş olması gerektiğini söylüyor. O zaman da e-mail siparişi söz konusu demektir. İnternet. Boktan iş!" Bunun uzun bir iş olduğunu biliyordum. Ama kaç insan bir şişe şampanya için iki yüz dolar ödeyebilirdi ki? "Yine de," sonunda kendinden emin bir gülümsemeyle yüzüme bakarak, "elimizde bazı isimler var." Sanki bana işkence etmek için ağır ağır elindeki not defterinin sayfalarını karıştırdı. Otuzuncu sayfada falan buldu. Gözlerini kıstı, boğazını temizledi ve "İşte burada... Altın Şarap Evi, Crescent'te. Krug Clos du Mesnil," dedi Fransızca kelimeleri abartarak. "Bin dokuz 3mz seksen dokuz. Geçen mart biri sipariş vermiş. İsim Roy C. Shoen." "Hakkında araştırma yaptın mı?" Başıyla onayladı. "Brandt ismini duymamış bile. Diş doktoru. Sanırım zengin dişçiler de pahalı şaraplardan hoşlanabilir." Sayfajn çevirdi. "Bir de Mili Valey'deki Şaraphane Şarapları isminde bir yer var. Murphy'nin buldukları." Son birkaç gündür ilk defa bana gülümsedi. Bu şarabı satın alan adamın ismi de Murphy'miş. Her zamanki müşterileri. Karısının doğum gününde verecekleri yemek için satın almış. Bir sabah izin verirsen, gider görürüm adamı. Ama ben bizzat Murphy'nin gitmesinden yanayım. Biraz eğlensin gariban." "Smokin ceketle ilgili herhangi bir gelişme?" "Üreticî3n aradık. Bölgede elli mağaza aynı markayı satıyor. Hatta şu karşı sokakta bile bir tane mağaza var. Onların müşterilerini araştırıyoruz şu anda... kolay olmayacak."

89

"Soruşturmalar için dışarı çıkmışken Warren," dedim alaylı, "bak bakalım kendine iyi bir kravat bulabilecek misin?" "Ha ha ha. Bensiz nasıl gidiyor?" diye sordu Jacobi gözlerime bakarak. Dudakları gerildi. Yüzünif kaplayan hayal kırıklığını görebiliyordum. Kendimi kötü hissetmeme sebep oldu. "İdare ediyorum." Ciddi bir sesle. "Kusura bakma, Warren. Bu herifi ben istemedim, biliyorsun." Kendini başıyla onaylamaya zorladı. "Bu pahalı şampanyayı seven bütün herifleri tek tek araştırmamı mı istiyorsun?" Başımı hayır anlamında salladım. Ayağa kalktım ve Brandt'lann düşün listesinin bir kopyasını masasına bıraktım. "Senden yapmanı istediğim, bu listeyle ortak bir isim olup olmadığını kontrol etmen." Listeye baktı ve gözüne çarpan birkaç ünlü isme ıslık çaldı. "Çok kötü. Boxer. Bunlara Shoen'i veya Murphy'i gönde-remem. Herifin ikinci çiftini beklesem daha iyi ederim."

"Bunu nereden çıkardın?" diye sordum. Jacobi katlanılmaz bir adamdı, ama iyi bir polisti ve bağlantıları hemen bulan iyi bir burnu vardı.

"Burada iki dirhem bir çekirdek giyanip ölü çıtır gelinler çıtırdatmaktan hoşlanan bir adamdan bahsediyoruz, yanılıyor muyum?"

Onayladım. İlk ortağımın ağzı bozuk insanlarla dalaşma derdi. Onların tek istediği şey de budur Lindsay. Ağız dalaşı.

"Böyle bir adam için kadın bulmak biraz zor olmalı," dedi Jacobi.

25. Bölüm

90

Damat ve gelin soruşturmasının üzerinden bir hafta geçmişti. İnanamıyordum. Jacobi'nin ekibi ceket ve şampanya araştırmasından henüz bir şey çıkaramamıştı. Raleigh ve ben düğün konuklarından, damadın sağdıcından belediye başkanına kadar, 3Hrmi kadarıyla görüşmüştük. Bütün hepsi dehşete düşmüş, katilden tiksinti duyuyor, fakat bizi harekete geçirecek hiçbir bilgi ve-remiyorlardı. Tüm dikkatimi, alyansları alan herifin ikinci cinayetinden önce, sağlam kanıtlar -acilen- bulmaya vermiştim.

ikinci kan nakline girdim. Kıvamlı, kırmızı kanın damla damla damarlarıma akışını sejo-ettim. Beni daha güçlü yapması için dua ettim, ama emin değildim. Saatin yavaş ama durdurulamaz tik taklarını du3myordum içimde.

Evet, saatin tik takları susmuyordu. Benim saatimin.

Cumartesi saat altıda, Jacobi masasını topladı, spor ceketini gi3Hp silahını beline soktu. "Görüşürüz, Boxer," dedi.

Raleigh dışarı çıkmadan önce masama geldi. "Sana bir bira borcum var. Ödememi ister misin?"

"Bir bira şimdi çok güzel gider," diye düşündüm. Raleigh'in arkadaşlığına alışıyordum. Ama içimden bir ses, onunla şimdi dışarı çıkarsam, kendimi tutamayıp içimi dökeceğimi söylüyordu: Kan kanseri, yüreğimdeki korku.

Başımı hajnr anlamında salladım. "Sanırım biraz daha kalacağım," dedim kibar bir omuz silkmeye.

"Yarın için bir planın var mı?"

"Hm. Claire'le buluşacağım. Sonra buraya dönerim. Ya sen?"

"Jason'un Palo Alto'da futbol turnuvası var. İki oğlumu da götürüyorum."

"Kulağa hoş geliyor." Gerçekten hoş geliyordu. Hayatımda eksikliğini hissettiğim bir şeydi.

"Yarın akşam dönerim." Daha birlikte çalışmaya başladığımız ilk gün, bana cep telefonu numarasını vermişti. "Bir saat uzaklıkta jnm, bir şey çıkarsa ara."

Raleigh'in gitmesiyle birlikte bölümün benim masamın olduğu köşesi tam bir sessizliğe büründü. Gece olmuş, soruşturmalar bitmişti. Gece vardiyasından birkaç kişi koridorda çene çalıyordu.

Kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Eğer şimdi eve gidersem, olay için çok önemli bir bağlantıyı kaçıracağım duygusu yaşıyordum. Melanie'ye verdiğim dillendirilmemiş sözü tutmalıydım. Son bir kez, dedim. Son bir kez.

Katil yüzükleri neden alsın ?

Damarlarımdan bir bitkinlik dalgası aktı. Yeni dövüşçü hücrelerim beni savunmak adına bütün enerjimi emip bitiriyordu. Süvariler, kurtarma kuvvetleri. Umut kuşkuya karşı. Çılgıncaydı.

David ve Melanie bu gecelik U3myabilir. Kalın dava dosyasının lastiğini geçirerek kapadım ve "Faal Dosyalar" isimli kutuya koydum. Benzeri dosyaların, benzeri isimlerin yanına.

Sonra odanın köşesinde, masamda, birkaç dakika fazladan karanlıkta oturdum.

Ağladım.

92

İKİNCİ KİTAP

m '

Kadınların Cinayet Kulübü

26. Bölüm

Becky DeGeorge, Michael'in karısı olma mutluluğunu yaşadığı ilk gün, otelin lobisinden dışarı kocasının elini tutarak çıktı. Serin gece havasını içine çekti, sabahtan beri soluduğu ilk taze havaydı bu.

Evliliklerinin kısacak süresi içinde o ve Michael defalarca sevişmiş ve defalarca birlikte duş almışlardı. Mecburen, ama en azından son defa,

aileleriyle birlikte geç bir kahvaltı için dışarı çıkmışlardı. Klasik müzik konserinden son anda paçayı yırtıp, koşarak otelin merdivenlerini çıkmış ve son şampanyayı da patlatmışlardı. Michael bir porno film koydu ve filmi seyrederken sıradışı, heyecan verici cinsel roller oynamaya başladılar. Michael'in kadın kıyafetleri giydiği yüzlerce fantezisi vardı.

Yarın, Mazatlan'a yola çıkacaklar ve haftayı Michael'in bedeninde henüz bulamadığı zevk noktalarını aramakla geçirecekti. Belki bir, bilemedin iki defa yunusları seyretmeye çıkarlardı.

Şu ana kadar, dedi Becky kendine, her şey yolunda.

Bu gece Napa'daki en iyi restoran olan French Laundry'e gideceklerdi. Herkes famj/'e/neAj'e/jece/rj'er diyordu, yerlerini altı ay önceden ayırtmışlardı. Birbiri ardına tadacağı lezzetlerin hayaliyle Becky'nin ağzı sulanıyordu: Foie gras, yaban ördeği ve pahalı bir şampanyayla temizlenen gırtlak.

Arabalarına yaptıkları kısa yürüyüş sırasında, yanlarında siyah bir limuzin durdu, ön cam açıldı ve üniformalı bir şoför kafasını uzattı. "Bay ve Bayan DeGeorge?"

Şaşkınlıkla birbirlerine baktılar, ardından gülümsediler: "Evet, biziz."

•

Şoför yüksek sesle, "Hizmetinizdeyim," dedi. "Otelin bir hediyesi."

Becky kendinden geçmişti. "Bizim için mi?" Bir limuzine ilk defa avukat sekreteri olarak çalıştığı işyerinde binmişti; ama arka koltukta dört meşgul avukatın arasına sıkışmış halde.

"Gece bo3mnca hizmetinizde, ücreti ödendi," dedi şoför ve göz kırptı.

Her şeyin güzel gittiği o ilk ayları yaşıyorlardı, neşeyle birbirlerine baktılar.

"Hiç kimse bundan söz etmedi bize," dedi Michael, bir VIP yerine konması hoşuna gitmiş görünüyordu.

Becky pencereden içeri baktı. "Ah, Michael." Koltuklar yumuşak bir deriyle kaplanmıştı, pırıl pırıl parlayan maun bir masa, üzerinde kristal bardaklar vardı, içerdeki ışık romantik bir loşluğa sahipti. Hatta buza yatırılmış bir beyaz şarap şişesi bile vardı. Napa'nın en gözde restoranının önüne bu harika arabayla gittiklerini gözünün önüne getirdi Becky bir an.

"Haydi Michael." Güldü, neredeyse bütün gücüyle onu içeri çekiyordu. "Hoş bir gezi olacak."

"Restoranın önünde sizi beklerim," dedi şoför, "ve en güzeli, Napa'ya giden en güzel manzaralı yolu bilen biriyle karşı karşıyasınız."

Beck, Michael'in ılımlı tereddüdünün kırılmaya başladığını gördü. "Prensesini la3ak olduğu şekilde taşımak istemez mi-sın."

İlk defa ofiste ona gülümsediğinde olduğu gibi, dün gece yatakta olduğu gibi, Michael'in yavaş yavaş bo3mn eğdiğini

96

gördü Becky. Bazen biraz fazla tedbirli oluyordu. Tıpkı bütün muhasebeciler gibi. Ama onu nasıl jnımuşatacağını biliyordu. "Becky'nin arzuları emirdir," dedi Michael nihayet.

97

17. Bölüm

\\.

"Yeni evli?" diye sordu Phillip Campbell, sevinçten yüreği kabına sığmıyordu. Karşıdan gelen arabaların parlak farları, röntgen ışınları gibi en derinindeki arzuları aydınlatarak ona vuruyordu.

"Yirmi dört saat, yirmi iki dakika ve... kırk beş saniye," diye şakıdı Becky. Campbell'in kalbi gürültüyle atıyordu. Mükemmel bir kadındı. Birlikte mükemmeldiler. Beklediğinden daha iyiydi.

Yol boş ve hiçbir yere gitmiyor gibi görünüyordu, ama o nereye gideceğini biliyordu. "Kendinize içki alın. Kovadaki bir Palmeyer. Bazıları vadinin en iyisi olduğunu söylüyor."

Arabayı sürerken, sinirleri gergindi ve heyecanlıydı. Şimdiye kadar bir insanın yaptığı en büyük kötülük nedir? Tekrar yapabilir miyim? Asıl mesele şu; yapmaktan vazgeçebilir miyim?

Geriye baktı ve Becky ile Michael'in Palmeyer şarabını kadehlere doldurduğunu gördü. Tokuşturulan kadehlerin çınlamasını, ardından sonsuza kadar mutluluk gibi bir şeyler söylendiğini duydu.

Kalbinde bir sevinç çarpıntısıyla, onları öpüşürken seyretti.

Bedenlerindeki bütün güzel yanlardan, her kıvrımdan nefret ediyordu. Prensesini layık olduğu şekilde taşımak istemez misin? Parmağını kucağındaki silaha götürdü. Her cinayette aletlerini değiştirecekti.

Campbell bir süre sonra, anayoldan ayrılarak yokuşa vurdu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu kocanın sesi arka koltuktan.

Dikiz aynasına baktı ve DeGeorge'lara kendinden emin gülümsedi. "Manzarası en güzel yolu istersiniz sanmıştım? Vadinin en güzel yerleri ve tam sekizde restoranda olacaksınız."

"Geç kalmak istemiyoruz," diye uyardı damat uysal bir sesle. "Yer a3artmak, kahrolası otelden bile daha zor."

Becky mükemmel bir zamanlamayla "Ah, haydi tatlım," diye seslendi.

"İşte manzara önümüzde açılmaya başladı," dedi onlara. "Gerçekten güzel. Bu arada siz de keyfinize bakın. Biraz müzik koyun. En güzel yerlerden götüreceğim sizi. En romantik yerlere."

Bir düğmeye bastı ve arabayı arka koltuğun tavanında yanıp sönen romantik bir ışık gösterisi doldurdu.

"Oooh," dedi Becky ışıklar yandığında. "Bu harika!"

"Yolculuğun geri kalanı için camı kapatıyorum, insan bir kez evlenir. Canınızın istediğini yapın. Bu sizin geceniz."

Ekranı az açık bıraktı. Böylece tepenin karanlıklarına doğru tırmanmasına devam ederken onları işitip görebiliyordu. Birbirlerine sürtünmeye başlamışlardı bile, öpüşüyorlardı. Damadın eli Becky'nin kalçalarını sıktı. Becky, Michael'in kucağına oturdu.

Asfalt yol yerini çakıla bıraktığında araba sıçrayarak ilerlemeye başladı.

Yukarı çıkıyorlardı. Yolun iki tarafında bağların sekileri görölüyordu.

Becky'nin alaycı kahkahası, gırtlaktan gelen iç çekişleri böldü. Phillip CampbeU'in nefesi sıklaşmaya başladı. Yalnızca birkaç santim ötede Becky aynı hızla soluk alıp veriyordu. Tıpkı bir hafta önce Grandt Hyatt'a olduğu gibi kasıklarında

99

bir sıcaklık hissetti. Michael Becky'nin içine giriyordu, kadın inledi.

En kötü şey nedir?

Açık bir yere geldiğinde arabayı durdurdu ve farları söndürdü. Silahı eline aldı ve horozu çekti.

Ve aradaki camı indirdi.

Becky, orada, yanıp sönen ışıkların altındaydı, siyah kokteyl elbisesi beline kadar inmişti.

"Bravo!" diye bağırdı.

Başlarını kaldırıp şaşkınlıkla baktılar.

Gelinin gözlerinden bir korku bulutunun geçtiğini gördü. Örtünmeye çalışıyordu.

işte o zaman katil, kasıklarından dizlerine akan sıcaklık duygusunun kendi sidiği olduğunu anladı.

Silahını Becky ve Michael DeGeorge'a boşalttı.

100

O^HaW ICSMA'.

î"V ''v,' s % i

28. Bölüm

O pazar sabahı bütün haftadır ilk defa bir umutla uyandım. Ben böyleyim... daha doğrusu böyleydim.

Dışarıda berrak ve güzel bir hava vardı. Körfez, sanki o da korku içindeymiş gibi tir tir titriyordu. Bugün, Claire'le pazar kahvaltısı yapacaktık. İçimi dökecektim.

Pazar sabahları her zaman a3mı yere giderim. En gözde yerime, demiştim Raleigh ye.

Üstümde eşofmanların, ilk olarak aşağıya, Marina Green'e sürdüm ve köprünün gölgesinde jogging yaptım.

Böylesi sabahlar San Francisco'da yaşamaya dair ne kadar güzel şey varsa, hepsi içime dolar. Yat limanının kahverengi sahilleri, körfezin sesleri, hatta Alcatraz.

Limanın kıyısında her zamanki beş kilometremi koştum, ardından Fort Mason Park'a çıkan yüz yirmi basamağı tırmandım.

Kansere rağmen bunu yapabiliyordum. Bu sabah merdivenleri koşarak tırmanmak beni özgürleştiriyordu.

Koşarak acı acı havlayan köpeklerin, sabah yürüyüşüne çıkmış âşıkların, mah-yong 03mnu üzerine tartışan kel kafalı, gri elbiseli Çinlilerin yanından, önünden geçtim. Her zaman ajmı yere, körfezin doğusuna bakan tepeye tırmanırdım. Saat sekize çe3n-ek vardı.

Buraya geldiğimi kimse bilmiyordu. Niçin geldiğimi de. Her pazar olduğu gibi Tai Chi egzersizi yapan grubun yanma gittim. Hepsi Çinhydi ve her zamanki gibi başında örgü bir şapka olan atletli, yaşlı bir adamın önderliğindeydiler.

Durup soluklandım ve aralarına katıldım, tıpkı annem öldüğünden beri on yıldır her pazar yaptığım gibi.

Beni tanımıyor, ne işle meşgul olduğumu, kim olduğumu bilmiyorlardı. Ben de onları tanımıyordum. Yaşlı adam, her zaman yaptığı gibi tanıdık bir bakış atıp başıyla hoş geldin dedi.

Thoreau'nın bir sözü vardır: "Zaman, içinde balık avladığım bir dereden başka bir şey değil. Eğilip su içiyorum, içerken kumlu dibi ve onun ne kadar sığ olduğunu görüyorum. Akıntı suyu taşıyor, ama kendi kalıyor. Daha derinden içmek, dibinde çakıl taşları yerine jnldızlann olduğu daha jmksekler-de balık avlamak istiyorum."

Bunu şimdiye kadar yüz defa okumuşumdur. İşte burada kendimi böyle hissediyorum. Akıntının bir parçası.

Kanser yok.

Suç yok, ölümle çarpılmış yüzler yok.

Gelin ve damat katilleri yok.

Sabah kazı ve ejderha hareketlerini yaptım ve Orentha-ler'in kötü haberi verdiği günden önceki gibi hafif ve özgür hissettim kendimi.

Lider beni bir baş hareketiyle selamladı. Hiç kimse bana iyi olup olmadığımı sormadı. Ya da haftanın nasıl geçtiğini.

Sadece günü selamladım, bir gün daha yaşadığım için şanslı olduğumu biliyordum.

Burası benim en sevdiğim yer.

Eve saat on bire doğru vardım, bir elimde yarısı içilmiş kahve, diğerinde Chronicle Pazar. Daha gazeteyi elime alır almaz, yeni arkadaşım Cindy'nin metro bölümünde yazdığı bir şeyler var mı diye bakacağımı biliyordum. Duş alacak ve Cla-ire ile saat h00'deki buluşmama hazırlanacaktım.

102

f

Telefon çaldığında 11:26'ti. Şaşkınlık içinde, sesin Raleigh ye ait olduğunu fark ettim. "Giyinik misin?" "Sa3alır. Neden? Meşgulüm."

"İptal et. Seni almaya geliyorum. Napa'ya gidiyoruz." "Napa?" Sesinde ne bir hinlik ne bir şaka tonu vardı. "Ne oluyor?"

"Bu sabah, şöyle bir yoklamak için ofise gittim. Ben ora- , dayken Hartwig isminde bir adam aradı. Napa'da şerif. I^y-bolan bir çift var. Balayına çıkmış yeni evli bir çift."

103

29. Bölüm

I

Raleigh gelene kadar Claire'i arayıp buluşmaja iptal ettim, duş aldım, ıslak saçlarımı ters çevrilmiş bir Giant şapkasına sakladım ve üzerime bir şeyler geçirdim. Raleigh'nin beyaz Explorer'i aşağıdan korna çaldı.

Aşağıya indiğimde beni baştan aşağı süzdüğünü fark ettim: Islak saçlar, kot pantolon, siyah deri ceket. "Güzel görünüyorsun Boxer," dedi. Arabayı vitese atarken gülümsüyordu.

Buruş buruş bir kısa pantolon ve soluk mavi polo tişörtüyle gündelik giyinmişti. O da hoş görünüyordu, ama bunu ona söylemeyecektim.

"Bu bir randevu değil Raleigh," dedim.
"Sürekli bunu söylüyorsun," dedi omuz silkerek, gaza bastı.
Bir saat elli dakika sonra, tam Claire'e içimi dökme3a planladığım saatte Napa'mn dağlık arazisindeydik.
Otel her zaman gitme3n düşlediğim türden, yükseklerle konmuş bir dağ oteliydi. Stag yolundan sapılarak çıkılan bir tepenin üstündeydi. Görünüşüne bakılırsa, ana bina kızıl çamdan yapılmıştı, kemerli pencereler kristal camdandı. Konukların çilekeş gezginler olmadığı belliydi.
Otelin dönerli giriş kapısının önüne iki polis arabası park etmişti. Lobi'de, bize müdürün odası gösterildi. Orada, stajını daha yeni bitirmiş gibi duran kızıl saçlı bir yönetici ve yerel polisten iki kişiyi bizi bekler bulduk. Üniformalılardan ince uzun olanı, "Ben Harvey," diyerek elini uzattı. Elinde Starbucks'tan bir kâğıt torba vardı. "Hafta sonunuzu ziyan ettiğim için kusura bakma3an," dedi dostane bir tavırla.
Kayıp çiftin düşün fotoğraflarını uzattı. Arkaplanda büyük altın bir yüzük bulunan bay ve bayan mutluluğun resmiydi elimdeki. "Düğün hatırası," dedi. "Bay ve Bayan DeGeor-ge. Her ikisi de, buraya gelirken önünden geçtiğiniz büyük bir muhasebe firmasında çalışıyormuş. Cuma gecesi evlenmişler."
Doğrusunu isterseniz güzel bir fotoğraftı. Gelinin parlak gözleri, düz kalın kaşları vardı. Erkek kumral, ciddi görünüşlüydü, tel çerçeveli gözlükler takmıştı. Hayır, lütfen, bir daha olmasın !
"Peki en son ne zaman görülmüşler?"
"Dün akşam sekize on kala. Otel müdürü onları akşam yemeği için çıkarken görmüş. French Laundry," dedi Hartwig. "Kapıcı onlara bir kroki çizip vermiş, ama restorana hiç gitmemişler."
"Yani akşam yemeği için yola çıktıktan sonra onlardan haber alınamamış?"
Hartwig yanağını ovuşturmaya devam etti. "Müdür altın renkli bir Lexus'la geldiklerini ve bir günlüğüne kayıt yaptırdıklarını söylüyor. Kapıdaki görevliler o öğle aynı arabayla biraz gezdiklerini doğruluyor."
"E^e?" dedim, acele etmesi için.
"Araba halen park yerinde."
"Dışarıdan gelen ve bilmemiz gereken herhangi bir mesaj falan var mı?"
Hartwig masaya geri dönüp bana küçük fişler getirdi. Anne. Baba. Juhe ve Sam. Vicki ve Don. Mutlu tatiller.
"Otelin etrafındaki bölgeyi iyice araştırdık. Sonra araştırmayı genişlettik. Olay sizlik görünüyor. Büjmk bir düşün, kutlamalar. Ardından puf, gitmişler."
105
I
"Bizim işe benziyor," dedim. "Tek farkla, biz genellikle cesetlerle uğraşırız."
Napalı polisin yüzü sertleşti. "İnanın bana, sizi ta buralara kadar sadece kayıp şahıs formlarını doldurmamıza yardım etmeniz için çağırmadım."
"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?" diye sordu Raleigh.
"Çünkü dün otele bir telefon gelmiş. Restorandan aramışlar, rezervasyonu teyit etmek için."
"Ne var bunda?"
Hartwig gözlerini yukarı kaldırıp bakmadan önce kahvesinden bir3mdum aldı.
"Restorandan hiç kimse burayı arama-mış."
106
30. Bölüm
Balayındaki çiftte hiçbir sıradışı ziyaretçi gelmemiş, planda olmayan bir seyahate çıkmamışlardı. French Laundry'deki rezervasyon yalnızca iki kişilikti. Bütün her şeyi daha ciddi kılan, Meksika'ya giden uçaklarını kaçırmış olmalarıydı.
Raleigh dışarıda etrafı kolaçan ederken, ben şöyle bir odalarına baktım. Kızıl ağaçtan dev yatak itinaayla toplanmıştı, üzerinde bir iş çantası, kıyafetler, parfümler. Birçok çiçek, çoğunlukla gül. Belki de onları resepsiyondan Becky DeGeorge yukarı çıkarmıştı.
DeGeorge'lann ertesi sabahki uçuşlarını iptal edeceklerini ima eden bir şey yoktu.
Dışarı çıkıp Raleigh'jn buldum. Görünüşe bakılırsa DeGeorge'lan ayrılırken gören son kişi olan belboyla konuşuyordu.

Baş başa kaldığımızda Raleigh, "İki polisle birlikte koruluğu iki yüz metre civarına kadar araştırdık," dedi ve başını umutsuzluk içinde iki yana salladı. "Ayak izi bile yok. Arabaya da baktım. Kilitli. Kan veya boğuşma izi yok. Ama orada onlara bir şeyler oldu. Yanlarına biri yaklaşıyor. Otelden kırk elli metre mesafede."

Kafam karışmış bir şekilde gözlerimle otelin girişindeki yolu ve yakınındaki park yerini baştan aşağı taradım. Otelin bahçe kapısında bir polis otosu duruyordu. "Yanlarına yaklaştımadı. Bu fazla riskli. Fazla göz önünde. Belki biri onları arabasına almıştır."

"Ayrılan yer sadece iki kişilikti," diye karşı çıktı. "Üstelik kapıdaki delikanlı, ısrarla arabalarına doğru 3mrüdüklerini söylüyor."

"Sonra, buharlaştılar mı?"

Dikkatimiz, otelin çakıl kaplı park yerinde dönen siyah bir limuzinin çıkardığı gürültüyle dağıldı. Geldi ve otelin girişinde durdu.

Raleighle birlikte otel kapısının açılışını, bir arabada valiz taşıyan kapıcının içeri girmesini izledik. Limuzinin şoförü kapıyı açmak için dışarı sıçradı. ikimiz de aynı anda uyandık.

"Planlı ve uzun bir iş," dedi Raleigh gözlerime bakarak.

"Belki," dedim, "ama bir adamın, başkalarının dikkatini çekmeden yaşayabilmesini açıklayabilir. Körfez bölgesinde son zamanlarda çalınan bir limuzin ihbarı var mı kontrol etsek iyi olur."

Bu sefer bir başka araba aynı yerden döndü, gümüşü bir Mazda ydı, öndeki araba sırasının sonuna park etti. Şaşkınlıkla, arabadan Michigan Üniversitesi süveteri, kargo pantolonu giymiş bir kadının çıktığını gördüm.

"Raleigh bana asıl uzmanlık alanının olayların yayılmasını engellemek olduğunu söylemiştin, yanlış mı hatırlıyorum."

Bana sanki Einstein'a sen fizik bilir misin diye sormuşum gibi baktı.

"Tamam o zaman," dedim yaklaşan kişiyi göz ucuyla göstererek. "Şu gelenin de yayılmasını engelle."

Bize doğru gelen kişi Cindy Thomas'ti.

108

31. Bölüm

"Ya bugüne kadar gördüğüm en keskin hikâye burnuna sahipsin," dedim Cindy Thomas'a kızgın bir sesle, "ya da artık seni de zanlılar listesine almayı düşünmeye başlamalı3am."

İkinci defa olası suç mahallinde görüyordum onu.

"Sakin bana büro içi romantik bir ilişkiye çomak soktuğumu söyleme."

Bu laflar beni çılgına çevirdi. Derinleşen bir olayın içindeydik. Eğer bir daha haber sızarsa, bölümün vakayı elinde tutma şansı iyice azalacaktı. Kâbus manşetleri görür gibiydim: GELİN VE DAMAT KATİLİ BİR DAHA VURDU. Raleigh çok kızacaktı. Ayrıca ikinci defa, aynı muhabir yüzünden, suç mahallinden bilgi sızdırıyor olacaktım.

"Arkadaşının adı ne?" diye sordu Raleigh.

"Cindy Thomas," dedi elini uzatarak.

"CAronic7e'dan Cindy," diye uyardım onu.

Raleigh, işten kovulmuş ve yerine geçen adamın elini sıktığını son anda öğrenen birinin şaşkınlığıyla dondu kaldı.

"Bayan Thomas beni çok dikkatli dinle3n," dedim sert bir sesle. "Bu işlerin nasıl3nirüdüğünü öğrenecek kadar etrafta takıldınız mı bilmiyorum. Fakat niçin burada olduğunuzu bana söylemek ve röportaj takımınızı toplayıp gitmek haricinde bir şey yapma3n planlıyorsanız, hayatınız boyunca bir daha polisten zırnık haber koklayamazsınız."

"Cindy," diye hatırlattı. "Ama daha ilginç olan soru, neden sizinle burada karşılaştık?"

Raleigh ve ben ona, artan bir sabırsızlıkla baktık. "Önce sorumu cevapla," dedim.

"Peki," dedi dudaklarını büzerek. "Siz ikiniz bir pazar günü aniden buraya koşuyorsunuz. Raleigh koruluk ve parkı araştırıyor, otel personelini sorguya çekiyorsun, ikiniz de yorgun görünüyorsunuz. Bana sadece geriye bunların anlamını çözmek kalıyor. Örneğin yerin henüz polis kordonuna alınmamış olması gibi, demek ki ortada henüz bir suç yok. Ayrıca herkes sizin hangi olay üzerine

çalıştığınızı bildiği için, bu olayın yeni evlenmiş bir çiftle ilgili olabileceğini tahmin etmek çok zor değil."

Şaşırmıştım.

"Ya da," diye gülümsedi, "bütün her şeyden hiç olmadık bir anlam çıkarmışımdır ve siz ikiniz burada otelin şaraplarını test etmeye gelmişinizdir."

"Bütün bunları sadece bizi izleyerek mi çıkardın?"

"Doğrusunu istersen, hayır." otelin kapısını işaret etti. "Eteğini hafif yukarı kaldırmak, polisler üzerinde hâlâ etkili bir silah."

Gülümsememe engel olamadım.

"Ciddiyiz, buradan yazacak bir şey çıkmaz," dedi Raleigh.

"Başka bir gelin ve damat mı? Aynı katil?" Kahkahayı patlattı. "Doğruymuş, ben bunları yazsam yeter."

Her şey tepetaklak olmak üzereydi. "Senin yerinde olsaydım, arabama atlayıp tekrar şehre dönmeyi düşünürdüm."

"Aynı şeyi Fitzpatrick ya da Stone'a söyler misin?"

"Eğer şimdi gidersen, sana gerçekten bir iyilik borçlanaca-ğım.

İnce dudaklarıyla gülümsedi. "Dalga geçiyor olmalısın. Hiçbir şey almadan gideceğim, öyle mi?"

110

"Evet, sadece git."

Cindy kafasını salladı. "Kusura bakma. Bir, muhtemelen kovulurum, ve iki, bunun önümden geçip gitmesine asla izin veremem."

"Ya seninle birlikte gelirsem," dedim içgüdüsel olarak. "Diyelim ki sana istediğini verdim; soruşturma bilgilerini anında alıyorsun, fakat yazarken bizi gözetiyorsun."

Bu sözler üzerine Raleigh'nin gözleri yerinden fırlayacak gibi oldu, ama ona en iyi bırak ben halledeyim bakışımı baktım.

"Bu hikâye patladığı zaman etkisi," diye ısrar etti Cindy, "hiçbirimizin kontrol edemeyeceği kadar büyük olacak."

"Ve patladığı zaman, senin olacak."

Gözleri kısıldı. Bana güvenip güvenemeyeceğini soruyordu kendine. "Yani senden, yetkili ağızdan."

Raleigh'nin karşı çıkmasını bekledim. Ha3^et içinde onun razı olduğunu gördüm.

"Basın açıklamalarının sorumluluğu Mercer'da, değil mi?"

"Evet. Sadece Aa/Âa yapılanların."

Sinirlerim kurufasülyenin kaynayan taneleri gibi bir inip bir kalkarken Raleigh ye baktım. Eğer ona güvenemezsem, şehre döndüğümüzde, çok büyük bir azar işitecektim. Masamda ya Roth'u, ya da daha kötüsü, Mercer'i bulacaktım. Ama ona güvenebileceğimi hissediyordum.

"Bayan Thomas ile ufak bir seyahate çıkacağım anlaşılan," dedim onun tepkisini bekleyerek.

"Cindy," dedi gazeteci yenilenmiş bir kararlılıkla.

Raleigh sonunda kabul ettiğini gösterir biçimde ağır başını salladı. "Ben Hartwig işini hallederim. Sizinle yakında görüşürüz. Bayan Thomas, sürpriz bir zevk oldu benim için."

Ona minnettar bir gülümseme gönderdim. Sonra gazeteciyi kolundan tuttum ve

"Haydi Cindy, kuralları yolda açıklayacağım," dedim.

111

32. Bölüm

Neden yaptığımı bilmiyorum.

Riskli, aceleci, kişiliğime yüzde yüz ters bir davranıştı.

Belki sadece otoritelere karşı elinden geleni yap diyecektim. Roth'a, Mercer'a karşı. Bildiğim gibi davranabilmek için.

Belki de olay büyüyordu ve hâlâ kontrolün bende olduğu yanılsamasını yaşamak istedim.

Belki de tüm istediğim, bir sırdaştı.

"Yola çıkmadan önce," diyerek Cindy'nin kontağı çeviren bileğini tuttum, "bir şeyi bilmem lazım. Burada neler olduğunu nasıl anladın?"

Derin bir nefes aldı. "Şu ana kadar yaptığın tek şey, kariyerimin en büyük hikâyesinden beni uzağa itmek oldu. Şimdi benden sana kaynaklarımı açıklamamı mı istiyorsun?"

"Birlikte yapabileceklerimiz buna bağlı."

"Tahmin etmekle yetinmeni tercih ederim," dedi Cindy. Eğer ortaklık istiyorsan, bu güvenle olur."

"Fakat güven karşılıklıdır, öyle değil mi Müfettiş?"

"Tamam," diye yumuşadım sonunda. O öğle neden Napa'da olduğumuz hakkında ne kadar az bilgimiz olduğunu anlattım. DeGeorge'lar kayıptı. Cuma günü evlenmişlerdi. Olasılık çiftin iki numaralı cinayet olmasıydı. "Bunlardan hiçbiri yayımlanmayacak," diye ısrar ettim, "ta teyit edene kadar. Zamanı geldiğinde işaret veririm."

Kuşku kıvılcımları çakan gözleri sonunda yatıştı.

"Şimdi sıra sende. Senden başka gazeteci yoktu. Yerel basın bile. Bu olayı nereden öğrendin?"

Cindy Mazda'yı vitese attı. "Sana metro kısmında çalıştığımı söylemiştim," dedi araba anayola girerken, "ve bu hikâyede kalmak için ehmden geleni yapıyorum. Patronum bu hikâyeyle ilgili sağlam bir şeyler bulmam için hafta sonunda kadar süre verdi. Sen de beni kovmuştun, bu yüzden dün senin sokağın aşağısına park ettim ve bir şeyler çıkmasını bekledim."

"Beni takip mi ettin?"

"Çok umutsuzmuşum değil mi, ama işe yarıyor."

Son iki günü gözden geçirdim. "Sinemaya? Bu sabah körfeze?"

Hafiften yüzü kızardı. "Ortağın geldiğinde artık vazgeçmek üzereydim. Sonra yapacak başka bir şeyim olmadığı için peşinize takıldım."

Sandalyeye yaslandım ve kahkahayı patlattım. "O kadar da umutsuz değil," dedim mırıldanarak "Ah kötü adamlar bunu yıllardır yapıyor." Hem utanmış, hem de rahatlamıştım.

Şehre yaklaşırken anlaşmamızın kurallarını açıkladım. Bunu daha önce, bir gazetecinin soruşturmamı tehlikeye atacak kadar yaklaştığı bir olayda yapmıştım. Teyidimizi alana kadar hikâye hakkında tek satır yazamayacaktı. Teyit ettiğimizde de, onu biraz diğerlerinin önünde tutuyorduk, ama sadece birazcık."

"Ama bir şart var," dedim kesin bir sesle. "Şu anda aramızdaki şey, öncelikli ilişki denilen türden. Şu anda sahip olduğun bütün ilişkilerden daha öncelikli, erkek arkadaşından, işyerinde birinden. Hatta patronundan bile. Sana verdiğim her şey, kesinlikle aramızda kalacak, ta ki sana yazman için tamam işareti verene kadar."

Cindy başıyla onayladı, ama anladığından emin olmak istiyordum.

113

"Patronun değirmenin suyunun nereden geldiğini sorarsa sadece omuz silkeceksin. Bölümden büyük bir adam, ne bileyim mesela Mercer, limuziniyle kapımın önüne gelir, seni içeri davet eder ve soru sorarsa, gezi için teşekkür etmekle yetineceksin. Eğer bölge savcılığı seni büyük jürinin önüne çıkarır ve kaynağını söylemeye zorlar ve hâkimin biri de seni hücreye atarsa, yanında zaman geçirmek için yeterli kitap olduğundan emin olacaksın."

"Anladım," dedi Cindy. Gözlerinde anladığını görebiliyordum.

Yolculuğun geri kalanında kendi hakkımızda, işlerimiz, sevdiğimiz şeyler hakkında konuştuk ve beklenmedik bir şey oldu: Cindy'den hoşlanmaya başladım. Ne kadar zamandır polis olduğumu sordu. Onu bu hikâyeyle başta planladığımdan daha uzun meşgul ettim. Babamın da polis olduğunu ve on üç yaşındayken bizi nasıl terk ettiğini anlatım. San Francisco devlet okulunda sosyoloji okuduğumu, insanlığa yardım edebileceğime nasıl inandığımı. Olduğum ve yaptığım şeylerin ne kadar büyük bir kısmının kendime bunu kanıtlamakla ilgili olduğunu.

O da sosyoloji okumuş, Michigan'da. Marine'e gelmeden önce aramızda başka şaşırtıcı ortak yanlar da keşfettik.

Erkek kardeşi benim doğum günümde doğmuş. 5 Ekim. Ayrıca o da yoga yapıyordu ve yıllar önce bana San Francis-co'da hocalık yapan kadın, bu sefer Corte Madera'da ona ders veriyordu, ikimiz de gezi kitapları ve macera seviyorduk — Sue Grafton, Patricia Cornwell, Elizabeth Gerorge. Gordon'un Güzel Yiyecekler Hanına, bayılıyorduk.

Cindy'nin babası o küçükken ölmüştü — on yedi yıl önce — kemik iliği kanserinden. Aynı hastalığın kuzeni benim damarlarımda dolaşıyordu.

Sırlarımı onunla paylaşmayı düşündüm, ama cesaret ede-

114

medim. Bunu hak eden kişi Claire'di. Ama Golden Gate'e yaklaşırken, içimde birlikte olmak isteğim, birlikte olmaktan kesinlikle hoşlandığım biriyle olduğum duygusunu yaşıyordum.

Kentin girişinde Claire'i aradım. Randevu saatinin üzerinden saatler geçmişti. Ama hâlâ benimle buluşmak izin sabırsızlanıyor gibiydi, onunla paylaşacak çok şeyâm vardı.

Bu sefer geç kahvaltı yerine, akşam yemeği için Susie'de buluşmayı kararlaştırdık. Gün boyunca bulduklarımı onunla paylaşmaya zorladı beni.

"Geldiğimde sana bilgi vereceğim," dedim.

Sonra o gün beni şaşırtan ikinci bir şey oldu. Dudaklarımdan şu kelimelerin döküldüğünü duydum.

"Bir arkadaşımı da birlikte getirirsem rahatsız olur mu-

1?

sun.'

116

33. Bölüm

Claire içeri girdiğinde Cindy yle ikinci margaritamızı 301-dumluyorduk.

Gülümsemesi daha beş metre uzaklıktan odanın içini tümüyle aydınlatıyor gibiydi.

Ayağa kalkıp onu sımsıkı kucakladım.

"Yaşlı anneni bekleyemedin mi?" dedi masanın üstündeki boş kadehlere bakarak.

"Uzun bir gündü," diye açıkladım. "Cindy ye merhaba de."

Claire, Cindy ye elini uzatarak, "Zevkle," dedi aydınlık bir tonla. Günü her ne kadar ikimiz için planlanmışsak da, Claire her şeye uyan insanlardan biriydi.

"Lindsay durmadan senden söz etti," dedi Cindy yüksek sesle.

"Ne söylediyse doğrudur, yalnız benim mükemmel bir pathologist olduğum hariç," dedi Claire sırıtarak.

"Aslına bakarsan, tüm söylediği sizin çok iyi dost olduğunuz."

Susie, hayli güzel Karayip yemekleri yapılan, temiz, aydınlık bir kafeydi. Biraz reggae, biraz caz çaldılar. Tilt oynayabileceğiniz, konuşabileceğiniz, bağırabileceğiniz, hatta bilardoda şansınızı deneyebileceğiniz türden bir yerdi. Her zamanki garsonumuz Loretta bize doğru geldi, Cla-ire'i de margarita içme işine bulaştırdık ve kendimiz için baharatlı kızarmış kanatlardan birer tane daha ısmarladık.

"Reggie'nin mezuniyetinden bahset," dedim.

Claire önümdeki tabaktan bir kanat çalıp başını üzgün bir edayla iki yana salladı. "Okulda geçen onca yıldan sonra, 'cool' veya 'bu alet bomba gibi birader' türünden laflar dışında birkaç kelime daha söyleyebilmeleri çok güzel. MTV'ye çıkmaya çalışan bir grup repçi gibi görünüyorlar. Okul müdürü ısrarla bu dönemin geçici olduğunu söylüyor."

"Başaramazlarsa, polis olurlar." Çakırkeyif, sırtıttım.

Claire gülümsedi. "Seni gülerken görmek güzel. Geçen gün konuştuğumuzda sanki bizim Neşeli o büyük, çirkin ayakkabılarıyla üzerinde geziyormuş gibi geliyordu sesin."

"Neşeli?" diye sordu Cindy.

"Patronum. Ona Neşeli diyoruz. Çünkü onun emirlerini tümüyle yerine getirenler için öyle insancıl şeyler yapıyor ki, bize ilham veriyor."

"Ah, hık demiş benim editörümün burnundan düşmüş," diye sırtıttı. "Herifler yalnızca birini, bak bu senin yararına diye tehdit edebildikleri zaman mutlu oluyorlar. Ne kadar küçültücü ve aşağılayıcı olduğunun farkında değil."

" ChronicJeda.n Cindy," dedim Claire'e, tepkisine şaşırdım. Polis kuvvetleri ile basın arasında uçuşa yasak bir bölge vardı. Bir muhabir olarak bu sınırı geçmek için, bunu hak etmeniz gerekiyordu.

"Hatıralarını mı yazdırıyorsun güzel kız?" diye sordu Claire ihtiyatlı bir gülümsemeyle.

"Belki." Kısa bir cevaptı. Ama çok şey anlatıyordu.

Claire'in margaritası geldi ve kadeh kaldırdık.

"Yöneticilerimiz için," dedim.

Cindy güldü. "Boktan yöneticiler için, koltuk düşkünleri için, insanı engellemeye çalışan yöneticiler için."

Claire onayladığını gösterir bir çığlık attı ve eski dostlar gibi kadeh tokuşturduk.

"Biliyor musun, gazeteye ilk geldiğim zamanlar," dedi ka-

117

nattan bir ısırık alarak, "kıdemlilerden biri, falan editörün doğum günü olduğunu söyledi bana. Ben de adama doğum günün kutlu olsun e-maili attım. Adam benim patronumdu ve böylece aramızdaki buzları kırar ve bir gülümseme falan koparırım diye düşündüm. O gün daha sonraki saatlerde, herif beni arayarak odasına çağırdı. Çok kibardı ve gülümsüyordu. Bir kırlangıcın kuyruğu kadar kalın kaşları vardı. Masasının karşısındaki sandalyeye oturmamı işaret etti. Ben o sırada... hey adam da herkes gibi bir insanmış, diye düşünüyorum."

Claire gülümsedi. Heyecan içinde ikinci kadehi kafama diktim.

"Ve bizimki ne oldum budalası gözlerini kıstı ve şunları söyledi: 'Thomas, önümdeki bir buçuk saatte, altmış muhabirim kırk sayfayı doldurmak adına şu dünyada bir anlam ifade etmeyen ne kadar şey varsa bir araya getirmek için kışkırtılarını yırıyor. Ama geri kalan herkes delice zamana karşı yarışırken, senin doğum günü mesajı atacak kadar boş vaktinin olmasını bilmek insanın içine su serpiyor.' Bundan sonra bana, ilkokul beşinci sınıflar için yapılan 'Bir Günlüğüne Neden Exlitor Olmak İstiyorum,' adlı yarışmada birinciyi seçme görevini verdi."

Güldüm, içkim boğazıma kaçtı. "Bütün bunları 'İyilik Cezasız Kalmaz,' başlığı altında ele almak gerekir. Peki sen ne yaptın?"

Cindy'nin çok güzel bir gülümsemesi vardı. "Ofisteki herkese bugün patronun doğum günü diye e-posta attım. Tipler bütün gün ofiste beyaz bir suratla dolaştı."

Ivoretta masaya geldi ve yemeklerimizi ısmarladık: Sıcak sosta tavuk, fajita ve ortaya büyük bir salata. Bunların yanında üç tane Dos Exjuis. Ağzı damlayan acı Jamaika sosu Sıcak Kadın'ı kanatların üzerine döktük ve Cindy'nin ilk lokmadan sonra gözlerinden ateş fışkırmasını izledik.

118

"Katılma a3nni," diye sıırıttım. "Artık sen de kızlardan birisin."

"Ya acı sosu yer ya da dövme yaptırırsın," dedi Claire ifadesiz bir yüzle.

Cindy sanki seçenekleri değerlendiriyormuş gibi gözlerini kıstı ve dönüp tişörtünün kollarından birini sıvadı. Omzunun köşesinde bulunan iki küçük G harfini gösterdi. "Düz liselerin yan etkileri," dedi çarpık bir gülümsemeyle. Gözlerim Claire'inkilerle buluştu ve ikimiz birden olur verdik.

Sonra Claire hafif bir yüz kızarmasıyla kendi tişörtünün dolgun göğsünü açtı ve küçük bir kelebeğin dış hatları göründü.

"Lindsay ile bir keresinde, yapar mısın, yapamaz mısın olduk," diye itiraf etti.

Şu San Jose'deki savcıyla a3n'ildikten sonra. Gece Big Sur'e gittik. Yüz kız. Kurtlarımızı dökelim diye. Sonunda bunlarla son buldu."

Cindy bana doğru döndü ve "Peki seninki nerede?" diye sordu.

"Gösteremem," diye başımı iki yana salladım.

"Haydi," diye ısrar etti. "Haydi göster şunu."

İç çekerek sol kalçam üzerine kaykıldım ve sağı açtım. "Bir santimlik ufak bir şey. Küçük bir ku3a-uklu işte. Bazı şüpheliler bana zor zamanlar yaşattığında onu duvara yapıştırıp kıcımlı 3mzüne öyle bir yapıştıracağım ki, kıcımdaki küçük kertenkele Godzilla gibi görünecek, diyorum."

Sıcacık bir sessizlik oldu. Bir an için David ile Melaine Brandt'ın 3âizleri, hatta anemi bile milyonlarca kilometre uzakta kalmış gibi göründü. Eğleniyorduk. Bir şeyin, çok uzun zamandır hasretini çektiğim bir şeyin gerçekleştiğini hissettim.

Artık yalnız değildim.

119

34. Bölüm

"Bundan böyle hepimiz arkadaşız..." dedi Claire yemekten sonra, "siz ikiniz nasıl karşılaştınız, onu anlatın. En son bazı kayıp yeni evlileri araştırmak için Napa'ya gittiğini duymuştum."

Birkaç dakika önce kilometrelerce uzakta görünen Michael ve Becky DeGeorge, içimi karartarak geri döndü.

Ona anlatacağım çok şey vardı, ama gün benim planladığımdan o kadar farklı gelişmişti ki, kendimi neredeyse aldatılmış hissettim. Söyleyeceklerimi jmtarak,

ona Napa'da neler olduğunu anlatıp asıl büyük gelişmeyi, içimde olup bitenleri kendime sakladım.

Claire dikkatle dinledi ve keskin zekâsıyla bütün söylenenleri sindirdi. Şimdiye kadar hem şef araştırmacı hem de uzman tanık olarak birçok seri cinayete danışmanlık yapmıştı.

Kafamın içinde bir fikir dolanıyordu. Kendimi güçsüz hissettiğim böyle bir anda, medyanın yoğun ilgisini çekecek bir seri cinayetin sorumluluğu bana büyük keyif vermiyordu. Ağzımdan çıkanlar beni de şaşırttı.

"Banayardım etmeye ne dersin?"

"Yardım mı?" Claire şaşkınlık içinde göz kırptı. "Nasd?"

"Bu şey patlamak üzere Claire," dedim. "Eğer karşımızda bir gelin damat katili varsa, bütün halkın ilgisini çekecektir. Hepimiz bir şekilde zaten bu davanın içindeyiz. Belki, bugün olduğu gibi bir araya gelebiliriz. Üçümüz... kayıtdışı."

Claire inanmaz gözlerle bana baktı. "Yani bunu kimseye söylemeden yapmamızı mı teklif ediyorsun?"

"Karşımızda cinayet masasının bü3nik toplan var, hatta şu margarita kadehinin dibinden bile bizi dinleyen basın." Fikir üzerine düşündükçe, onun işe yarayacağından daha fazla emin oluyordum.

Soruşturmadan elde edilen bütün kanıtları bir araya getirebilir, elimizdekileri paylaşabilir, hasıraltı etme çabalarını ve bürokrasiyi alt edebiliriz. Daha önemlisi, üçümüz de kurbanlar için gerçekten üzülüyorduk.

Birdenbire fikir daha bir parlak gelmeye başladı.

Claire kulaklarına inanamıyormuş gibi başını iki yana sallıyordu.

"Haydi," diye ısrar ettim, "işe yaramayacak diye mi düşünüyorsun? Bu işi beceremeyeceğimizi mi düşünüyorsun?"

"Mesele bu değil," diye yanıtladı. "Seni on yıldır tanıyorum ve hiçbir zaman, ama hiçbir zaman yardım istediğini görmedim."

"İşte şaşıрма zamanı," dedim ta gözbebeklerinin içine bakarak. "Çünkü şimdi istiyorum."

Ona başımın belada olduğunu, belki önümüzdeki davadan daha bü3mk bir belada olduğunu belli etmek istedim. Baş edip edemeyeceğimi bilemediğim bir belada. Onun yardımına ihtiyaç duyduğum bir bela. Asıl meselenin bu olduğunu belli etmek istedim.

Claire kabul ettiğini gösterir biçimde gülümsedi. "Margarita aşkına. Varım."

Yüzüm sevinçle aydınlandı, bu sefer Cindy ye döndüm.

"Peki sen? Sen de var mısın?"

Kekeledi. "Ben, ben Sid Glass'ın buna ne diyeceğini bil-mi... Amaan siktir et onu. Ben de varım."

121

It

Kadeh tokuşturduk.

Kadınların Cinayet Kulübü'nün şerefine.

mm

35. Bölüm

Sabah sekizde yapılan kan naklimden sonra doğrudan ofise gittim, halsizdim ve hafif bir baş dönmesi vardı. Yaptığım ilk şey Chronicle m sabah sayısına göz gezdirmek oldu. Bü3mk bir rahatlamayla, ön sayfada Napa'daki kayıp olajana dair hiçbir şey yazılmamış olduğunu gördüm. Cindy sözünü tutmuştu.

Raleigh'nin Roth'un odasından çıktığını gördüm. Gömleğinin kollan güçlü kaslarını ortaya çıkaracak biçimde jmkarı katlanmıştı.

Tereddütlü bir selam verdi; Cindy ile yaptığım anlaşmanın onu rahatsız ettiğini anlatan bir selam. Gözlerinin bir hareketiyle, dışarı, koridora çıkmamı işaret etti.

Merdiven sahanlığına sıkıştığımızda, "Konuşmamız gerekiyor," dedi.

"Dinle Raleigh," dedim. "Dün gece için gerçekten üzgünüm. Yalnızca biraz zaman kazanırız diye düşünmüştüm."

Koyu gözlerinde bir alev parladı. "Belki davayı kontrol altında tutmak için neden o kadınla anlaşma yapmak zorunda olduğumuzu bana anlatabilirsin."

Omuz silktim. "Bugün gazetelerde Napa hakkında bir şey gördün mü?"

"Emniyet müdürünün kesin bir emrine itaatsizlik ettin. Bu seni etkilemiyorsa bile, benim kuyumu kazdığı kesin."

"Yani Chronicle'Aa. bir seri cinayet haberi görmeyi tercih edersin?"

122

Sırtını duvara yasladı. "Bu Mercer'm sorunu."

Tanıdığım bir polis memuru yanımdan geçerken selam verdi. Yarım ağızla karşılık verdim.

"Peki," dedim, "sen ne yapmayı planlıyorsun? Sam Roth'un odasına gidip ateş etmesi için göğsümü açmamı mı?"

Durakladı. İki şey arasında kaldığını ve sonuçları gözden geçirdiğini görebiliyordum. Bir dakika kadar sonra, başını iki yana salladı. "Bu saatten sonra bunu yapmanın bir anlamı var mı?"

Bü3mk bir rahatlama dalgası hissettim. Koluna dokundum ve uzun uzun gülümsedim.

"Teşekkür ederim."

"Lindsay," diye ekledi, "Karayolları devriyesini aradım. Geçen hafta içinde hiçbir çalıntı limuzin ihbarı yok."

Bu haber, haberin temsil ettiği ipucu yokluğu, cesaretimi kırdı.

Dışardan biri seslendi. "Boxer orada mı?"

"Burada3nm," diye bağırarak yanıtladım.

Seslenen, ekibe atanan parlak, etkili genç yeni mezunlardan biri olan Paul Chin'di. "Hatta Frank Hartwig diye bir polis var, onu tanıyormuşsun."

Koşarak gidip bizim sivillerin olduğu masadaki telefonu kaptım. "Evet, ben Lindsay Boxer."

"Onları bulduk. Müfettiş," dedi Hartwig.

124

36. Bölüm

"Onları kâhya bulmuş," dedi Hartwig başını iki yana sallayarak. Küçük bir Napa şarap imalathanesine giden toprak bir yolu tırmanıyorduk. "Umarım buna hazırsınızdır, hayatımda gördüğüm en feci şey. Sevişirken öldürülmüşler." Raleigh'le Saint Helena'ya çıkmış, ardından Hawk Crest Road'un dağlık arazinin başla3np asfaltın toprak yola birleştiği yere, bağlar yoluna saparak gelmiştik. Nihayet ne olduğu pek belli olmayan tahta bir yol işaretime rastlamıştık:

Kırlangıç Sırtı.

"Temizlikçi buraya haftada iki kere geliyor. Onları saat sabah yedide bulmuş. Yer artık sürekli kullanılmıyor," diye devam etti Hartwig. Gergin ve sarsılmış olduğunu görebiliyordum.

Şaraphane dedikleri parlak, jelatininden yeni çıkmış aygıtların, basmakların, fermentasyon tanklarının, gelişigüzel dağılmış paslı fıçı yığınlarının olduğu büyük, metruk bir barakadan başka bir şey değildi.

"Muhtemelen siz, bu tür cinayetlere alışkınsınızdır," dedi Hartwig ve içeri girdi. Ağır bir çürüme korkusu çarptı burunlarımıza. Midem kalktı. Cinayet manzaralarına asla alışamıyorsunuz.

Sevişirken öldürülmüşler.

Bölge polisinin birçok üyesi passız üzüm basmağının bü-3Öik açık ağzında toplanmıştı. Kanlan etrafa bulaşmış iki vücut yığınının inceliyorlardı. Bu iki yığın, Michael ve Becky DeGe-orge'un vücutlarından başka bir şey değildi.

Raleigh, "Lindsay bu iğrenç!" diye mırıldandı.

Takım elbiseli kocanın gözleri açık kalmıştı. Alnında bozuk para büyüklüğünde bir delik vardı. Elbisesi boynuna kadar yukarı çekilmiş olan karısı onun üstündeydi. Ölümün beyaz korkusu jmzünde donmuştu. Sutyeni beline indirilmişti, kanların sıçramış olduğu göğüslerini görebiliyordum. Kil odu dizindeydi.

Çirkin, mide bulandırıcı bir sahneydi. "Ne zaman olduğu belli mi?" diye sordum Hartwig'e. Kusmak üzereymiş gibi görünüyordu. "M.E., onların yirmi dört veya otuz altı saattir ölü olduklarını düşünüyor. Kayboldukları gece öldürülmüşler. Allah'ın belası herif, bunlar daha çocuk be!"

Gelinin biçare, kanlı bedenine baktım ve gözlerim ellerine kaydı.

Hiçbir şey yok. Alyanslar yok.

"Sevişirken öldürüldüklerini söylemiştin?" diye sordum. "Bundan emin misin?"

Hartwig tıbbi araştırma asistanına başıyla işaret verdi. Asistan Becky DeGeorge'un kocasının vücudunu geriye yatır-
di.

Michael DeGeorge'un haki pantolonundan dışarı çıkan şey, onun son sertleşmesinin kusursuz korunmuş bir hatırasıydı.

Kızgın bir öfke içimi dağladı. DeGeorge'lar çocuk denecek yaşıydı. Her ikisi de, tıpkı Brandt'lar gibi daha yirmisindey-diler. Böyle korkunç bir şeyi kim yapabilir?

Hartwig beton zemindeki kurumuş kan lekelerinin oluşturduğu çizgileri göstererek "Nasıl yerde sürüklendiklerini görebilirsin," dedi. Kan lekeleri, az kullanılan toprak yolda derin izler bırakmış olan teker izlerine kadar gidiyordu. Şerifin iki adamı izler üzerinde çalışıyordu.

126

Raleigh de çömeldi ve incelemeye başladı. "Geniş tekerlek, on dört inç lastikler. Ben bir tür büyük lüks Sedan derim."

"Seni masabaşı polisi sanıyordum," dedim.

Sırıttı. Üniversitedeyken yazın bir yarış otosu ekibinde çalışmıştım. Arabanın tekerini yirmi saniyede değiştiren birçok profesyoneli geçebilirim. Bana göre bu bir Cadillac. Veya Lincoln." Gözleri limuzin diyordu.

Ben o sırada bir zamanlar Claire'in söylediği bir şeyi düşünüyordum. Suçlar arasında bağlantı kur.

Seri cinayet işleyenler pek yöntem değiştirmez. Seks suçluları kurbanlarına yakın olmayı sever. Kurbanlarının karşı koymasından ve sonra pes etmesinden, kurbanın ta en mahremine girmekten hoşlanırlar. Oysa ateş etmek uzaktan yapılan bir şeydir, temizdir. Heyecanı yoktur.

Bir an için, acaba iki farklı katille mi karşı karşıyajaz diye merak ettim.

Birbirini örnek alan katiller. Olamazdı.

Alyansları bilen başka biri daha yoktu.

Doktor ceset torbasının fermuarını çekerken. Beck DeGeorge'un cesedinin yanına gittim. Gözerine baktım. Sevişiyorlardı. Silah zoruyla mı? Yoksa kendiliğinden mi gelişti?

Yöntemlerini değiştiren bir seks manyağı. Geride ipuçları bırakan bir katil.

Burada ne bıraktı ?

Gözden kaçırdığımız nedir?

i

i mî

î:Iî

127

37. Bölüm

Dışarı çıkar çıkmaz, ciğerlerimize taze hava çektik. Chris Raleigh, Hartwig ve ben toprak yoldan aşağı yürüdük. Vadi ayaklarımızın altındaydı.

Aklıma dehşet verici bir düşünce geldi. Beş yüz metre yükseklikte, tamamen yalıtılmıştık. Bir şeyler yerine oturmuyor-du. "Neden burası, Hartwig?"

"Uzak olmasına, hiç kimsenin gelmemesine ne dersin?"

"Yani," dedim bir daha, "neden burası? Neden özellikle burası? Burayı kim biliyor?"

"Bütün bu yamaçlar تنها yerlerle dolu. Şirketler vadinin toprağını yedi bitirdi. Bu mülkler para vermekten çok, istiyor. Alın teri istiyor. Listelere bak. Her sezon bir düzinesi kuruyor. Buradaki herkes, böyle yerleri bilir."

"İlk cinayet kentte işlendi. Yine de en uygun yerin neresi olduğunu adı gibi biliyordu. Buranın sahibi kim?"

"Bilmem."

"Ben bulacağım. Ayrıca odalarına bir daha bakmak istiyorum. Biri onları hedef seçmiş. Bütün planlarını biliyormuş. Seyahat broşürleri, iş kartları, bakalım limuzin servisiyle ilgili herhangi bir şey var mı?"

Aşağıdan, toprak yoldan jmkarı çıkan bü3mk bir taşıtın gürültüsü geldi. Baktım ki San Francisco Tıbbi Araştırma'nın beyaz Bronco'su.

Direksiyonun gerisindeki Claire Washburn'dü. Her iki

suç mahalliyle ortak bir kanıt buluruz umuduyla çağırmıştım onu.

Kapısını ben açtım ve minnettar, "Geldiğin için çok teşekkür ederim, canım," dedim.

Claire ciddi bir tavırla kafasını iki yana salladı. "Keşke sonlan böyle bitmeseydi. Böyle haberler duymak istemiyorum." Ağır bedenini arabadan şaşırtıcı bir çeviklikle çıkardı. "Şehirde bir toplantım var, ama suç mahalline bir göz gezdir-sem, kendimi de şöyle elemanlara bir göstersem diye düşündüm." Claire'i Frank Hartwig'le tanıştırdım. "Tıbbi araştırmanızın adı. Bili ToU'du öyle değil mi?" dedi otoriter bir sesle. Hartwig çekingen, açık bir biçimde kaygılı gözlerini kırıpıştırarak onayladı. Başta danışmanlar olarak Raleigh ve ben gelmiştik. Fakat o çağırmıştı. Bu yetmiyormuş gibi, bir de San Francisco Tıbbi Araştırma ekibi gelmişti. "Rahat ol, gelmeden önce onu cepten aradım," dedi Claire. "Beni bekliyor." Sarı ceset torbalarının yanında dikilen tıbbi araştırma ekibine baktı. "Neden gidip şöyle bir bakmıyorum?" Hartwig bir düzen duygusuna sarılmaya çalışarak, Claire'in hemen arkasından joirüyordu. Raleigh gelip yanımda durdu. Yorgun görünüyordu. "İyi misin?" diye sordum. Başını iki yana salladı. Gözlerini cesetlerin atılmış olduğu barakadan ayıramıyordu. Morgda beni nasıl tuttuğunu hatırladım. "Uzun zamandır böyle feci bir şey görmemiştin herhalde?" Kararsız bir yüz ifadesiyle, "Mesele o değil," dedi, "senin... bu olay nereye giderse gitsin... asıl meselenin Adalet Sa-raj^'nın ne diyeceği olmadığını bilmeni istiyorum. Ya da milletin duymaması falan. Lindsay, ben bu herifi istiyorum." Bense çoktan kendime kapanmıştım. Bu, yukandakilerle

129

ilgili bir mesele değildi. Ya da bölümün başına geçme şansıyla ilgili bir mesele. Hatta anemi meselesi bile değildi. Bir süre orada yan yana durduk. "ikimizden hiçbiri," dedi nihayet sessizliği bozarak, "evlilik kurumunu savunan son nefer olacak durumda değil."

130

38. Bölüm

Phillip Campbell uzun, büyük kiralık limuzinin içinde, şafağın ilk ışıklarından beri araba kullanıyordu. Gergindi, bitap düşmüştü. Ve buna ba3alıyordu. Kilometreleri, değişmez, amacına güdümlü bir sersemlik içinde aşıp geçmiş, Bay Bridge'den geçerek 80 numaralı yoldan doğuya yönelmişti. Nihayet Vallejo'da sabah trafiğini geride bıraktı ve kilometresinin ibresinin sürekli 60'ı gösterdiği sabit bir hızla doğuya sürdü. Durdurulmak istemiyordu. Gazeteler onun için canavar diyordu. Psikopat, sosyopat. Uzman tanıklar televizyonda onun güdülerini, geçmişini ve muhtemel gelecek cinayetlerini analiz ediyordu. Hiçbir şey bilmiyorlar. Hepsi yanılıyor. Ancak benim bulmalarını istediğim şeyi bulacaklar. Sadece görmelerini istediğim şeyleri görüyorlar. Ona vasat, yaşlı insanlarla dolu bir kovboy kasabası gibi görünen Reno'ya, Nevada sınırından kısa, bajar aşağı bir yolculuktu. Bahishanelerden, kumarhanelerden, birbiri ardına dizilmiş benzin istasyonlarından, silah dükkânlarından, rehi-necilerden uzak kalarak, yoluna anacaddeden devam etmişti. Burada bir sürü soruyla karşılaşmadan aradığınız her şe3â bulabilirdiniz. Kendine bir silah satın alabilir, arabanızı satabilir veya her ikisini birden yapabilirdiniz. Şehir merkezini geçtikten sonra Lumpy ye döndü. Araba-yi park yerinde durdurdu, torpido gözünü açtı ve kiralama evraklarını çıkarıp bir oh çekti. Limuzin pırıl pırıldı. Zerre leke yok. içinde fısıldayan hayaletler yoktu. Dün bütün gün temizlemiş, parlatmış, son kanıt kırıntısı da gidene kadar, kan lekelerini ovalamıştı. Artık gerginliğini üzerinden atmıştı. Sanki Michael ile Beck DeGeorge hiç varolmamıştı. Artık araba sessizdi, tıpkı onu kiraladığı gün gibi dilsiz.

Birkaç dakika içinde arabanın parasını ödedi ve onu havaalanına götürmesi için bir taksi durdurdu.

Havaalanında biletini gösterdi, bir gazete bayiiinde San Francisco gazetelerine göz gezdirdi. Becky ile Michael hakkında hiçbir şey yok. Giriş kapısına yöneldi. Bir büfeden vejeteryan köfte ve tropik kayısı suyu aldı.

Reno Air, San Francisco, 31. kapıdan listede ismini kontrol ettirdi. Koltuğuna oturdu ve öğle yemeğini yemeye başladı.

Yanında genç ve çekici bir kadın oturuyordu. Sarı saçlar, sıkı kalçalar ve dikkati çekecek kadar ucuz bir görünüşe sahipti. Boynundaki altın kolyenin ucunda ismi yazılıydı: Bran-dee. Küçük elmas bir yüzük.

Kısa, meraksız bir gülümsemeyle selamladı.

Kadın, ayaklarının dibinden bir torba çıkardı, plastik su şişesinden bir yudum aldı ve karton kapaklı bir kitap çıkardı. Bir Geyşa 'nın Anıları. Her şey ilgisini çekti, kadın cinsel baskı altında yaşayan bir kadının hayatını okuyordu. Bütün bunlar birer işaretti.

"İyi kitap?" Ona doğru gülümsedi.

"Herkes öyle diyor," diye yanıtladı. "Daha başındayım."

Kadına doğru eğildi ve ucuz kolonya kokusunu duydu.

"İnanması zor," diye devam etti sözlerine, "bir erkek tarafından yazılmış."

132

"Biliyor musunuz," dedi birkaç sayfayı atlayarak kadın, "nişanlığımın hediyesi."

Phillip Campbell kolundaki küçük ve ince tüylerin dikeldi-ğini hissetti. Kalbi küt küt atmaya başlamıştı. Keçi sakalının üzerinde titreyen bir el gezdirdi.

"Ah, büyük gün ne zaman?"

133

39. Bölüm

Raleigh kente ortak arabamıza atlayıp yalnız döndü. Ben biraz daha oyalandım ve Claire'le geldim. Clarie ve ben yıllardır dosttuk. Konuşmadığımız gün yoktu. Ona hastalığımдан bahsetmenin bana neden zor geldiğini biliyordum, herhalde onu üzmemek istemiyordum. Ya da yükümü onun omuzlarına yıkmak. Çünkü onu çok seviyordum.

Tıbbi araştırma ekibinin minibüsü aceleyle yokuş aşağı yola koyulduğunda, cinayet mahallinden bir şey çıkarıp çıkaramadığını sordum.

"Öldürülmeden önce bir cinsel faaliyetin sürdüğü kesin," diye yanıtladı kendinden emin. "Vajina girişinde bir gevşeme var. Ayrıca kalçalarında salgılar."

"Sadece bir tahmin, -ancak birkaç dakika bakabildim- ama sanırım ilk önce koca vurulmuş, Lindsay. Baştaki tek temiz kurşun izi onun hiçbir direniş göstermediğine işaret ediyor. Rebecca'nın üzerindeki yaralar farklı. O arkadan vurulmuş. Kürekkemiklerinin ortasından, boynundan. Uzaktan, tahminime göre, bir ila bir buçuk metre arasında. Eğer sperm örnekleri tutarsa, sevişirken üstte olduğu kesinliğe kavuşur. Bu, birinin, fark edilmeden hayli yakına kadar gelebilmesi anlamına gelir. Kadının arkasından onlara yanaşmış. O gece kendi arabalarını kullanmadıklarını daha önce söylediğine göre, belli ki başka bir yere doğru gidiyorlardı. Galiba bu senin, bu olay gerçekleştiği sırada bir tür taşıtın içinde olduklarına dair teorinle uyuyor. Katil ön koltukta. O zaman neden bir limu-zın olmasına

"Hepsi bu mu," dedim Claire'e gülümseyerek.

"Dediğim gibi, yalnızca birkaç dakika bakabildim. Her neyse, zaten senin teorindi. Eğer doğruluğu kanıtlanıyorsa, benim bütün yaptığım ipuçlarını birleştirmektir."

Konuşmadan yolumuza devam ettik. Ben hâlâ doğru kelimeleri arıyordum.

Claire sordu: "Yeni ortağın nasıl?"

"İyi bir adam çıktı. Roth ile Mercer'a karşı beni korudu."

"Sen ise onun yukarıdan gönderilmiş bir bekçi köpeği olduğunu söylüyordun."

"Demek yanlışmışım."

Claire, "Bir erkek hakkında ilk defa yanlışlıyorsun," dedi.

Sanki söylediklerine alınmış gibi yüzümü buruşturup, sırtmasını görmezden geldim.

"Her neyse, bekçi köpeği veya değil," diye devam etti Claire, "Jacobi'den kat be kat daha yakışıklı."

"Aynı zamanda daha zeki. Dün gece Napa'ya giderken, arabasındaki teybi bir karıştırdım, içinde The Shipping News kaseti vardı."

"Yani," dedi Claire soru dolu bakışlarını üzerimden ayırmadan "olup biten bir şey var mı?"

"Yani dört masum insanın öldürülmesinden başka mı?"

"Chris Raleigh yi soruyorum Lindsay. Valilik'te çalışıyor, fiziği düzgün, yakışıklı ve senin randevu defterin de Bruce Willes'lerle dolu değil. Sakın bana tipim değil deme."

"Biz olayla uğraşıyoruz, Claire."

"Öyledir," dedi kıkırdayarak. "Evli falan değil, değil mi?"

"Allah aşkına, Claire," diye yalvardım. "Henüz hazır değil- Claire göz kırparken, Raleigh ile aramda bir şeyler olduğu

135

hayalini kurmaya başladım. Keşke Napa'dan Cindy yerine onunla dönseydim. Benimle yukarı gelmesini isterdim, baş başa bir pazar günü. Dolaptakileri mideye indirir, körfezde batan güneşi seyrederek bir şişe birayı paylaşırdık. Beni nasıl süzdüğünü hâlâ hatırlıyordum. Güzel görünüyorsun. Boxer. Fark etmişti. Doğrusunu söylemek gerekirse, ben de ona dair şeyleri fark etmiştim. Sabırlı, anlayışlı gözler. Hatta Shipping News. O kadar kötü olmamalıydı. Orada oturup birine âşık olacağıma kendimi inandırmışken bile, aklıma gelenle birden düşlerim jnkılıverdi. Damarla-nmdaki hayat yavaş yavaş çekiliyordu.

Raleigh ya da başka biriyle birlikte yaşamak, artık ihtimal dışıydı. 101. Caddeye dönen Claire'e baktım. Derin bir nefes aldım.

"Hiç Akdeniz anemisi diye bir şey işittin mi?" diye sordum.

136

40. Bölüm

Durduk yerde, öyle beklenmedik bir biçimde ağızımdan çı-kıvermişti ki, Claire söylediklerimin gerçek anlamını bir an idrak edemedi.

Sanki laboratuvarında tıbbi bir soruyla uğraşır gibi cevaplandırmıştı. "Kan düzensizliği, hayli nadir, ciddi. Vücut eritro-sis üretmeyi bırakıyor."

"Kırmızı kan hücreleri," dedim.

Claire beni süzdü. "Niçin? Cat mi?" kardeşimi kastediyordu.

Başımı hayır anlamında salladım. Kaskatı oturuyor ve dosdoğru önüme bakıyordum. Gözlerim dolmuştu.

Yavaş yavaş anlamasına sebep olan muhtemelen o uzun sessizlikti.

Claire bir fısıltı gibi çıkan sesiyle sordu: "Yoksa sen?"

Arabayı korkunç bir sessizlik kapladı.

"Ah Lindsay." Şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı.

Broncoyu şarampole park etti ve hemen uzanıp beni kucakladı. "Doktorun ne söyledi?"

"Ciddi bir hastalık olduğunu. Ölüme kadar vardığını."

Yüzünden ölümcül bir ciddiyetin geçtiğini gördüm. Acı, üzüntü. Claire bir doktordu. Bir pathologist. Daha gözlerimiz buluşmadan, riskin ne olduğunu çoktan anlamıştı.

Ona halihazırda haftada iki kez kırmızı kan hücresi nakli seanslarına girdiğimi anlattım.

"Geçen gün buluşmak istemenin sebebi buydu, değil mi?" dedi. "Ah Lindsay, neden hemen söylemedin?"

Eski sebeplerimden hiçbiri geçerli gibi görünmüyordu şimdi. "Çok istedim. Ama korkuyordum. Belki daha ziyade kendime itiraf etmekten. Sonra kendimi olayların akışına kaptırdım."

"Bilen kimse var mı? Jacobi? Roth?"

Başımı iki yana salladım.

"Raleigh?"

Derin bir nefes aldım. "Bay Doğru için hazır olduğuma hâlâ inanıyor musun?"

"Ah benim zavallı bebeğim," dedi Claire yumuşak bir sesle. "Ah Lindsay, Lindsay, Lindsay."

Bütün vücudu titriyordu. Bunu hissedebiliyordum. Onu üzümüştüm.

Birdenbire kendimi tümüyle bıraktım. Korku, utanç ve belirsizlik duyguları hep birden hücum etti.

Claire'e sarıldım ve bütün bu zaman boyunca kontrolümü yitirmememi ona borçlu olduğumu anladım. Ağlamaya başladım. O da ağladı. Şimdi kendimi daha iyi hissediyordum. Artık yalnız değildim.

"Her zaman yanımdayım güzel kız," diye fısıldadı Claire. "Seni seviyorum.

138

4L Bölüm

Napa'daki cinayet her şeyi değiştirdi. Meseleyi çözmeye çalışan San Francisco Polis Departmanı'nın önüne engeller çıkmıştı. Herkes bize yükleniyordu. Sansasyonel manşetler sadistik, sapkın, yeni tür bir katili ilan etmelerle doluydu. Adalet Sarayı merkezden gelmiş tiplerle doluydu. Bütün televizyon haberlerinde trajik düşün resimleri, acı dolu aile manzaraları gösteriliyordu. En nefret ettiğim şey de, günde iki kere toplantı yapmaktı. Ekibe departmandan iki müfettiş ve çenesi hiç durmayan bir psikolog daha katılmıştı. FBI için raporlar hazırlamak zorundaydık. Soruşturma artık David ve Melanie'nin geçmişlerinde gizlenmiş bir isimle sınırlı değildi. Daha büyük, daha derin, daha trajik ve uğursuzdu.

Jacobi'nin ekibi şarap satıcılarını araştırmadan birkaç isim dışında eli boş dönmüşlerdi.

Kanlı ceket de bizi hiçbir yere götürmüyordu. Sorun, smokinin beş 3^1 önceye ait olmasıydı. Körfez bölgesindeki on beş mağazadan hiçbiri üreticilerin tarzlarıyla ilgili bir kayıt tutmamıştı, bu yüzden izi takip etmek tam anlamıyla imkânsızdı. Bütün kayıtları fatura fatura takip etmek zorunda kaldık.

Araştırmamıza Mercer da katılmıştı.

Katil kurbanlarını titiz bir kesinlikle seçiyordu. Her iki cinayet de, kurbanların evliliğinin ilk gününde işlenmişti; her ikisi de kurbanlar, kaldıkları yerler ve seyahat planları hakkın- da kesin bilgiye işaret ediyordu. Her iki çiftin en değerli eşyaları, saatler, cüzdanlar, yüzükler çalınmamıştı.

DeGeorge'ları تنها gibi görünen, ama bulunacaklarından emin olduğu bir yerde terk etmişti.

Ayrıca izlememiz için başka ipuçları da bırakmıştı. Bu anlamsızdı.

Katil kesinlikle ne yaptığının farkında, Lindsay.

Senin de ne yaptığını biliyor.

Suçlar arasında bağlantı kur.

Ortak paydayı bulmak zorundaydım. Kurbanlarını tanıması. Onlar hakkında bu kadar çok şey bilmesi.

Raleigh la birlikte olasılıkları bölüştük. O Brandt'lar ile DeGeorge'lann seyahat planlarına dahil olanları aldı: Seyahat acenteleri, limuzin servisleri, oteller. Ben planlayıcılara baktım. Cinayetler arasındaki bağlantıyı önünde sonunda bulacaktık.

"Eğer kısa sürede bir ilerleme kaydedemezsek," diyerek serzenişte bulundu Raleigh, "bu kentteki papazlar ve hahamlar işsiz kalacak. Manyağın peşinde olduğu şey ne?"

Söylemedim, ama sanırım biliyordum. Mutluluğun, düşlerin, beklentilerin peşindeydi. Bütün hepimizin, sayesinde hayata tahammül ettiği şeyin peşindeydi: Umudun.

140

42. Bölüm

Claire Washburn o akşam yatak odasına elinde bir bardak çayla girdi, kapıyı sessizce kapadı ve yine ağlamaya başladı. "Allah'ın belasası Lindsay," diye mırıldandı. "Bana güvenebilirdin."

Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Tüm akşam boyunca huysuz ve kafası meşguldü. Oysa öyle biri değildi. Senfoni dinlemeye gittikleri pazartesieleri yemeği Edmund pişirirdi. Her zamanki ritüellerden biriydi, baba mutfakta, çocuklar temizlikte, ailenin bir araya geldiği bir akşamdı. Baba, bugün en sevdikleri yemeği pişirmişti, Gebreotu ve sirkede pişmiş tavuk. Ama hiçbir şey doğru gitmemişti, onun hatasıydı.

Bir düşünce kafasının içinde dönüp duruyordu. O bir doktordu, yalnızca ölümlerle uğraşmış bir doktor. Bir kez bile bir hayat kurtarmamıştı. O ıdare edemeyen bir doktordu.

Gardırobuna gidip paze pijamalarını giydi, yatak odasına gitti ve lekesiz kahverengi yüzünü özenle 3akadı.

Güzel değildi, en azından toplumun bize beğenmeyi öğrettiği şekilde. İri, yumuşak ve yuvarlaktı, biçimsiz beli kalçalarına karışıyordu. Elleri bile, bütün gün karmaşık aletler tutan etkili, iyi eğitilmiş elleri bile küt ve tombuldu. Onda hafif olan tek şey, kocasının hep söylediği gibi, dans pistine çıkmış haliydi.

Ne var ki kendi gözünde, hep Tanrı'nın sevgili kulu gibi hissetmişti. Çünkü bir doktor olmak için San Francisco'nun daha çok siyahların yaşadığı bir mahallesinin zorluklarını yenmişti. Çünkü sevgi görmüştü. Çünkü ona sevmeyi öğretmişlerdi. İsteddiği her şeye kavuşmuştu. Adil görünüyordu. Hayat kurtaran Lindsay'di, şimdi hayatı sönen de oydu. Hastalığa profesyonel bir şekilde, bir doktorun klinik uzaklığıyla bakamıyordu. O yalnızca arkadaşı için acı çekiyordu.

İyileştiremeyen doktor.

Edmund, çocuklarla birlikte yıkadıkları bulaşıkları bitirip içeri girdi. Yatakta onun yanına oturdu.

"Sen hastasın, minik kedim," dedi omzuna elini koyarak. "Ne zaman saat dokuzdan önce yatağa girsen, hasta olacaksın demektir."

Claire başını iki yana salladı. "Ben hasta değilim Edmund."

"O zaman mesele ne? Şu korkunç cinayet olayları mı?"

Claire eliyle soru3ru savuşturur gibi bir hareket yaptı. "Mesele Lindsay. Dün Napa'dan birlikte geldik. Çok korkunç bir haber verdi. Çok hasta. Nadir rastlanan bir kan sorunu var, bir tür anemi. Akdeniz anemisi deniyor."

"Bu Akdeniz anemisi dedikleri şey ciddi mi?"

Claire başını evet anlamında salladı. "Çok ciddi."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Edmund. "Zavallı Lindsay." Claire'in elini tuttu ve donmuş bir sessizlik içinde bir süre öylece kaldılar.

Sonunda Claire sessizliği bozdu. "Ben bir doktorem. Her gün ölümle karşılaşıyorum. Sebepleri, belirtileri, bilimin içini dışını biliyorum. Ama iyileştiremiyorum."

"Sen bizi sürekli iyileştiriyorsun," dedi Exlmund. "Hayatımın her günü senin tarafından iyileştiriliyorum. Ama içindeki sevgiyle bü3mleyici zekânın bile değiştiremeyeceği vakitler vardır."

142

Başını onun güçlü kollarına dayayıp gülümsedi. "Bir davulcu için fazla zekisin. Peki şimdi ne yapabiliriz?"

"Sadece bunu," dedi kocası onu kucaklayarak.

Uzun bir süre bojmınca Claire'i sımsıkı tuttu; onun için dünyadaki en güzel kadının kendisi olduğunu biliyordu. Bu onu az da olsa teselli etti.

I

143

43. Bölüm

Ertesi gün öğlenle3/in, katilin yüzü ilk defa belirmeye başladı.

Chris Raleigh kurbanların seyahat düzenlemelerini yapan insanlarla konuşuyordu.

Ben de düğünü planlayanları yoklu-yordum.

İki farklı şirket. DeGeorge'lar için White Lace. Brandt'lar için ise, ünlü danışan Miriam Campbell. Bağlantı buydu.

Santral bana bir telefon bağladığında çalışma masamdaydım.

Claire'di. Napa'da kurbanların cesetlerini incelemekten yeni dönmüştü.

Sesi heyecanlı çıkıyordu.

"Çabuk buraya gel," dedi. "Acele."

"Bir bağlantı mı buldun? Becky DeGeorge da cinsel tacize uğramış mı?"

"Lindsay, karşımızda tek bir hasta herif var."

Dakikalar sonra laboratuvarda onunla buluştuğumda Claire "Öldürüldükleri sırada kesinlikle sevişiyorlarmış. Rebecca DeGeorge üzerinde bulunan sperm parçaları, kocasından aldıklarımla aynı. Ve yaraların açısı kuşkulandığım şe3^ doğruluyor.

Arkasından vurulmuş. Rebecca'nın kanı kocasının üzerine saçılmıştı. Adamın kucağına oturmuşken... Ama buraya gelmeni istememin sebebi bu değil." İri gözlerini açmış bana bakıyordu, önemli bir şeyler olduğu belliydi.

"Sanırım bu aramızda kalırsa iyi olur," dedi. "Benim dışımda sadece Napa'daki tıbbi araştırma ekibi biliyor."

"Ne biliyor, Claire? Allah aşkına anlat?"

I>aboratuvarda mikroskobun altına lise jallanndan hatırladığım ağzı kapaklı tüplerden biri konmuştu.

"Tıpkı ilk kurbanlarda olduğu gibi," dedi Claire heyecanlı, "ceset üzerinde ilave cinsel taciz izleri vardı. Fakat bu sefer o kadar açık değildi. Vajina çeperi normaldi, tüm çıkarabileceğin ölüm sonrası duhul olayıydı, ama ilk cesette olduğu gibi çeperlerde tahriş izi yoktu. Herhangi bir şey kullanılmamıştı... Fakat yine de, ilave bir istismarın izleri vardı. Fakat işte, vaji-nanm içinde şu vardı, sanki 'Claire gel beni bul,' diye haykırıyordu." Tüpü eline aldı ve dikkatle kapağını açtı. Gözleri çok önemli bir şe3nn karşısındaymış gibi parlıyordu.

Saydam cam tüpün içinden, tek, bir santimetrelik, kızıl, bir tüy çıkardı.

"Kocanın değil mi?"

Claire başını iki yana salladı. "İstersen kendin bak."

Mikroskobu gösterdi. Eğildim, merceğin beyaz parlak zemininde, iki kıl gördüm:

Biri ince, parlak, koyu kahverengi; öteki kısa, küt ve kıvrıkcıktı.

"Alichael DeGeorge'dan alınmış iki farklı numuneye bakıyorsun şu anda," diye açıkladı. "Biri saç kılı, diğeri cinsel bölge."

Sonra tüpteki diğer tüyü alıp ötekilerle birlikte mikroskobun altına yerleştirdi. Nabzım hızlanmaya başlamıştı. Galiba nereye varmak istediğini anlamıştım.

Yeni saç kahverengiydi, kıızıla çalıyordu. Üstelik DeGeorge'dan alman kılların iki katı kalınlıktaydı. Dibinde kıvrık bir 3mmru oluşturmuştu. Kesinlikle başka birine aitti.

"Ne saç, ne de cinsel bölge kılı. Sakal kılı," diye devam etti Claire bana yaklaşarak.

145

Kafamı mikroskoptan kaldırıp ona baktım, şok olmuştum. Katilin yüz kılı Becky DeGeorge'un vajinasında bulunmuştu.

"Ölüm sonrası," dedi, birlikte eve giderken.

146

44. Bölüm

Claire'in söylediği gibi, adım adım katilin resmine ulaşıyorduk. Boyu, yüzü, takıntıları. Öldürme biçimi.

Artık kurbanlarını nasıl bulduğunu ortaya çıkarmam gerekiyordu.

Raleigh'le birlikte düşün ve seyahat organizatörlerinin tümünü tarıyorduk.

Dışarıda ipuçlarını takip eden on beş dedektifimiz vardı. Artık elimizde yüz özelliklerinden biri vardı, konuklara yeniden döndük ve elinde tekerlekli tepsiyle dolaşan, kızıl sakallı bir adam görüp görmediklerini araştırdık.

Araştırmamızı genişletmemizin bize bazı sonuçlar sağlayacağından emindim.

Konuklardan biri fark etmiş olabilirdi. Her an, ortak bir seyahat acentesi, bir bağlantı bulabilirdik. Veya Jacobi'nin yaptığı araştırmalardan birinden bir şey çıkabilirdi.

Ertesi sabah, Hartwig aradı. "Kırlangıç Sırtı Şarap İmalathanesi... buralarda

Kara Şahin Grubu denilen heriflere ait. Ed Lester adında buralı bir adam, bir avukat, emlak ortaklıklarını birleştirme işinde."

"Hafta sonu nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet, kontrol etim. Portland. Orada maraton koşmuş. Bürosuna döndüğünde onu ziyaret ettim. Portland'da olduğu kesin."

Cesetleri oraya atan kişi veya kişilerin, bu uzak şarap imalathanesini gelişigüzel seçmediklerinden emindim. Katil için bunun bir anlamı vardı. "Bu adam yerin sahibi, değil mi?"

"Yok. Kara Şahinler anlaşmalar yapıyor. Yüksek yerlerdeki herifleri buralara para yatırmaya ikna ediyorlar. Şarap işine girmek isteyen insanları buluyorlar. Lester işletmecii ortak rolünde."

"Peki bu yerde ortağı kim?"

"Bilmem. Yatırımcılar."

Ya sabır deyip derin bir nefes aldım. "Hangiyatırımcılar?"

"Bildiğin gibi, adının gizli kalmasını isteyen yatırımcılar. Bakın Müfettiş, nereye varmaya çalıştığınızı biliyorum, bu adam, hep hali vakti yerinde insanlarla iş yapar, inanın bana, cesetleri buraya atmayı herkes akıl edebilir. Emlakçılar, toprak bakmaya gelen herhangi bir adam veya bu civardan biri. Siz ayrıldıktan çok sonra bile, ben bu insanların yüzüne bakmak zorundayım." Telefonu boynuma sıkıştırıp koltuğumda döndüm, pencereye doğru. "Bu bir seri cinayet soruşturması çavuş, gördüklerim arasında en korkuncu. Cesetlerin atıldığı yer anayoldan beş kilometre uzakta. Karanlıkta iki cesetle yolculuk yapan herhangi bir adam, yolda herhangi bir yerde onları rahat rahat atabilirdi. Bunu kim yaptıysa, orada bir imalathanenin olduğunu biliyordu. Ayrıca sizin oralardan biri olduğunu sanmıyorum. Katilin bütün dikkatleri yaşadığı yere çekmek isteyeceğini sanmıyorum.

"Lester'in ortaklarının kimler olduğunu öğrendiğin zaman beni ara." Telefonu

Hartwing'in suratına kapadım.

iyimserliğimin bir kısmı uçmuştu.

Raleigh seyahat acentelerinden eli boş döndü. Brandt'lar kaymak tabakaya hizmet veren Travel Ventures adlı bir acenteyi kullanmıştı. DeGeorge'lar ise Los Altos'tan Journej/time.

İki firmanın da kayıtlarını kontrol etmek için adamlar görevlendirmiştik. İkisi arasında hiçbir bağlantı yoktu: Ne bir şirket düzenlemesi, ne de her ikisiyle birlikte çalışan herhangi

148

bir seyahat ajanı. Journeytime'ın müdürü, birinin sistemlerine girmesinin mümkün olduğunu kabul etti. Ama böyle birini bulmak neredeyse imkânsızdı.

Benim ulaştığım sonuçlar da aynı derecede düş kırıcıydı. Her iki düşün şirketinin dosyalarını almıştım. Gravürcüler, müzik grupları, fotoğrafçılar, yemek şirketleri, çiçekçiler. Hiçbiri ortak değildi. Brandt'lar ile DeGeorge'lar birbirinden tümüyle farklı iki dünyanın insanlarıydı. Kurbanlarını tespit eden her kim ise, henüz bir ipucu bulamamıştım.

149

45. Bölüm

Kızların ikinci toplantısı için Cindy ve Claire'i davet ettim. Bu sefer ruh hali katiyetle farklıydı. Ne kahkahalar, ne birbirini tebrik etmeler vardı. Ne de lezzetli margaritalar. İki insan daha öldürülmüştü. Elimizde bir şüpheli yoktu ve dava genişliyordu. İpuçları bir bir boş çıkıyordu. Dört bir yandan yoğun bir baskı altındaydık.

Claire ilk gelen oldu. Beni kucakladı ve kendimi nasıl hissettiğimi sordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. Üç tedavi seansından geçmiştim.

Bazen kendimi güçlü hissediyordum. Başka zamanlarda, özellikle öğleden sonraları bir araba sopa yemiş gibi oluyordum. "Medved gelecek hafta kan hücrelerimi yeniden sayacağını söyledi."

Cindy ikinci gelendi. Ekose bir erkek gömleğinin altında bir halter tişörtü, üzerine desenler işlenmiş bir kot giymişti. Çok hoş görünüyordu, kentli ve rahat. İkinci cinayetin haberini yazmasına izin verdiğim pazartesiinden beri görmemiştik birbirimizi. Hikâyesini bir gün geciktirmesine rağmen, kariyer basamaklarını tırmanmaya devam ediyordu.

"Sanırım ilerleme kat ediyorum," dedi. Üzerinde parlak kırmızı harflerle Chronicle yazan yeni bir iş kartını önümüze attı. Kartı okudum. Cindy Thomas, Muhabir, Metro Suç Ma-

sası.

ORHAM KEMAL İL HALK KÜTÜPHANESİ

Onun şerefine kadeh tokuşturduk, sonra egosu fazla kabarmasın diye biraz

haşladık. Dostlar başka ne içindir?

Onlara seyahat acenteleriyle düşün şirketleri araştırmasının bizi hiçbir yere ulaştırmadığını anlattım. "Beni rahatsız eden iki şey var," dedim. "Silah... Seks suçluları genellikle yöntem değiştirmez. Çünkü yöntemler alman cinsel hazzm bir parçasıdır."

"Tuhaf bir birliktelik," diye hemfikir oldu Claire. "Vuracağı zamanı planlarken, olaya tümüyle hâkim. Her şeyi bilir görünüyor. Evlendikleri yer, oda numaraları, balayı yolculuk planları. Kaçış yolu. Yine de cinayetleri yakından işliyor. Onları öldürmek yetmiyor, aynı zamanda aşığılama zorunda."

Başımla onayladım. "İşin püf noktası burada. Düğünlerde vuruyor. Düğünle ilgili bir şeye katlanamıyor. Ama sanırım asıl derdi gelinlerle. Her iki damat da hemen aradan çıkarılmış. Sanki onun meselesi değıllermiş gibi. Gelinlere gelince... gerçek eğlence kaynağı onlar.

"Peki bu adam," diye sordum yüksek sesle, "kurbanlarını tespit etmek için sizce nereye gidiyor? Eğer gelinleri öldürmek istiyorsan, onları nerede bulursun?"

"Bir alyans seçmek zorundalar," dedi Claire. "Bir kuyum-cu.

"Ya da nikâh sarayı," dedi Cindy. "Nikâh cüzdanı."

Ona baktım ve güldüm. "Bu işin arkasından bir devlet memuru çıkarsa hiç şaşırmam."

"Postacı," dedi Claire ve Cindy ayaı anda.

"Fotoğrafçılar," dedi Claire.

Gözlerimin önüne fotoğraf makinesinin ardına saklanan bir manyağı görebiliyordum. Bütün bunlar iyi ihtimallerdi. Katil yeniden vurmadan önce, tüm gereken yeterince adam ve zamandı.

"Bu gelin işi pek uzmanlık alanım sajnılmaz," dedim Cla-rie'e. "İşte sen bu yüzden buradasın."

151

"Benim muazzam zekâm hakkında söylediklerine ne oldu?" dedi Claire gülerek.

"Tıbbi araştırmada eşi bulunmaz yeteneğim?"

Masaya kısa bir kahkaha dalgası hâkim oldu. Hepimiz biramızdan bir yudum daha aldık. Kadınların Cinayet Kulübü. Bu çok iyiydi. Erkekler giremez.

"Lanet olası bağlantı nerede?" diye sordum. "Bulmamızı istiyor. İşte bu jnizden ipuçları bırakıyor. Aradaki bağlantıyı ortaya çıkarmamızı istiyor."

Herkes düşüncelere gömölüp sustu.

"Hissedebiliyorum," diye devam ettim. "Düğün töreninde, kutlamasında bir şey onu deli ediyor. Bu kurtulmak istediğı bir şey. Umut, masumiyet? Kocayı anında öldürüyor. Gelinlere gelince... Gelinleri nasıl buluyor?"

"Eğer böylesine çarpık bir düş dünyasında yaşıyorsa," diye yüksek sesle düşündü Cindy, "fantezilerinin en güçlü, en canlı olduğu yere gitmek isteyecektir. Kızgınlığını biriktirmek için kuşulanılmayacağı bir yerden onları gözlemeyi isteyecektir."

Claire gözlerinde kıvılcımlar, bize baktı. "Sanırım, ben olsaydım, gelinlikleri seçtikleri yerlere giderdim. Kurbanlarımı kesinlikle buradan seçerdim."

46. Bölüm

152

Ertesi sabah işe gittiğimde, masamda Hartwing'in gönderdiği Kırlangıç Sırtı ortaklarının listesinin faksını gördüm. Listeyi kontrol etmesi için Jabobi'ye verdim. Daha sonra, iki düşün şirketini, hem White Lace'i hem de Mriam Campbell'i aradım.

Bir şey çıkacağını ummuyordum. Şimdiye kadar her şey boş çıkmıştı. Şaşkınlık içinde, her iki şirketin de teyit ettiğini gördüm.

Melaine Brandt ve Becky DeGeorge gelinliklerini aynı yerden almıştı.

Saks'taki Düğün Butik'ten.

iki vaka arasındaki ilk bağlantıydı bu. Belki hiçbir yere çıkmayacaktı, ama elimde iyi bir şeyler olduğunu ta iliklerimde hissediyordum.

Mağazanın açıldığı saat onda ben de oradaydım. Düğün Butik sokağın köşesinde, üçüncü kattaydı. Gifts & Fine Chine mağazasına komşuydu.

işyerine gelen ve eline hemen buharı tüten bir kahve fincanı alan Maryanne Perkins'i yakaladım. Bölüm müdürü elli yaşlarında, 13a giydirmeyi seven, rahat bir kadındı, tam jdrmi yıl boyunca gelinler için çalışacak bir tipe benziyordu. Yerine bir başkasını bırakıp gelinlerin fotoğraflarıyla dolu arka odaya geçtik.

"Duyduğumdayıkıldım," dedi. Kül gibi bir yüzle başım iki

yana salladı. "Melanie buradaydı, iki hafta anca oldu." Buğulu gözlerle bana baktı. "Çok güzeldi... Gelinlerim benim ço-cuklanmdır, Müfettiş. Sanki kendi çocuklarımdan birini yitirmiş gibi hissettim."

"Birini mi?" diyerek gözlerinin içine baktım. "Duymadınız

mı?"

"Neyi duymadım mı?"

Maryanne Perkins'e Becky DeGeorge'dan bahsettim.

Yüzünden bir korku ve şok dalgası geçti. Yeşil gözleri doldu. Bana, sanki ardımdaki duvara bakıyormuş gibi bakmaya başladı. "Aman Tanrım..." Yürek parçalayan bir iç çekiş. "Kocam ve ben birkaç günlüğüne Modesto'daki karavanımızdaydık. Daha yeni... Ah, canım yavrum... Neler oluyor Müfettiş?" Sağanak bir soru yağmuru başladı. Müşteriler hakkında kimler bilgi sahibiydi? Diğer satıcılar? Müdürler? Katilin bir erkek olduğu tespit edilmişti. Bölümde çalışan bir erkek var mıydı?

Bütün bu sorular Maryanne Perkins'in inançsız bir olumsuz yanıtıyla karşılandı. Personel en az sekiz yıldır birlikte çalışıyordu. Hiç erkek yoktu. Tıpkı bizim Cinayet Kulübümüz ^bi.

Koltuğuna yaslandı ve anlamlı herhangi bir a3mmtı için hafızasını taradı.

"Durmuş onu seyrediyorduk... kendisi bile büyülenmişti. Sanki kendisini hiç böyle düşlememiş de, orada öyle görünce birdenbire asıl istediği şey açıklığa kavuşmuş gibi. Annesi ona şu broşu verdi –inciler, elmaslar– ben de ofise çiçek almaya koştum. İşte o zaman birini fark ettim. Şurada duruyordu." Eliyle işaret etti. "Becky ye doğru bakıyordu. Şöyle düşündüğümü hatırlıyorum. 'Bak, o bile senin güzel olduğunu düşünüyor.' Şimdi hatırlıyorum."

Çılgınlar gibi tarifi kâğıda geçirdim. Kırk beşin üstünde, belki daha genç.

"Peki iyi bakamadım," dedi müdüre. "Sakalı vardı."

154

O olduğuna emindim! Claire haklıydı. Saks onun kurbanlarını bulduğu, seyrettiği yerd.

Onu daha da zorladım. "Bir insanın düşünü hakkındaki ayrıntılara bir başka kişi nasıl erişir? Tarihlere? Yerlere? Ba-layına nerede çıkacaklarına?"

"ICızlar gelinlik seçerken," diye yanıt verdi Maryanne Perkins, "verdikleri bilgileri gizli tutarız. Bu bilgilerden bazıları bize lazımdır, düşün günü, teslim tarihi falan. Gelinin nasıl bir şey istediğini anlamamıza da yardımcı olurlar. Çoğu bize kaydını yaptırır."

Gelinin nasıl bir şey istediğini anlamak. "Bu bilgilere kimler erişebilir."

Başını iki yana salladı. "Sadece biz... yardımcılarım. Burası küçük bir departmandır. Bazen Fine Chine & Gifts ile paylaştığımız olur."

Nihayet yaklaşmıştım. Kalbim göğüs kafesime sığmıyordu. "Melanie Brandt ve Becky DeGeorge ile ilgili elinizde ne varsa bir kopyasına ihtiyacım var ve bir de şu anda çalıştığınız bütün müşterilerin bir listesi." Potansiyel kurbanlarını buradan seçiyordu, öyle değil mi? Büyük bir ihtimalle yine gelecekti. Sıradaki, mağazanın lisesindeki başka biri olabilirdi.

Bayan Perkins'in ağzının şaşkınlıktan açık kaldığını gördüm. Gözlerinin önünde korkunç bir şey var gibiydi. "Bilmek isteyeceğiniz bir şey daha var." "Nedir?"

"Yaklaşık bir ay önce, envanter sayımından sonra, gelinlerle ilgili dosyalarımızın kaybolduğunu fark ettik."

155

47. Bölüm

I

Adalet Sarayı'na geri döndüğümde iki şey yaptım: Claire ile Cindy'i arayıp onlara Saks'ta bulduklarımı anlattım, sonra da Chris Raleigh'yi aramaya çıktım. Bildiğim her şeyâ Chris'le paylaştım, butiğe Seks Suçluları Birimi'den bir kadın dedektif koymaya karar verdik. Saks'ta-ki Maryanne Perkins'e bir robot resim gönderdim.

Chris de benimle önemli bir şeyi paylaştı. Roth ile Mercer, vaka dosyalarını FBI'ya vermişti.

Sanki sırtıma bir bıçak saplanmıştı. Tuvalete koştum, kapıyı ardımdan kapadım ve sırtımı soğuk, serin fayanslara yasladım. Allah'ın belası piçler, mevki düşkünleri. Lanet olası Roth ve Mercer!

Aynadaki yüzüme baktım. Yanaklarım kızarmıştı. Derim yanıyordu.

FBI. Bu benim dosyamdı. Claire'in, Cindy nin ve benim. Şimdiye kadar çalıştığım vakaların hepsinden daha önemliydi. Birdenbire dizlerimin bağı çözüldü. Anemi?

Doktor baş dönmesi ve mide bulantısı yaşayabileceğimi söylemişti. Saat beş buçukta Moffet'te, hematoloji biriminde dördüncü kan naklime girecektim. Korku ve kızgınlık arasında gidip gelen bir boşluk duygusu doldurdu içimi. Tam da çetin cevizi kırmak üzereyken, olur mu bu? Siyah takım elbiseli, güneş gözlüklü, soluk tenli insanların soruşturamama burnunu sokmasının zamanı değildi.

91

Aynadaki görüntüme göz kırptım. Kızgınlıkla yanan yanaklarım, şimdi soluk ve cansız görünüyordu. Gözlerim sulanmış ve griydi. Bütün bedensel renklerimi yitiriyor gibiydim. Tanıdık bir ses müdahale edene kadar öylece bakmıştım aynaya. Haydi. Kendini topla. Kazanacaksın. Sen hep kazanırsın. Yüzüme soğuk su serptim. Sırtımdan soğuk bir ter damlasının aktığını hissettim. Yalnızca bir kere yapabilirsin. Zayıf bir gülümsemeyle derin bir nefes aldım. Asla bir daha yapma.

Yavaş yavaş, gözlerim bildik parlaklığına, yanaklarım eski rengine kavuştu. Saat dördü yirmi geçiyordu. Saat beşte Moffet'te olmak zorundaydım. Saks'taki isimleri yarın gözden geçirecektim.

Makyajımı tazeledikten sonra tekrar masama döndüm.

Şaşkınlık içinde, Raleigh'nin tekrar geldiğini gördüm. "Bundan sonra onların pisliklerini temizlersin," dedim FBr3n kastederek, gerek yoktu.

"Bilmiyordum," dedi. "Öğrenir öğrenmez sana söyledim."

"Öyledir," dedim. "Eminim."

Raleigh ayağa kalkıp masanın etrafını dolaştı ve yanıma gelip yüzüme baktı. "Bir şeyler ters gidiyor, değil mi? Anlat bana. Lütfen." Nasıl bilebilir ki? Belki de benim sandığımdan daha \y\ bir dedektiftir.

Bir an için ona anlatmak istedim. Gerçekten, çıksın da kurtulayım dedim.

Sonra Raleigh ondan asla beklemeyeceğim bir şey yaptı.

insana güven veren, kendimi teslim etmek dışında hiçbir şey yapamadığım bir gülümsemeyle, beni koltuğumdan çekip kucakladı.

Öyle şaşırmıştım ki karşı koyamadım. Onun kollarında eriyen bir bedendim. Seksle ilgili bir şey değildi, ama hiçbir arzu dalgası bundan daha çok içime işleyemezdi.

157

Raleigh, kaygım yavaş yavaş ama tümüyle eriyene kadar beni kollarında tuttu. Tam orada, işyerimin ta göbeğinde. Ne yapacağımı bilemedim, ama kendimi çekmeyi veya onun beni bırakmasını istemiyordum.

"Bunun için seni yukarıya rapor edebilirim," dedim nihayet omzuna yaslandığım yerden.

Kıpırdamadı. "Bir kaleme ihtiyacın var mı?"

Kendimi yavaş yavaş çektim. Vücudumdaki bütün sinirler, sanki çok büyük bir gerginliği tümüyle atlatmış gibiydi.

"Teşekkür ederim," dedim davranışını takdir ederek.

"Kendinde değilmiş gibi görünüyordun," dedi nazik bir sesle. "Mesaimiz bitmek üzere. Bir kahve içip sohbet etmeye ne dersin? Sadece bir kahve, Lindsay, çıkma teklifi değil."

Saatime baktım ve birdenbire beşe geldiğini gördüm. Mof-fet'e yetişmek zorundaydım.

Lütfen davetini unutma anlamına gelmesini umut ettiğim bakışlarla baktım ona, ama, "Gelemem. Çıkmak zorundayım," dedim.

I

158

48. Bölüm

Gülümseyen güzel rezervasyon memuru, sıradaki kişiye çağırdı. "Lakefront Hilton'a hoş geldiniz Beyefendi."

Phillip Campbell kadına doğru yaklaştı. Memurun ismine baktı, Kaylin. Güzel gözlü, gür saçlı Kaylin. Gülümseyerek karşılık verdi. Baştan çıkarıcı. Ona bir teyit makbuzu uzattı.

"İlk defa mı kalacaksınız. Bay Campbell?" diye sordu memur neşeli ve tiz bir sesle.

Kadın rezervasyonu bilgisayara girerken, düşünceli düşünceli sakalını sıvazlayarak onun hareketlerini izledi.

Kadının fark etmesini istiyordu. Yüzünü hatırlamasını. Belki söylediği bir şeyi. Bir gün, ellerinde bir fotoğraf veya robot resimle FBI ajanları çıkageldiğinde, bu küçük neşeli bildiricinin düşünmesini ve bu anı tüyleri ürpererek hatırlamasını istiyordu. Tıpkı Düşün Butik'teki kadın gibi.

"Buraya müzeyi ziyaret etmeye mi geldiniz. Bay Campbell?" diye sordu Kaylin, tuşlara basarken.

"Voskuhl'lann düşünüşü için," diye cevapladı çekinmeden. "Herkes aynı şeyi söylüyor." Kadın gülümsedi. Kadının klavyenin tuşlarına basan, kahverengi ojeli tırnaklarına baktı. "Size harika manzaralı lüks bir oda veriyorum," dedi kadın, bir anahtar uzatarak. Gülümsedi. "Umarım düşün güzel geçer; keyfini çıkarmayı unutmaj^n."

"Unutmayacağım," dedi Campbell kibar bir tonla. "Düşünlerden bahsetmişken, nişan yüzüğünüz çok güzel."

Yukarıda perdeleri açtı, tıpkı söylendiği gibi gözlerinin önünde harika bir manzara vardı.

Bir Ohio, Cleveland manzarası.

160

49. 6ölü

m

"W

Onu gördüm... Şu piçi. Burada ne yapıyor?

Büyük bir bit pazarında, hızla hareket eden kalabalığın içinde. Aceleci tavırlarla kalabalığıyanp feribota ulaşmaya çalışıyordu.

Onu görünce kanım dondu.

Açık mavi bir gömlek, kahverengi kadife bir ceket giymişti. Bir üniversite profesörüne benziyordu. Başka bir gün olsa, yanından geçer, fark etmezdim bile. Zayıf, kuru, tek bir özelliği dışında asla göze çarpmayacak biriydi.

Kızıla çalan bir sakalı vardı.

Başı kalabalığın içinde bir görünüyor, bir kayboluyordu. Aramızdaki mesafeyi kısaltmadan, onu takip ettim.

"Polis," diye bağırdım gürültüyü bastırmaya çalışarak.

Çılgılığım aceleci, umarsız kalabalığın gürültüsünde dağıldı. Onu her an gözden yitirebilirdim.

Adını bilmiyordum, sadece kurbanlarının adını biliyordum. Melanie Brandt.

Rebecca DeGeorge.

Birdenbire durdu. Sırtını kalabalığın akıntısına verip bana döndü.

Yüzü, Rus ortaçağına ait putlardan biri gibi karanlık zeminin önünde parladı, aydınlandı. Karışıklığın ortasında gözlerimiz buluştu.

Yüzü bir yakalama, kavrama, tanıma anıyla aydınlandı. Benim olduğumu biliyordu.

Benim onun peşindeki kişi olduğumu.

Sonra, dehşet içinde, kaçtığını gördüm; bir insan dalgası etrafını sarıp onu uzaklara sürükledi.

"Dur, " diye bağırdım. "Yoksa ateş ederim!"

Sırtımdan soğuk bir ter damlası aktı. Silahımı çektim.

"Yere yatın, " diye bağırdım, ama bir an önce evine ulaşmak isteyen kalabalığın koşuşturması kesilmeyip ona kalkan oldu. Gözden yitirmek üzereydim. Katil kaçıyordu.

Silahımı kaldırdım ve dikkatimi kızıl sakala yoğunlaştırdım.

Bana döndü. Beni alt etmiş bir insanın sırtması.

Derin bir nefes aldım. Hedefi sabitledim.

Kalabalıktaki bütün yüzler sanki ağır çekimdeymiş gibi yavaşça bana döndü.

Dehşet içinde geri çekildim, silahımı indirdim.

Kalabalıktaki bütün yüzlerde kızıl bir sakal vardı.

Rüya görmüştüm. Mutfak tezgâhına yaslanmış, elimdeki içki kadehinin içindeki hareketli kıvrımlara bakarken buldum kendimi. Evimin tanıdık sükûneti vardı yalnız. Ne aceleci kalabalıklar, ne de akan yüzler. Sadece minderinde pinekleyen Tatlı Martha.

Ocakta kaynayan tencereden buharlar çıkıyordu. En sevdiğim sosu hazırladım – sakızkabağı, fesleğen. Bir CD çalışıyordu. Tori Amos.

Daha bir saa.t önce her yerime tüpler ve serumlar bağlıydı. Kalbim ekranın yeknesak biplerine metronomsu bir ritimle tempo tutuyordu.

Kahretsin, eski hayatımı geri istiyordum. Eski güzel düşlerimi. Jacobi'nin alaycılığını, Sam Roth'un azarlarını, Marina Green'deki koşuları. Çocuk istiyordum – bu evlenme mecburiyeti anlamına gelse bile. Birdenbire apartman kapısının zili çaldı. Bu saatte kim olabilir? Terliklerimi sürükleyerek megafona gittim. "Kim o?"

162

"Ben de bir yerde randevun var sanmıştım," diye yanıtladı durağan bir ses. Raleigh'di.

163

50. Bölüm

"Burada ne arıyorsun?" diye haykırdım şaşkınlık içinde.

Sevinmiştim, ama birden gerildim. Saçlarımı arkadan bağlamıştım, üzerimde bazen birlikte uyuduğum üniversiteden kalma eski tişörtüm vardı ve kan naklinden ötürü kendimi içim boşalmış ve gergin hissediyordum.

"Yukarı gelebilir miyim?" diye sordu Raleigh.

"İş mi, yoksa kişisel mi?" diye sordum. "Napaya yeniden gitmek zorunda değiliz umarım?"

"Bu akşam değil," diyerek güldüğünü duydum. "Yanımda getirdim."

Ne demek istediğini tam anlamamıştım. Yine de kapı otomatına bastım. Hızla mutfağa koştum, makarnanın altını kıstım, aynı nefeste yerden birkaç minder alıp divanın üstüne atıp etrafa saçılmış dergileri mutfaktaki bir sandalyenin üstüne yığdım.

Dudaklarıma biraz ruj yedirdim, saçımı çözüp dağıttığımda kapının zili çaldı. Raleigh yakası açık bir gömlek ve yıpranmış haki bir pantolon giymişti. Elinde bir şişe şarap vardı. Kunde. Çok güzel. Özür diler gibi gülümsedi. "Umarım davetsiz misafirliğimi başıslarsın."

"Bu eve davetsiz misafir girmez. Davetlimsin, gir," dedim. "Hangi rüzgâr attı." Güldü. "Kendi muhitimden uzaklaştığım pek söylenemez."

"Muhit mi? Yani buralarda mı oturuyorsun?"

Başıyla onayladı, mazeretini hemen bir kenara bırakarak. "Sadece iyi olup olmadığını merak etmiştim. Pek kendinde değil gibi görünüyordun."

"Güzel bir davranış, Raleigh," dedim, gözlerinin içine bakarak.

"Eee? Yani?"

"E'si haber biraz şok etkisi yaratmıştı. Roth. FBI meselesi. Artık iyiyim. Gerçekten."

"Sevindim," dedi. "Bu güzel koku da nesi?"

"Tencerede bir şeyler kaynatıyorum, hepsi o." Söyleyeceklerimi düşünerek durakladım. "Akşam yemeği yedin mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, hayır planlarını bozmak istemem."

"Bu yüzden mi şarapla geldin?"

Şu dayanılmaz gülüşlerinden biriyle güldü. "Seni evde bu-lamasaydım, köprüaltında her zaman demlendiğim yer beni bekliyordu."

Ben de gülümsedim ve nihayet ona kapıyı sonuna kadar açtım.

Raleigh içeri girdi. Kapkacaklardan bazılarına, Willie Mays'ten kalma siyah ve altın renkli saten beysbol ceketine, körfez manzaralı terasına bakarak beğeniyle dudaklarını büktü.

"Tezgâhın üstünde halihazırda açık bir tane var," dedim. "Kendine bir kadeh doldur. Ben yemeğe bakaşam."

Kendime ciddi bir hastalıktan dolayı gittiğim dispanserden daha yeni çıktığımı ve yalnızca iş ortağı olduğumuzu hatırlatarak mutfağa gittim, içimden karşı koyamadığım bir heyecan kıpırtısıyla, masaya bir tabak daha koydum.

"Yirmi dört, Giants?" diye seslendi dışarıdan. "Bu eşofman üstü gerçek mi?"

165

"Willie Mays. Babam onu bana onuncu doğum gününde verdi. Hep bir erkek çocuk istemişti. Yıllardır saklarım onu."

Mutfağa geldi, tezgâhın yanma bir sehpa çekti. Ben makarna sosunu karıştırırken, kendine bir kadeh şarap doldurdu. "Her zaman böyle yemekler yapar mısın?"

"Eski alışkanlıklar," dedim. "Küçükken annem çalışıyordu. Benden altı yaş küçük bir kardeşim vardı. Bazen annem akşam sekize kadar evde olmazdı. Kendimi bildim bileli akşam yemeği hazırlamak zorunda3am."

"Baban nerede?"

Hardal, üzüm çekirdeği yağı, kıvamlı sirke ve salata için limon sosunu karıştırırken, "Bizi terk etti," dedim. "On üç yaşındaydım."
"O zaman seni annen büyüttü."
"Öyle de diyebilirsin. Bazen bana kendi kendimi büyüttüm gibi geliyor."
"Erlenene kadar."
"Evet, sonra da kocamı büyüttüm denebilir." Gülümsedim. "Sen çok gürültü çıkarıyorsun, Raleigh."
"Eh polisler gürültücü olur. Bilmiyor muydun?"
"Evet, hakiki polisler."
Raleigh sanki incinmiş gibi yaptı. "Benim de bir şeyler yapmamı ister misin?"
"Rende yapabilirsin," dedim ve sıırıttım. Eski bir kaşar kü-püyle metal rendeyi önüne ittim.
O rendelerken, orada oturup makarnanın pişmesini bekledik. Tatlı Martha mutfağın kapısını zorladı, Raleigh onu okşa-sın diye içeri aldım.
"Bu öğle pek kendinde görünmüyordun," dedi Alartha'nın başını okşarken.
"Genellikle Roth'un saçmalıklarına gözünü bile kırpmadan katlanabiliyorsun. Sanki başka, kötü bir şeyler vardı."
166
"Yok öyle bir şey," diye yalan söyledim. "En azından şimdilik. Yani, çok merak ediyorsan."
Tezgâha yaslanıp ona baktım. O benim iş ortağımdı, ama dahası güvenebileceğimi düşündüğüm biriydi. Diğer cinsten birine güvenmekten vazgeçeli çok uzun zaman olmuştu. Belki, başka zaman... dedim kendime.
Tori Amos'un insanı yakalayan sesi mutfağı doldurdu.
"Dans etmek ister misin?" diye sordu Raleigh birdenbire.
Ona baktım, gerçekten şaşırmıştım. "Dans etmiyorum, yemek pişiriyorum."
"Dans etmiyor... yemek mi pişiriyorsun."
"Evet, erkeklerin mideleri için söyleneni bilirsin."
Etrafına bakındı. "Bu sefer işe yaramadığını söylemek zorundayım. Belki dans etmeyi deneyebilirsin."
Müzik yumuşaktı ve ne kadar inkâr edersem ede3dm, bir yanımda birinin beni sarmasını istiyordu.
Tanrı'nın belasını ortağım, evet dememi beklemeden tezgâhın köşesinden beni çekti. Direnmek istedim, ama içimdeki jmmuşak, kuşatıcı ses. Bırak kendini Lindsay. O zararsız biri. Ona güvenebileceğini biliyorsun, dedi.
Direnmedim ve Chris Raleigh'nin beni kucaklamasına izin verdim. Onun kollarında olmayı seviyordum.
İlk önce, orada yavaşça salınarak öylece durduk. Daha sonra başımı onun omuzlarına koyarken ve beni hiçbir şeyin, en azından bir süre artık rahatsız edemeyeceğini hissederken buldum kendimi.
"Bu bir flört değil," diye mırıldandım.
Vücudumun aşkın, umudun, düşlerin hâlâ ulaşılabilir olduğunu hissettiğim bir dünyaya sürüklenmesine izin verdim.
"Doğrusunu söylemek gerekirse," dedim Raleigh ye, "uğramana sevindim."
"Ben de."

167

Sonra beni daha sıkı sardığını hissettim. Sırtımdan, neredeyse artık unutmuş olduğum tatlı bir ürperti geçti. "Sende de var, öyle değil mi, Raleigh?" dedim. "Bende ne var Lindsay?" Yumuşak eller.

168

51. Bölüm

Kathy ve James Voskuhl ilk danslarını yapıyorlardı; geleneğin dışına çıkmak için, rock müzik eşliğinde.

La Bamba'mın oynak vuruşları, Cleveland'm Rock'n Roll Ünlüler Holü'nün giriş sütunlarını sarsıyordu.

"Hep beraber!" diye bağırırdı damat. "Rock'n Roll. Bize ka-tıhn."

Atmışların modelinde, parlak yeşil ve kırmızı çiçekli elbiseler giymiş, boyalı saçlı genç hippie kızlar, Trovaltavari uzun yakalı ipek gömlekler giymiş eşleriyle dans pistinde tepiniyorlardı. Üzerlerine parti kıyafetleri çekmiş gelin ve damat, kollar havada, kalçalarını sallayarak onlara katıldı.

Neredeyse her şeyi mahvedecekti, diye düşündü Phillip Campbell.

Onu beyazlar içinde istiyordu. İşte önündeydi, terli saçında kırmızı çizgiler, kedi gözü gözlükler, dar yeşil bir elbise. Kathy, bu sefer çok ileri gittin. Müzenin büyük holünü dolduran kırk masanın her birinin ortasında rock'n roll ünlülerinin birbirine benzer ikonaları vardı. Cam tavadan sarkan yaldızlı bir bezde Kathy ve James yazıyordu. Uzun ve son ses bir faslın ardından şarkı sona erdi. Bir 3a-ğm terli düşün konuğu, soluklanarak, kendilerini yelleyerek, kilometrelerce ötede kalan masalarına döndü. Siyah yelekler içindeki garson kızlar boşalan kadehlere şarap dolduruyordu. Gelin ileri çıktı ve resmi kıyafetler içindeki mutlu bir çifti kucakladı: Anne ve babayı. Phillip Campbell gözlerini ondan alamıyordu. Babasının ona, Çok badireler atlattık, ama artık her şey yoluna girecek. Artık sen de ailemizin bir parçasısın, şirketlerin, hisselerin, hafta sonu pikniklerinin, kızıl saçlı küçük torunların, der gibi bir bakışla baktığını gördü. Damat sağa sola uğrayarak geldi ve Kathy'nin kulağına bir şeyler fısıldadı. Kathy onun kolunu sıktı ve ona aynı anda hem şefkatli hem de cilveli bir bakış attı. Damat uzaklaşırken, gelin tuttuğu elin parmaklarını, ben de birazdan geleceğim der gibi bir süre daha tuttu. Damat ise pantolonunu yukarı çekerek ana holden dışarı çıktı. Bir iki kere arkaya baktı ve Kathy ona el salladı. Campbell uygun bir mesafede kalarak peşinden gitmeye karar verdi. Girişin çok ija ışıklandırılmış geniş koridorları boyunca yürüdüler. James Vaskuhl bir ara, etrafını kontrol eder gibi arkasına baktı. Sonra bir kapıyı açıp içeri girdi. Erkekler tuvaletine. Katil hızla ilerledi. Koridorda hiç kimse yoktu, içinde karşı koyamadığı bir gücün biriktiğini hissetti. Parmakları ceketinin cebine gitti ve silahın soğuk gövdesine dokundu. Emniyetini açtı. Artık kafasının içindekilere hâkim olamıyordu. içeri gir, diye meydan okudu bir ses. Yap şunu. Soluk, loş bir ışık vardı içerde. Pisuarlarda ve lavabolarda hiç kimse yoktu. Damat tuvaletteydi. Keskin bir koku odayı doldurdu. Marihuana. "Sen misin, aşkım?" Damadın şefkatli sesi dışarıya seslendi. Campbell'in vücudundaki bütün sinirler gerildi. Zar zor işitilen bir şeyler mırıldandı.

170

"İçeri gelirsen iyi edersin, tatlısı," dedi damat kelimeleri yutarak, "bu kemikten sen de nasiplenmek istiyorsan eğer."

Phillip Campbell kapıyı iterek açtı. Damat başını kaldırdı, dudağında cigarahk, şaşırmıştı. "Hey birader, sen de kimsin?"

"Ben senin gibi faydasız solucanları öldüren kişiyim." Bu sözlerle birlikte ateş etti. Bir kere.

James Voskuhl'un kafası geriye düştü. Fayanslara kırmızı bir sıvı sıçradı. Damat bir kere titredi ve boş bir çuval gibi önüne yığıldı. Patlamanın ekosu, bütün odayı sarstı. Esrar kokusuyla barut kokusu birbirine karıştı.

Phillip Campbell'in üstüne tuhaf bir sükûnet, bir korkusuzluk çöktü. Damadın başını çekip dikleştirdi. Sonra bekledi.

Dış kapının açılışını ve uzakta süren partinin seslerini duyuyordu. Oydu. Gelin.

"Orada ne tıttıruyorsun, tatlım?" diyerek kıkırdadı Kathy. Lavaboya gitti, Campbell akan suyun sesini duydu.

Tuvaletin kapı aralığından onu görebiliyordu. Lavabodaydı ve saçlarında bir tarak gezdiriyordu. Phillip Campbell sah-ne3â gözünün önünde canlandırdı. Mizansenini nasıl oluşturmalıydı? Polis ne ile karşılaşacaktı ? Kendine hâkim olmak -kadının ona gelmesini beklemek-için tüm gücünü kullandı. "Bana iki fırt bırakırsan İ3n edersin, bayım," diyen gelinin seslenişini duydu.

Lavabonun önünde onun dans edişini izledi. Artık çok yakındı, inanılmaz derecede harika. Ne an!

Gelin kapıyı açtığında, yüzündeki ifade onun için her şey demekti.

171

James'in, ağzından kanlar akan görüntüsü. Katilin yüzünü birdenbire tanımanın şaşkınlığı; gözlerine doğrultulmuş silah.

"Seni beyazlar içinde görmek isterdim." Sadece bunu söyledi katil.

Sonra tetiğe bastı. Kör edici beyaz bir şimşek, kedi gözü camları delip geçti.

172

52. Bölüm

Sokakta görevli dedektiflerden Paul Chin pazartesi sabahının ilk saatlerinde hızla bana doğru geldiğinde, Raleigh ile dans ve akşam yemeği tecrübesinden sonraki ilk karşılaşmamız olacağı için gergindim, bütün bunların nereye varacağını merak ediyordum. "Lindsay, dört numaralı sorgu odasında bir kadın var. Bir baksan iyi olur."

Saldırganın fiziksel özellikleri televizyonda yayınlandığından beri, bir sürü kişi yanlış tanıklarla, hiçbir yere ulaştırmayan ipuçlarıyla arayıp durmuştu. Chin'in görevlerinden biri de, olasılık ne kadar düşük olursa olsun, bunların izini sürmekti.

"Bu seferki medyum mu, yoksa bir polis muhbiri mi?" diye sordum kuşkulu bir gülümsemeyle.

"Galiba bu seferki gerçek," dedi Chin. "İlk düşündeymiş."

Ayağa fırlarken az kalsın koltuğumdan düşüyordum. Bu sırada uzaktan Raleigh'nin içeri girdiğini gördüm. Chris'in.

Bir an için, vücudumdan bir zevk dalgası geçti. Her iki şarap şişesini de birlikte parlattıktan sonra, saat on bir gibi gitmişti. Yemek yiyip geçmişimizden bahsettik, evli ve bekâr olmanın iyi ve kötü yanlarından. Güzel bir akşam olmuştu. Vakanın stresini üzerimizden aldı. Hatta o akşam anemiye bile unutmıştım.

Beni korkutan, daha fazlasının olması ihtimaline dair bir heyecan duymamdı. Cuma akşamı, o bulaşıklara yardım eder-

ken, kendimi onu inceleyip, başka bir zaman olsaydı... diye düşünürken yakaladım.

Raleigh bir elinde kahve, bir elinde gazete bana doğru geldi. "Hey," diyerek gülümsedi. "Güzel yelek."

"Chin'in dört numaralı sorgu odasında bir tanık var," dedim kolunu tutarak.

"Bizzat gördüğünü iddia ediyor. Katılmak ister misin?"

Öyle acele ediyordum ki, başka bir şey söyleme fırsatı bırakmadan çoktan geride bırakmıştım onu. Gazetesini yakındaki bir masanın üstüne atıp bizi merdivenlerde yakaladı.

İzbe sorgu odasında bizi, elli yaşlarında, iyi gişdmli, çekici bir kadın bekliyordu. Chin kadını bana Laurie Birnbaum diye tanıttı. Tanık gergin ve sinirli görünüyordu.

Chin kadının yanına oturdu. "Bayan Birnbaum, az önce anlattıklarınızı neden Müfettiş Boxer'a da anlatmıyorsunuz?"

Korkmuştu. "Sakal sayesinde hatırladım. Şu ana kadar üzerine düşünmemiştim bile. Öyle korkunçtu ki."

"Brandt'ların düşününde miydiniz?" diye sordum.

"Evet, gelin tarafının misafiri olarak," diye yanıtladı. "Kocam üniversitede Şansölye Wail ile birlikte çalışıyor." Elindeki fincandan gerginliğini azaltmak için bir yudum aldı. "Çok kısaydı. Ama tüylerimi ürpertti."

Chin ses kayıt cihazının düğmesine bastı.

"Lütfen devam edin," dedim onu yatıştıncasma. Bir kez daha kendimi ona, kızıl sakallı piçe yaklaşmış hissediyordum."

"Yanında duruyordum. Kırçıl kızıl bir sakalı vardı. Keçi sakal gibi. Şu Los Angeles'ta moda olan türden. Daha yaşlı görünüyordu, belki kırk beş, elli, ama üstünde bir tuhafılık vardı. Yanlış cevaplar vermiyorum değil mi?"

"Onunla konuştunuz mu?" diye sordum iletişim kurmaya çalışarak, belki o bunu her gün yapıyordu, fakat ben yapıyordum. Erkek dedektifler bile soru cevap kısmında benim en

174

iyisi olduğumu söylerdi. Bunun bir 'kız işi,' olduğunu söyleyip takılırlardı." "Dans pistinden yeni çıkmıştım," dedi. "Başımı kaldırdım, oradaydı. 'Güzel şey, gelin ve damat olmak,' gibi bir şeyler söyledim. Bir an için onun çekici olduğunu bile düşündüm. Sonra neredeyse görmeyen gözlerle bana baktı. O zaman, Brandt'ların tanıdığı, kendini beğenmiş yatırımcı banker tiplerden biri sandım onu."

"Size ne dedi?" diye sordum.

Hatırlama uğraşı içinde, alnını ovuşturdu. "Şey dedi, çok tuhaf bir vurguyla, şey dedi, çok şanslılar."

"Şanslı olan kim?"

"Melanie ve David, ikisini kastederek 'Çok şanslılar değil mi?' gibi bir şey söylemiş olabilirim. Çünkü göz kamaştırıyorlardı. O da, 'Ah evet, çok şanslılar,' dedi."

Yüzünde kafası karışmış birinin ifadesi, başını kaldırdı. "Bir şey daha dedi onlar için... seçilmiş."

"Seçilmiş mi?"

"Evet. 'Ah evet, çok şanslılar... hata seçilmiş bile diyebilirsiniz,' dedi."

"Keçi sakalı var demiştiniz, öyle mi?"

"Çok tuhaftı. Sakal onu daha yaşlı gösteriyordu, ama geri kalanı gençti."

"Geri kalanı mı? Ne demek istiyorsunuz?"

"Yüzü. Sesi. Bunun size tuhaf geldiğini biliyorum, ama çok kısa sürmüştü, dans pistinden yeni inmiştım."

Kadından alabileceğimiz her şeyi almıştık. Boy, saç, renk. Kıyafet. Katil kısa, kızıla çalan bir sakalı olan bir erkekti. Üzerinde smokin ceket vardı – balayı süitinde bulunan ceket.

içimden bir öfke alevi yükseldi. Laurie Birnbaum'a inanmamız gerektiğinden emindim. Sakal. Smokin. Katilin yüzü yavaş yavaş beliriyordu. "Başka bir şey var mı, dikkati çeken başka bir şey? Fiziksel bir özellik? Bir tavır?"

175

Başını hayır anlamında salladı. "Öyle hızlı gelişti ki. Ancak Chronicle'da. onun yüzünü gördükten sonra..."

Chin'e baktım, ayrıntıları sabitleştirmesi için ressamlardan birini çağırma zamanıydı. Kadına teşekkür edip masama döndüm. Saks'taki Maryanne Perkins'ten aldığımızla birlikte kullanmak için onun tarifine göre de bir resim oluşturacaktık."

Cinayet soruşturması yeni bir aşamaya girmişti. İşler kızışıyordu. Saks'taki Düğün Butik'e adamlar yerleştirmiştik. Düğün listesinde son birkaç ay içinde gelinlik ısmarlamış herkesle tek tek temas kuruyorduk.

Kalbim küt küt atıyordu. Rüyamda gördüğüm kızıl sakallı 3mzün ayrıntıları belirmeye başlıyordu. Onu köşeye sıkıştırmıştık.

Telefonum çaldı. Saks'tan alınan düğün dosyasının listesindeki isimlere bakmaya ara vermeden, "Boxer," diye yanıtladım.

"Adım McBride," dedi derin ve aceleci bir ses. "Cleve-land'da cinayet dedektifiyim."

176

53. Bölüm

"Elimde bir cinayet olayı var, elinizdeki vakaya benziyor," diye açıkladı McBride.

"Gelin ve damat," diye devam etti McBride, "ikisi birden. Kaşların ortasından kurşunla." Rock'n Roll Ünlüler Holü'nde-ki düğünleri sırasında, çabucak ama tuhaf bir şekilde öldürülen Kathy ile James Voskuhl'un ölümlerini betimledi. Bu sefer katil düğünün sonunu bile beklememişti.

"Sizin herif Napa'da ne tür bir silah kullanmıştı?" diye sordu McBride.

"Dokuz milimetre," diye açıkladım.

"Aynı."

Biraz bozguna uğramıştım. Cleveland?

içimden bir ses haykırdı. Kızıl sakal Ohio'da ne bok yiyordu ? Kurbanlarını nerede seçtiğini daha yeni bulmuş, bir engeli daha yeni aşmıştık. Bunu biliyor muydu? Biliyorsa, nasıl?

Cleveland ya örnek alınmış bir cinayetti, ki bu tümüyle mümkündü, ya da vaka gerçek halini almaya başlamıştı ve elimizdeki ipuçları bizi bir yere götüremezdi.

"Suç mahalli fotoğrafları çekildi mi, McBride?"

McBride homurdandı. "Hı hı. Tam yanlarından çektim. Çok kötü. Cinsel olarak muzır."

"Benim için ellerini yakınplan çekebilir misin?"

"Olur, ama neden eller?"

"Ellerinde ne vardı, McBride?"

Fotoğrafları karıştırdığını duyabiliyordum. "Yüzükleri mi kastediyorsunuz? "

"İyi tahmin Dedektif, evet."

Bizim aradığımız adam olmaması için dua ediyordum. Cleveland... Ona yaklaştığımızı hissettiren her şeyi tuzla buz edebilirdi bu. Kızıl sakal, cinayetlerini ülkenin dört bir yanında mı işliyordu?

Bir dakika sonra McBride, tam da duymak istemediğim şeyi teyit etti. "Alyansları yok."

Piç yer değiştiriyor. Geçebileceği yerlere gözcüler yerleştirmiştik ve adam üç bin kilometre ötede ortaya çıkmıştı. Ohio'da işlediği cinayetin üzerinden kaç gün geçmişti ki? Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Perişan bir halde, "Vücutların cinsel anlamda muzır bir pozisyonda bulunduğunu söylemiştin, değil mi?" diye sordum McBride'a.

Cleveland polisi tereddüt etti. Sonunda, "Damat klozetin üstünde otururken vurulmuş. Onu orada bulduk. Bacaklar yana açık, dik oturuyorken. Gelin de tuvaletin içinde vurulmuş, içeri girerken. Kapının içinde bunu teyit etmeye yetecek kadar bejHn parçası var. Ama onu bulduğumuzda 3mzüstü yatıyordu. Şey, yüzü adamın bacakları arasına sokulmuştu."

Sahneyi gözlerimin önünde canlandırarak susuyordum. İnsanlıktan nasibini almamış bu piçten her gün biraz daha nefret ediyordum.

McBride, "Biliyorsunuz işte, fellatio pozisyonunda," de-me3n başardı sonunda.

"Soruşturmacıların size sormak istediği birkaç şey var."

"Bizzat sorarsınız, yarın geliyorum."

178

54. Bölüm

Ertesi sabah altı buçukta Cleveland yolundaydık, McBride onca yer dururken, bizimle açık bir arazinin ortasında buluştu. Tahmin ettiğim gibi biri çıkmadı. Etine dolgun, orta yaşlı İrlandalı bir Katolik değildi. Keskin, yoğun, kemikli yüz çizgileri olan, belki otuz yedi yaşlarında bir zenciydi.

"Düşündüğümden gençmişsiniz," dedi gülümseyerek.

Gülümsemeyle karşılık verdim. "Sen de kesinlikle düşündüğümden daha az İrlandalıydın."

Kasabaya giderken bilgi açığımızı kapattı. "Damat Seattle'dan. Müzik işiyle ilgileniyor. Rock gruplarıyla çalışıyor. Plaklar, satış elemanı. Gelin buralı, Ohio'lu. Shaker Heights. Baba bir şirkette avukat. Sevimli bir kız, kızıl saçlı, çilli, gözlüklü."

Torpedo gözünden sarı bir zarf çıkarıp arka koltuğa, bana doğru uzattı, içinde suç mahallinin sekize on bir santim bo3ru-tunda renkli fotoğrafları vardı: Sade, eski haydutların cinayet sahnelerine benziyorlardı. Damat, 3nizünde bir şaşkınlık ifadesiyle klozetin üstünde oturuyordu ve başının arkası havaya uçmuştu. Gelin onun kucağına eğilmiş, bir kan havuzunda kıv-nlmıştı, kendinin ve ötekinin kanı.

Çiftin görüntüsü içime soğuk bir korku saldı. ICatil Kaliforniya'da olduğu sürece onu kıstırmışsınız gibi hissediyordum. Şimdi yeniden serbestti.

McBride'ı yer hakkında soru yağmuruna tuttuk: Kurbanlar erkekler tuvaletine nasıl gelmiş olabilirlerdi, Ünlüler Ho-lü'nde güvenlik nasıldı?

Her cevap katilin bizim adam olduğuna biraz daha inandırdı. Burada ne bok yiyor? Lake Shore Bulvarı'ndan anayola geçtik. Her tarafımızdan gökdelenler yükseliyordu. "İşte orada," dedi McBri-de.

Uzaktan çentikli bir şekilde kesilmiş elmas gibi parıldayan Ünlüler Holü'nü gördüm. Sapık katil, kendine kentin en gösterişli binasını seçmişti. Şu anda, çoktan San Franciso ya dönmüş olabilirdi. Veya Chicago? New York? Topeka? Bir

başka korkunç çifte cinayet planlıyordu. Belki de meydanın öteki tarafındaki otelde kendine bir oda ayırtmış bizi izliyordu. Kızıl sakal her yerde olabilirdi.

180

55. Bölüm

İki haftada üçüncü defadır asap bozucu çifte cinayet mahalline gidiyordum. McBride bizi ikinci kata ve boş, tüyler ürpertici görünen giriş bölümünden geçirerek polis güvenlik şeridiyle girişi çaprazlama kapatılmış erkekler tuvaletine götürdü.

"Umumi tuvalet," dedi Raleigh bana. "Her seferinde biraz daha tiksindirici oluyor."

Bu sefer cesetler, korkunç keşifler yoktu. Kurbanlar çoktan morga kaldırılmıştı. Yerlerinde korkunç bant ve tebeşir hatları vardı; duvarlara insanın midesini burkan siyah beyaz suç mahalli fotoğrafları asılmıştı.

Neler olduğunu görebiliyordum. Damadın nasıl ilk önce öldürüldüğünü; kanın tuvaletin arkasındaki duvara nasıl saçıldığını. ICızıl sakalın nasıl beklediğini, içeri giren gelini nasıl şaşırttığını, sonra Kathy Voskuhl'u kocasının bacakları arasına koyarak kışkırtıcı bir pozisyona nasıl yerleştirdiğini. Onu kirletmişti.

"Düşünlerinin ortasında burada ne işleri vardı?" diye sordu Raleigh.

McBride duvarda asılı suç mahalli fotoğraflarından birini işaret etti. "James Voskuhl'un yanında sonuna kadar içilmiş bir sigaralık bulduk. Tahmin ederim, burada bir iki çekip kafa yapmak istemiş. Sanırım, gelin daha sonra ona katılmaya gelmiş."

t|

"Hiç kimse bir şey görmemiş mi? Resepsiyonda kimse3n bırakmadan mı gitmişler." McBride başını salladı.

Daha önce iki kez hissettiğim yakıcı öfkeyi duydum içimde. Bu katilden nefret ediyordum. Düşleri yıkan karabasan. Her eyleminde ondan daha çok nefret ediyordum. Piç oğlu piç, bizimle alay ediyordu. Her cinayet bir şeyler anlatıyordu. Her biri daha da aşağılayıcıydı.

"O gece güvenlik nasıldı?" diye sordum.

McBride omuz silkti. "Ana çıkış kapısı hariç hepsi kapatılmıştı. Kabul masasında bir koruma vardı. Düşündeki herkes aynı zamanda gelmiş. Bir çift koruma devriye geziyormuş, ama genellikle böyle işlerde ortalarda görünmemejâ tercih ederler."

"Her tarafta kameralar görüyorum," dedi Raleigh. "Ellerinde bazı görüntüler olmalı."

"Ben de öyle umuyorum," dedi McBride. "Sizi güvenliğin başıyla, Sharp la tanıştırayım. Hemen şimdi gidebiliriz."

Andrew Sharp, dudakları soluk renkli, dört köşe çeneli, za3nf, sıırım gibi bir adamdı. Korkmuş görünüyordu. Daha dün çok rahat bir işi vardı, bugün ise polis gidiyor, FBI geliyordu.

San Francisco'dan iki polise daha olanları açıklamak zorunda kalmak, durumunu daha kolay hale getirmiyordu. Bizi ofisine götürdü. Sigara paketinden bir tane Marlboro Light çıkardı ve Raleigh ye baktı.

"Yaklaşık sekiz dakika sonra genel müdürle toplantım var.

Oturma zahmetine bile katlanmadık. Sordum, "Adamların herhangi tuhaf bir şey fark etmişler mi?"

"Üç yüz konuk bu Müfettiş Hanım. Hepsi de giriş salonunda. Personelim birkaç sarhoşun sergi salonlarına girmediğinden emin olmak dışında, genellikle bütün binayla ilgilenmezler.

182

"O zaman dışarı nasıl çıktı?"

Sharp, tekerli koltuğuyla kendini yan tarafa itti ve masaya açılmış müze krokisini gösterdi. "Ya şuradaki, içeri girdiği ana girişten, ya da bizim açık bıraktığımız veranda girişinden. Lake Walk'a iniyor. Orada yazın açık olan bir kafe var. Genellikle kapıyı kapalı tutarız, ama aileler açılmasını istedi."

"iki el ateş edilmiş," dedim. "Kimse duymamış mı?"

"Üst sınıftan insanların bulunacağı bir partiydi. Benim korumalarımı etrafta görmek istediklerini mi sanıyorsunuz? Aşırı coşmuş konukları yasak bölgelerden uzak tutmak için iki, bilemedin üç adam bulunduruyoruz, o kadar. Korumaları

tuvalet koridorunun önünde devriye mi dikseydim? Ne çalacaklar, tuvalet kâğıtlarını mı?"

"Güvenlik kameraları?"

Sarp iç çekti. "Elbette sergi salonunu izliyoruz. Ana giriş kapısı.. Ana salonu uzaktan izleyen bir kamera. Ama ateş etme olayının meydana geldiği koridorda yok. Kenefte de bir şey yok. Her neyse, biz burada konuşurken, polis filmleri aile üyeleriyle birlikte tarıyor. Ne aradığımızı bilseydik, koduğumun işi daha kolay olurdu."

Çantama uzandım ve polis ressamlarının çizdiği kaba taslak resmi gösterdim, ince, çıkıntılı bir çene, geriye taranmış saçlar ve hafif gölgelerin olduğu bir keçi sakal.

"Neden bu herifle başlamıyoruz?"

183

56. Bölüm

McBride soruşturmayla ilgili basın brifingi yüzünden ofisine dönmek zorundaydı.

Katilin neden Cleveland'a geldiğini ve varsa, San Francisco'daki iki cinayetimizle bunlar arasındaki herhangi bir bağlantıyı bulmam gerekiyordu.

Sonraki adım gelinin anne babasıyla konuşmaktı.

Shaker Heights yaz ortasında her tarafta çiçeklerin açtığı, üst tabaka, lüks bir mahalleydi. Her sokakta yeşil çimenler yerlerini pırıl pırıl, ağaçlıklı evlere bırakıyordu. Raleigh damadın ailesiyle buluşmak için Lakefront Hilton'a dönerken, McBride'in adamlarından biri arabasıyla beni buraya getirdi.

Kogut'ların evi, üstü dev meşelerle kaplı kırmızı tuğladan Normandiya tarzı bir evdi. Kapıda beni gelinin ablası karşıladı, adının Hillary Bloom olduğunu söyledi. Beni resimler, kitaplar, büyük ekran bir TV, ikisinin çocukken çektiği fotoğraflar olan rahat, geniş bir odaya götürdü. "Kathy hep isyankâr bir kız oldu," diye açıkladı Hillary. "Özgür bir ruh. Kendini bulması biraz zaman aldı, fakat tam yerleşmeye başlamıştı. İjn bir işi vardı; Seattle'da bir reklam şirketi. James'le orada tanıştı. Tam serseriliği bırakıyordu ki..."

"Serseriliği bırakmak mı?"

"Dediğim gibi... özgür bir ruhtu. Kathy öyleydi işte."

Anne ve babası, Hugh ve Christine Kogut odaya girdi. Hayatları tuzla buz olan insanların ne yapacağını bilemez, uyuşuk şaşkınlığını gördüm.

"Kısa süreli ilişkilere girip çıkardı," dedi annesi nihayet itiraf ederek. "Ama hayata karşı bir tutku beslerdi."

"Sadece fazla gençti," dedi babası. "Belki onu fazla şımarttık. Her zaman yeni şeyler denemeye karşı bir eğilimi vardı."

Fotoğrafına baktığımda -uzun kıvılc saçlar, cüretkâr gözler-katilin önceki iki kurbanında açıkça gördüğü hayat aşkını görebiliyordum. Bu beni üzdü, kendimi birden yorgun hissettim.

"Neden burada olduğumu biliyor musunuz?" diye sordum nihayet.

Baba başıyla onayladı. "Batıdaki şu diğer korkunç cinayetlerle arasında bir bağlantı var mı diye."

"Öyleyse bana Kathy'nin San Francisco yla herhangi bir bağlantısı olup olmadığını söyleyebilirsiniz."

Bir korku bulutunun gölgesinin yüzlere vurduğunu görebiliyordum.

"Üniversiteden sonra birkaç jnl orada yaşadı," dedi annesi.

"UÇLA ya gidiyordu," dedi babası. "Los Angeles'ta bir yıl kaldı. Stüdyolardan birindeydi. Fox'ta geçici bir işle başladı. Sonra San Francisco'da müzikle ilgili bir reklam iş buldu. Hızlı bir hayattı. Partiler, promosyonlar, kuşkusuz daha kötüler de. Durum hoşumuza gitmiyordu, ama Kathy için hayatının en büjmk fırsatı gibiydi."

San Francisco 'da yaşamış. Daha önce hiç Melaine Weil veya Rebecca Passeneau adını duyup duymadıklarını sordum.

Başlarını ha3nr anlamında salladılar.

"Peki kötü bitmiş olabilecek herhangi bir ilişki? Ona kıskançlık veya takıntısı yüzünden zarar verebilecek herhangi biri?"

"Pervasızlık Kathy'nin ilişkilerinin temel kuralı gibiydi," dedi Hillary gergin bir sesle.

"Onu uyarmıştım," dedi annesi başını iki yana sallayarak. "Her zaman kendi bildiğini yapmak isterdi."

185

"San Francisco'da yaşadığı zamanlarda özel birinden hiç bahsetti mi?"

Herkes Hillary'e baktı. "Diğerlerinden farklı olan kimse yok."

"Diğerlerinden farklı mı? Orada epey bir süre yaşadı. Ayrıldıktan sonra hiç kimseyle ilişkisini sürdürmedi mi?"

"Hâlâ arada bir oraya gittiğini hatırlar gibiyim," dedi babası. "İşle ilgili."

"Eski alışkanlıklardan kurtulmak zordur," diye sırtıttı Hillary ve hemen dudaklarını ısırdı.

Bir bağlantı olmalıydı. Orada yaşadığı 3allardan kalma bazı ilişkiler. Biri o kadar yolu onu ölü görmek için geldi.

"Peki San Francisco'dan düşüne davet edilen herhangi biri var mı?"

"Bir kız arkadaşı vardı," dedi babası.

"JMerril," dedi annesi. "Merril Cole. Artık Shortley. Sanırım Hilton'da, tabii hâlâ oradaysa."

Katilin olası görünüşünü gösteren robot resmi çıkardım. "Zor olduğunu biliyorum.

Ama acaba bu adamı tanıyor musunuz? Kathy'i bilen biri? Düşünde buna benzer birini gördü-

.. o tt

nuz mu i

Kogut'lar birer birer başlarını hayır anlamında salladı.

Ayrılmak için ayağa kalktım. Onlara akıllarına herhangi bir şey gelirse, ne kadar küçük ve önemsiz olursa olsun, beni aramalarını söyledim. Hillary beni kapıya kadar geçirdi.

"Bir şey daha," dedim. Küçük bir olasılık olduğunu biliyordum. "Hani bir ihtimal öyledir diye söylüyorum, Kathy gelinliğini San Francisco'dan almış olabilir mi?"

Hillary bana boş gözlerle baktı ve başını iki yana salladı.

Beklediğim cevap bu değildi. Ama sonra zihnimde bir şimşek çaktı ve bunun tam aradığım bağlantı olduğunu gördüm.

186

İki kurban, kurbanlarını uzaktan seçen bir katil tarafından öldürülmüştü. Onları aynı şekilde bulmuştu. Onları takip etti.

Ama bu seferki, Kathy, farklı bir şekilde seçilmişti.

Bunu her kim yaptıysa, Kathy'i tanıdığından emindim.

187

57. Bölüm

I

Lake Shore Bulvan'ndan Hilton'a sürdüm ve Merrill Shortley'i havaalanına gitmek için yola çıkmadan hemen önce yakalayabildim. Aşağı 3njkan yirmi yedi

yaşlarında, gişminde belirli bir tarz sahibi, geniş omuzlu, kestane rengi saçlarını arkada topuz yapmış bir kadın çıktı.

"Bir grup kişi bütün gece ayaktaydık," dedi gözlerinin etrafındaki şişlikler için özür dileyerek. "Biraz daha kalmak isterdim, ama cesetleri ne zaman teslim edeceklerini Tanrı bilir. Bir yaşında bir çocuğum var."

"Kogut'lar bana San Francisco'da yaladığını söylediler."

Karşımdaki yatağın köşesine oturdu. "Lx)s Altos. İki yıl önce taşındım, evlenince."

"San Francisco'daki Kathy Kogut hakkında bilgiye ihtiyacım var," diye açıkladım.

"Aşklar. Ayrılıklar. Buna sebep olabilecek biri var mı?"

"Kathy bu manyağı tanıyor muydu?" Yüzü buruştu.

"Belki, Merrill. Bize karar vermemizde yardımcı olabilirsin. Yardım edecek misin?"

"Kathy erkeklerle düşüp kalkma3n severdi," dedi Merrill bir süre sonra. "Bu tür şeyler hakkında hep özgür düşünmüştür."

"Uçkuruna düşkün müydü, demek istiyorsun."

"Siz öyle diyorsanız... Erkekler onu severdi. O zamanlar çok enerjikti tabii.

Müzik, sinema. Muhalif şeyler. Kendini artık ne iyi hissettiriyorsa."

Nasıl biri olduğunu görebiliyordum. "Bunlara uyusturucular dahil mi?"

"Dediğim gibi, ne iyi hissettiriyorsa. Evet, Kathy eğlence amaçlı uyusturucular kullanırdı."

"Ona zarar vermek isteyebilecek birini hatırlıyor musun? Onun bü3nisüne fazla kapılmış biri? Belki taşındığı için kısa-

nan
?"

Merril biraz düşündü ve başını salladı: "Sanmıyorum."

"Siz ikiniz samimi miydiniz?"

Başıyla onayladı. Gözleri de a3mı şe3n söylüyordu.

"Neden taşındı?"

"Çok iyi bir iş buldu. Sonunda kariyer merdivenlerini tırmanmaya başlamaya karar vermiş olmalı. Shaker Heights semtinden olan insanlara özgü bir duygu. Bak, gerçekten uçağa yetişmem lazım."

"Kathy'nin bir şeylerden kaçıyor olma ihtimali nedir?"

"Bizim gibi yaşıyorsan, her zaman bir şeylerden kaçırıyorsun demektir." Merrill Shortley omuz silkti, sıkılmış görünüyordu.

Merril'de bir soğukluk vardı, ondan hoşlanmadım. Sefih bir geçmişin kuşkucu halesiyle çevriliydi hâlâ. Bir de onun benden bir şey gizlediği kuşkusu vardı.

"Eee sen ne yapıyorsun, Merrill? Silikon Vadisi'nin torbacılar kralıyla mısın?"

Başını iki yana salladı. Nihayet gülümsedi. "Fon müdürü."

Öne doğru eğildim. "Yani özel birini hatırlamıyorsun, öyle mi? Hâlâ görüşmeye devam ettiği biri? Korktuğu?"

"Çok zaman oldu," dedi Merrill, "özel birini hatırlamakta güçlük çekiyorum."

"Burada söz konusu senin dostun," dedim sesimi yükselterek. "Ne hale geldiğimi görmek ister misin?"

Merril ayağa kalkıp elbise dolabına doğru yürüdü ve deribir valize makyaj malzemelerini koymaya başladı. Tam bu sı-

189

rada, aynadaki görüntüsü gözüne çarptı. Sonra omzundan geriye baktı ve göz göze geldik. "Kathy'nin çok alakalı olduğu bir adam vardı galiba. Önemli bir isim. Ondan yaşlı. Onun kim olduğunu bildiğimi söyledi, ama bana ismini söylemedi. Sanırım işi dolayısıyla karşılaşmıştı onla. Hatırladığım kadarıyla evliydi. Nasıl bittiğini bilmiyorum. Ya da kimin bitirdiğini. Eğer bittiyse tabii." Damarlarındaki adrenalinin arttığını hissedebiliyordum. "Kim o, Merrill? Dostunu öldüren kişi bu adam olabilir."

Merril başını iki yana salladı.

"Bu adamı hiç gördün mü?"

Yine başını salladı.

Bastırdım.

"Düğününe davet ettiği o zamanlardan kalma tek arkadaşı sensin ve bu adamla bir kez bile buluşmadın? İsmi bile bilmiyorsun?"

Kendinden emin gülümsedi. "Kathy sakıngan bir tiptir. Bana her şeyi anlatmazdı. İskoç gururu. Müfettiş. Sanınm meşhur biriydi."

"Son iki3nlde Kathy'le sık görüştünüz mü?"

Merrill başını iki yana salladı. Tam anlamıyla kahpelik yapıyordu. Silikon Vadisi'ndeki paracıklar.

"Babası bana San Francisco'ya gittiğini söyledi. işle ilgili olarak."

Merril omuz silkti. "Bilmiyorum, gitmek zorunda3am."

Hızla çantamı açıp McBride'm bana verdiği suç mahalli fotoğraflarından, kocasının önünde kan gölünün içine çökmüş Kathy'nin gözleri kocaman açılmış olan resmini çıkardım.

"Onun tanıdığı biri yaptı bunu. Uçakta karşılanmak ve dava tanığı olarak bir hücrede tutulmak ister misin? İstersen kocanın avukatını arayabilirsin, ama seni dışarı çıkarması iki gün

190

f

sürecektir. Kocanın arkadaşları sence bu duruma nasıl tepki verirler? Seni CÂro/Jic/e'a kapak yapabileceğime emin olabilirsin."

Merril benden uzağa bakmaya başladı, yanakları seğiriyordu. "Kim olduğunu bilmiyorum. Sadece daha yaşlı olduğunu, evli olduğunu, kalın enseli bir orospu çocuğu olduğunu biliyorum. Seksle ilgili tuhaf, nahoş fikirleri olan bir adam. Ama her kimse, Kathy ağzı sıkı davranırdı, ketum. Benden bu kadar."

"Bu adamı görmeye devam etti, değil mi?" Parçaları birleştirmeye başlamıştım.

"Hatta Seattle'a taşındıktan sonra bile. Kocasıyla karşılaştıktan sonra bile."

Merril belli belirsiz gülümsedi. "Çok iyi tahmin. Müfettiş. Ta sona kadar."

"Ne kadar sonuna?"

Merril telefonu eline aldı. "Dört yüz iki numaralı odadan arıyorum. Çıkışımı yapacağım. Acelem var."

Elinde lüks deriden bir çanta, kolunda pahalı bir yağmurluk ayağa kalktı. Sonra gözlerime baktı ve kuru bir sesle şöyle dedi:

"En sonuna!"

191

58. Bölüm

"Merril Shortley'le olan görüşmemden bahsettiğimde, "Gelinin beyaz giymek istememesine şaşırmıyorum," dedi Raleigh kaşlarını çatarak.

McBride bize akşam yemeği için otelimizden kısa bir yürüyüş ötesinde, göl kenarında bir italyan restoran olan Nan-niyi önermişti.

Raleigh'nin damadın ebeveynleriyle görüşmesi önemli hiçbir şey getirmemişti.

James Voskuhl Seattle müzik esnafının sıradan bir üyesiydi, nihayet ünü artan birkaç grubu temsil etme işini kapmıştı. San Francisco yla bilinen hiçbir bağlantısı yoktu.

"Katil Kathy'i tanıyordun," dedim. "Yoksa onu burada nasıl bulabilirdi ki? Bir ilişkileri vardı."

"En sonuna kadar süren," diye alay etti Raleigh.

"Ta sonuna kadar," diye yanıtladım. "Yani, belki burada, Cleveland'da. Burada liseli kızlardan bahsetmiyoruz. Merrill bu adamın daha yaşlı olduğunu, seks konusunda garip fikirlere sahip olduğunu ve baskın bir karakter olduğunu söyledi. Bir katil tarifine benziyor. Onu San Francisco'dan tanıyan biri Kızıl Sakal'ı görmüş olabilir. Biri biliyor. Merrill Kathy'nin âşığını koruduğunu söylemişti, muhtemelen sebebi ünlü biri olmasıydı."

"Yani Merrill Shortley'in başka şeyler de bildiğini mi söylüyorsun?"

"Belki. Belki de aile. Benden bir şey sakladıkları duygusuna kapılıyorum.

Raleigh bir Chianti 97 sipariş etti ve geldiğinde de kadehini uzattı. "David ve Melanie, Michael ve Becky, James ve Kathy şerefi..."

"Bu hasta piçi yakaladığımız zaman kadeh tokuştururuz," dedim.

Cleveland'da ilk defa yalnız kalıyorduk, birden gerildim. Önümüzde uzun bir akşam vardı, ne kadar cinayetler hakkında konuşup durmaya çabalasak da, bunun bir "flört" olmadığı esprileri yapsak da, içimde titreyen, bana şu anın herhangi bir şeye, bu Chris Raleigh gibi çekici bir adamla bile olsa herhangi bir şeye başlamak için doğru zaman olmadığını söyleyen akordun uzağa çekişi vardı. Öyleyse ne diye bütün gün giydiğim uyduruk tişörtü, haki pantolonu çıkarıp bebek mavisi süveterle kumaş pantolon giymiştim?

Sipariş verdik. Osso bucco, ıspanak ve bir salata söyledim. Raleigh ise et yemeği.

"Belki işyerinden biriydi?" dedi Raleigh. "Ya da işiyle ilgili biri?"

"Jacobi'ye Seatle'daki şirketi araştırmasını söyledim. Babası hâlâ arada bir San Francisco'ya gittiğini söylüyor, bakalım doğru mu."

"Doğru değilse."

"O zaman ya Kathy bir şey saklıyordur, ya da ailesi."

Şarabından bir 3aidum aldı. "Eğer hâlâ bu adamla çıkıyorsa, neden evlenmeye kalkıyor?"

Omuz silktim. "Hepsi Kathy'nin sonunda durulmaya başladığını söylemişlerdi. Durulmak buyusa, bir zamanlar na'ıl yaşadığını görmek isterdim doğrusu."

Hillary'i bir kez daha denemek gerektiğini düşündüm. Bir-

193

den söylediği bir şeyi hatırladım. Eski alışkanlıklardan vazgeçmek zordur.

Partilerden, uymşturuculardan bahsettiğini sanmıştım. Acaba Kızıl Sakal'ı mı kastetti?

"McBride bana yarın sabah müzedeki kamera görüntülerine bakabileceğimizi söyledi."

"Adam oradaydı Raleigh," dedim kesin bir sesle. O gece oradaydı. Kathy katilini tanıyordu. Biz sadece kim olduğunu bulmak zorundayız."

Raleigh kadehime biraz daha şarap doldurdu. "Artık ortağız, öyle değil mi Lindsay?"

"Tabii," dedi soruya biraz şaşırmış. "Sana güvendiğim belli değil mi?"

"Demem o ki, üç çifte cinayette birlikteydik, vakanın her aşamasında. Ayrıca Mercer'a karşı seni destekledim. Hatta akşam yemeğinden sonra bulaşıkları yıkamana bile yardım et-tim.
"E^e, sonra?" Gülümsedim. Ama 3mzünde çok ciddi bir ifade vardı. Nereye varmak istediğini anlamaya çalışıyordum.
"Ne diyorsun, artık beni Chris diye çağırmanın vakti gelmedi mi?"

194

59. Bölüm

Akşam yemeğinden sonra Chris'le birlikte ağaçlı göl kenarından otelimize doğru yürüdük. Serin, ıslak bir meltem yüzümü okşuyordu. Pek konuşmadık. O bildik gergin endişe tenimi gıdıklıyordu. Kollarımız ara sıra birbirine sürtünüyordu. Ceketini çıkarmıştı, kollarının ve omuzlarının sert hatları belirgindi. Normalde böyle yüzeysel şeylere dikkat etmezdim ya.

"Henüz çok erken," dedi.

"Bizim saatimizle beş buçuk," diye yanıtladım. "Hâlâ Roth'uyakalayabilirim.

Belki ona son bilgileri versem iyi olur."

Raleigh sıırttı. "Zaten Jacobi'yi aradın. Bahse girerim daha telefonu kapamadan soluğu Roth'un ofisinde almıştır."

Yürürken dayanılmaz bir güç beni hem ona itiyor, hem ondan uzaklaştırıyordu.

"Boş ver," dedim, "zaten canım aramak istemiyor."

"Canın ne istiyor?" diye sordu Raleigh.

"Sadece yürüsek."

"Indians'ın maçı var. Çaktırmadan içeri sızsak mı? Maçın beşinci vuruşu oynanıyordur."

"Biz polisiz, Raleigh."

"Doğru, yakalanırsak kötü olur. Dans etmek ister misin?"

"Hayır," dedim daha katı bir sesle. "Dans etmek istemiyorum." Her kelime gizli, elektrikli bir mesajla yüklü gibiydi.

"Biliyor musun," diyerek ona döndüm, "sana Chris demek bana zor geliyor."

"Biliyor musun," diye yanıtladı beni, "aramızda hiçbir şey yokmuş gibi davranmak da bana zor geliyor."

"Biliyorum," diye mırıldandım soluğumu tutarak. "Fakat yapamam."

Salakçaydı, gerçekten. Fakat onu ne kadar çok istersem, içimde bir tereddüt beni o kadar çok alıkoyuyordu.

"Biliyorum... fakat yapamam. Ne demek bu?"

"Benim de sana karşı boş olmadığım anlamına geliyor. Ve bir yanımın kendimi bu duygulara bırakmamı istediği. Fakat şu anda, yapıp yapamayacağımı bilmiyorum. Çok karmaşık Chris."

Vücudumdaki bütün sinirler gerilmişti.

Tekrar 3mrümeye başladık, gölden esen meltem bo3mumda peydahlanan terleri soğutuyordu.

"İş ortağı olduğumuz için mi karışık?"

"O da var," diye yalan söyledim. Oysa daha önce bir iki polis sevgilim olmuştu.

"O da var... peki başka ne var?"

Binlerce arzu bırak kendini diye haykırıyordu. Zihnimden geçenler çılgıncaydı.

Hem bana dokunmasını istiyor, hem istemiyordum. Gölün kıyısında bizden başka kimse yoktu. Tam o an eğer bana sarılıp öpse, ne yapacağımı bilmiyordum.

Parmaklarımla onun eline ulaşarak ve derin mavi gözlerine bakarak, "İstiyorum ama..." dedim.

"Benden bir şeyler gizliyorsun," dedi.

İtiraf etmemek için bütün gücümü kullanmam gerekti. Neden itiraf etmediğimi bilmiyorum. Derinden hem onun beni istemesini, hem de benim güçlü olduğumu düşünmeye devam etmesini istiyordum. Bedeninden yükselen sıcaklığı hissedebiliyordum ve sanırım o da çözölen kararlılığımı hissedebiliyordu.

Fısıltıyla, "Şu anda bunu yapamam," dedim.

196

"Hep ortağın kalamayacağımı biliyorsun değil mi Lindsay?"

"Biliyorum. Belki ben de her zaman hayır diyemeyeceğim."

Karşımızda oteli gördüğümde sevindim mi üzüldüm mü bilemiyorum. Bir parçam odama koşmak, pencereja açmak ve gecenin serin havasını içime çekmek istiyordu.

Raleigh beni hazırlıksız yakaladığında, böyle bir karan vermek zorunda kalmadığım için galiba sevindim. Aniden bana doğru eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Öpüşü öyle yumuşaktı ki, sanki öpmüyor, buna karşı değilsin, değil mi, diye soruyordu. Sıcak öpücüğünü dudaklarımda kalmasına izin verdim. Kadife eller... yumuşacık dudaklar. Mesele hayal ettiğim gibi olmaması değildi. Tam da hayal ettiğim gibi olmasıydı. Hâkimiyetimi yitirmek istemiyordum, fakat orada, beklenmedik bir anda teslim oluyordum. Tam tümüyle kendimi ona bırakacakken, içimde bir korku, kaçınılmaz hakikatin korkusu joikseliverdi birden. Başımı önüme eğdim ve yavaşça kendimi çektim. "Çok güzeldi. En azından benim için," dedi Raleigh alnını alnıma dayayarak. Başımınla onayladım ve, "Chris, yapamam," dedim. "Neden sürekli kaçıyorsun Lindsay?" diye sordu. Çünkü seni aldatıyorum, demek istiyordum. Ve olup biteni ona anlatmak. Fakat onu aldatmaya razıydım, yıllardır hissettiğim en güçlü arzuya rağmen. "Önce Kızıl Sakal'ı mıhlamak istiyorum," diye yanıtladım.

197

60. Bölüm

Ertesi sabah Dedektif McBride, Sharp'in Ünlüler Ho-lü'ndeki ofisinde buluşmamız için bir not bırakmıştı.

Filmde bir şeyler bulmuş olmalıydılar.

Seyrek döşenmiş konferans odasında, müze güvenlik şefi McBride ve Kaliforniya Polis Departmanı'na bağlı bir sürü polis, ceviz dolabın üstüne asılmış beyaz bir ekrana bakarak oturuyordu.

"İlk başta," diye başladı Sharp hafif kabarak, "ailenin üyeleriyle birlikte, tamdık gelmeyen her yüzde durarak, gelişigüzel filmi izliyorduk. Sizin çiziminiz," diyerek bana döndü, "olasılıkları daraltmamıza yardım etti." Ekrana çevirdiği uzaktan kumandanın düğmesine bastı. "İlk göreceğiniz bölüm ana girişi gösteriyor."

Ekrana aydınlandı. Siyah beyaz standart bir güvenlik kamerası çekimi. Çok tuhaf, çok garip bir film. Cırtlak renklerde kıyafetlerle bir sürü konuk sanki aynı ada hücum etmişti, birçokları ünlü rock yıldızları kılığındaydı. Biri Elton John'du. Kız arkadaşı saçını Cyndi Lauper tarzında, açık koyu renklere boyamıştı. Bir tane Chuck Berry, bir Michael Jackson, iki Modanna, birkaç Elvis ve Elvis Castellos gördüm.

Hızla ileri sarılan film keskin, bireysel üsluplardan bir sergi gibiydi. Geleneksel Noel kıyafetinde yaşlı bir çift geldi. Ardından, neredeyse tümüyle onların ardına gizlenmiş olan ve kameradan kaçtığı yüzünü sakındığı çok belli olan bir adam geldi.

"İştel" dedi Sharp.

Onu gördüm! Kalbim göğüs kafesimden dışarı fırlayacak gibiydi. Seni lanet olası Kızıl Sakal!

Görüntü karıncalı, fakat benzerlik korkunçtu. Adam kameranın hareketlerini takip ederek aceleyle geçmişti. Belki güvenlik kameralarının yerini tespit etmek için daha önce de gelmişti. Belki doğrudan bir çekimden kaçınabilecek kadar akıllı biriydi. Nedeni her neyse, adam kalabalığın içine karışıp gözden kayboldu. Göğsümde bir kızgınlık düğümliyordu. "Tekrar dönüp yaklaştırabilir misin?" dedim Sharp'a. "Yüzünü görmeliyim."

Kumanda3n uzattı ve görüntü büyüyerek ekrana geldi.

Ayağa kalktım. Katilin bir kısmı görünmeyen yüzüne bakıyordum.

Gözler ve yüz hatları tam seçilmiyordu. Yalnızca gölgeli bir profil. Keskin hatlı bir çene. Bir çakalın dış hatları.

Katil olduğundan zerre kuşku du3mıuyordum. Adını bilmiyordum. Yüzü belirsizdi.

Fakat Clarie'le birlikte çizdiğimiz flu görüntü şimdi tam karşımdaydı.

"Yapabileceğinin en iyisi bu mu?" diye bastırdı Raleigh.

Müze teknik personelinden biri yanıtladı, "Belki bazı tekniklerle biraz daha netleştirilebilir. Bu kaba çekimde ancak bu kadarını başarabiliyoruz."

"Daha sonra da kameraya yakalanıyor."

Hızla ileri sarıp Ana Hol'deki kabul bölümünün geniş bir açısını ekrana getirdi. Kalabalığın kıyısında durup etrafa bakı-nan aynı smokinli adamın görüntüsünü bu

sefer yaklaştırabil-diler. Yine de görüntü büyütülünce, karıncalı bir hal alıp çözünürlüğünü yitirdi.

"Kameraya doğrudan bakmaktan bilerek kaçınıyor," diye fısıldadım Raleigh'nin kulağına. "Yerlerini biliyor."

"Bu görüntüleri iki aileye de gösterdik," dedi Sharp. "Hiç
199

kimse tanımıyor. Kim olduğunu bilen kimse çıkmadı. Yani, o olmayabilir. Fakat sizin karalamanızı göre..."

"Bu o," dedim kendimden emin. Karıncalı ekrana bakan gözlerim yanıyordu ve ben şu anda Kathy Voskuhl'un gizemli dostuna bakıyor olduğumuzdan emindim.

200

İLİ'' KlCU:.

f-ff^r

61. Bölüm

Hillary biliyordu. Bundan neredeyse kesinlikle emindim. Fakat kız kardeşinin ölümüyle ilgili böyle bir şeyi neden saklamış olabileceğini tahayyül edemiyordum. E^ki alışkanlıklardan vazgeçmek zordur, demişti.

Bir kez daha şansımı denemeye karar verip onu Shaker Heights'taki evinden aradım.

"Merril Shortley ile konuştum," dedim ona, "aydınlatmam gereken birkaç ayrıntı kaldı."

"Bunun ailem için sıkıntılı bir dönem olduğunun farkında mısınız Müfettiş?" dedi yanıt olarak. "Size bildiğimiz her şeâ anlattık."

Fazla üstüne gitmek niyetinde değildim. Kısa bir süre önce kız kardeşini korkunç bir biçimde kaybetmiş bir insandı karşımdaki. Aile evi yaslı insanlarla doluydu. Üstelik hiçbir şekilde benimle konuşmaya mecbur değildi.

"Merril bana Kathy hakkında birkaç şey anlattı. Hayat tarzı..."

"Size bütün bunları söylemiştik," diye yanıtladı savunmaya geçerek. "Ayrıca James'le tanıştıktan sonra durulmaya başladığını da söylemiştik."

"Ben de zaten bu yüzden konuşmak istemiştim. Merrill onun San Francisco'dan biriyle görüştüğünü söyledi."

"Size Kathy'nin birçok kişiyle çıktığını söylemiştik ya."

"Fakat bu uzun sürmüş. Ondan yaşhymış ve evliymiş. Önemli biri. Muhtemelen de ünlü."

"Ben kız kardeşimin bekçisi değilim," diye itiraz etti Hillary.

"Bir isme ihtiyacım var Bayan Bloom. Katil bu adam olabilir."

"Korkarım sizi anlayamıyorum. Size bildiğim her şeyi anlattım. Kız kardeşim sırlarını bana pek anlatmazdı. Çok farklı hayatlarımız vardı. Eminim şimdiden bir sürü sonuca varmış-sınızdır; oysa yaptığı birçok şeyi onaylamıyordum."

"İlk konuşmamızda bana bir şey söylediniz. E^ski alışkanlıklardan vazgeçmek zordur. Hangi alışkanlıkları kastetmiştiniz?"

"Korkarım ne demek istediğinizi anlamıyorum. Davaya Cleveland polisi bakıyor, Müfettiş. Bırakalım da işlerini yapsınlar."

"Size yardım etmeye çalışıyorum Bayan Bloom. Kathy San Francisco'dan niye taşındı? Birinden mi kaçıyordu? Başı belada mıydı?"

Hillary'nin sesi korkulu geliyordu. "Yapmaya çalıştığınız şeyi takdir ediyorum, fakat şimdi telefonu kapatacağım Müfettiş."

"Nasıl olsa ortaya çıkacak Hillary. Hep çıkar. Bir fihrist. Bir telefon faturası. Sadece Kathy değil mesele. Kaliforniya'da dört tane daha var. Hepsi de hayatlarının geri kalanı için kız kardeşiniz kadar umutluydu. Onlar da mutluluğu hak ediyordu."

Küçük bir hıçkırık böldü sesini. "Neden bahsettiğinizi anlamıyorum."

Son bir şansım daha olduğunu hissettim. "Size cinayetler hakkında çirkin bir gerçek söyleyeyim. Bir cinayet masası dedektifi olarak öğrendiğim bir şey var: Hiç kimse uzun süre aynı rolde kalmaz. Bugün masum bir kurban, yarın bir suç ortağı olursunuz. Bu katil durmayacak ve bana anlatmadığınız şey yüzünden hayatınızın sonuna kadar vicdan azabı çekeceksiniz.

202

Telefon hattında ağır bir sessizlik vardı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Hillary Bloom'un vicdanındaki mücadeleydi bu sessizliğin anlamı.

Bir "klik" sesi duydum. Telefonu 3mzüme kapatmıştı.

IUrli"

203

62. Bölüm

San Francisco uçciğimiz akşam dörtte kalktı. Nefret ediyordum, nefret ediyordum bir isim alamadan a3n-ılmaktan. Hele böyle yaklaştığımı hissederken.

Ünlü biri.

Tuhaf.

Onu neden koruyorlardı?

Her neyse, sadece iki günde epey ilerlemiştik. Üç cinayetin de aynı kişi tarafından işlendiği açıktı. Katili San Francis-co'ya bağlayan güçlü ipuçlanmız, olası bir kimlik, doğrulanmış bir tarif vardı elimizde. Dava burada sıcaktı ve eve vardığımızda daha da sıcak olacaktı.

Her iki soruşturma da mahalli olarak ilerleyecekti. Cleveland gelinlerin evini araştırmak için Seattle polisiyle temasa geçecekti. Belki bir kişisel eşyası, bir fihrist, bilgisayarındaki bir e-mail. San Francisco'daki âşığının adını ortaya çıkaracaktı.

Havaalanında bizi Cleveland'dan götürecek uçağa binmeden sesli mesaj hattımı aradım. Cindy ile Claire birer mesaj bırakmıştı, yolculuğumu, davamızı soruyorlardı. Gazeteciler Cleveland'da işlenen suç hakkında yorumlarımı duymak için not üstüne not bırakmıştı.

Ve en son Merril Shortley'in pürüzlü sesini işittim. Kaliforniya'daki telefon numarasını bırakmıştı.

Hemen numarayı çevirdim. Bir hizmetçi yanıtladı. Arkadan bir bebek ağlaması geliyordu.

Merril telefona geldiğinde serinkanlı tavrını biraz 3ntirmiş olduğunu hissettim.

"Size doğruyu söylüyordum. Adını hiç öğrenemedim."

"Tamam, seni dinliyorum."

"Fakat başka şeyler vardı... Ona iyi davranmadığını söylemiştim. Seks oyunlarından hoşlanıyordu. Aletler, senaryolar. Hatta biraz çekim yapmak. Problem şu ki, Kathy de oyunları seviyordu."

Devam etmeden önce uzun bir ara verdi. "Şey... Sanırım onu kendini rahat hissettiğinden daha fazlası için zorluyordu. Yüzünde izler, bacaklarında morluklar hatırlıyorum. En çok da ruh hali etkilenirdi. O zamanlar hiçbirimiz Tom Cruise'lar-la çıkmıyorduk, ama Kathy'nin gerçekten korktuğu vakitler olmuştu. Onun kontrolündeydi."

Nereye vardığımızı görebiliyordum. "Bu yüzden başka bir şehre taşındı, değil mi?" dedim.

Merril Shortley'in hattın öteki ucunda iç çektiğini duydum. "Evet, doğru."

"O halde onu neden Seattle'dan görmeye devam etti? Sonuna kadar ayrılmadıklarını söylemiştin."

"Ben size," diye yanıtladı Merril, "Kathy'nin kendisi için iyi olanı bildiğini asla söylemedim."

Kathy Kogut'un hayatı, gözlerimin önünde kaçınılmaz trajik biçimini alıyordu. Bu adamın pençesinden kurtulmaya çalışarak San Francisco'ya kaçtığını görebiliyordum. Fakat kurtulamamıştı."

Bu, öldürülen diğer gelinler için de geçerli miydi?

"Bir isme ihtiyacım var Bayan Shortley. O adam kimse, arkadaşını öldürmüş olabilir. Dört kişi daha var. Ne kadar serbest kalırsa, bir daha öldürme ihtimali o kadar yüksek."

"Size söyledim, adını bilmiyorum Müfettiş."

Sesimi havaalanındaki hoparlörü bastıracak kadar yük-

205

sektim. "Merril, biri biliyor olmalı. Onu jnlardır tanıyordun, yıllarca birlikte eğlendiniz."

Merril tereddütlüydü. "Kathy, kendi tarzınca sadık biriydi. Onun bilinen biri olduğunu söyledi. Meşhur biri. Hemen tanıyabileceğim biri. Onu koruyordu. Ne bileyim, belki de kendini koruyordu."

Zihnim film ve müzik dünyasını araştırıyordu. Kötü bir olayın içindeydi. Olaylar boyunu aşmıştı, kendini tuzağa düşmüş hissedenden birçok insan gibi kaçmıştı.

Sadece yeterince uzağa kaçamamıştı.

"Sana bir şeyler anlatmış olmalı," diye bastırdım. "Ne iş yapıyordu? Nerede yaşıyordu? Nerede buluşurlardı? Siz kız kardeş gibiydiniz." Günahkâr kız kardeşler?

"Yemin ederim Müfettiş. Günlerdir düşünüyorum."

"O zaman bilen biri olmalı. Kim? Söyle bana."

Merril Shortley'in donuk bir kahkaha attığını duydum. "Kız kardeşine sor."

Uçağa binmeden önce McBride'ı arajnp detaylı bir mesaj bıraktım. Kathy'nin âşığı muhtemelen ünlü biriydi. San Fran-cisco'dan bu yüzden taşınmıştı. Profil katilimizin davranışlarına uyuyordu. Kız kardeşi Hillary katilin ismini biliyor olabilirdi.

Uçakta tek düşünebildiğim şey biraz daha yaklaştığımızdı. Raleigh orada, yanımdaydı. Uçak kalkarken bütünüyle tükenmiş halde koluna yaslandım. Bütün fiziksel sorunlarım kilometrelerce uzakta kalmış gibiydi. Claire'e söylediğim bir şeyi hatırladım. Ona bu piçi, rüyamda elimden kaçırdığım kızıl sakallı adamı bulma fikrinin bana güç verdiğini söylemiştim.

"Onu yakalayacağız," dedim Raleigh ye. "Bir çifti daha öldürmesine izin veremeyiz."

206

63. Bölüm

Ertesi sabah saat sekizde masamdaydım.

Bu soruşturmaya çeşitli şekillerde devam edebilirdim. Hillary Bloom, Merrill'in ima ettiği üzere bize bir isim verebileceğini varsaymak en doğrudan yoldu. Kuşkusuz biraz tuhaf bir yolla olsa da, ailesini Kathy'nin kocasını ta evlilik yemini anına kadar aldatan bir tür hastahkh cinsel kurban olarak adının çıkmasının getireceği acıdan korumaya çalıştığı doğrudu.

Önünde sonunda bir isme ulaşacaktık. Ya ondan, ya da Seattle'dan.

Sabah ilk iş olarak Medved'in muayenehanesini aradım ve bugün saat beşe ertelettiğim kan tedavisini öne aldım. Kısa bir süre beklemeden sonra, resepsiyon görevlisi doktorun benimle bizzat görüşeceğini söyledi.

Belki iyi haberler verecekti. Doğrusunu isterseniz kendimi daha güçlü hissediyordum. Tedavi seansları işe yaramaya başlamış olabilirdi.

San Francisco'da kaldığım yerden devam etmek zor oldu. En iyi ipuçları artık Cleveland'daydı. Jacobi'nin takip ettiği kanıtlar hakkında birkaç rapor okudum ve saat onda görevli ekiple toplantı yaptım.

Aslında en iyi ipuçları -saç ve Saks'taki butik- Claire ve Cindy yle toplantılarım sırasında ortaya çıkmıştı. Öğleden hemen sonra Claire'i aramadan edemedim.

"Çabuk anlat bakalım," dedi heyecanlı. "Ortak olduğumuzu sanıyordum."

"Anlatacağım," dedim. "Cindy yi ara. Öğle yemeğinde buluşalım."

208

64. Bölüm

Üç kişi, yakındaki bir büfeden sandviçlerimizi alarak Adalet Saraja'nm parkındaki bir taş duvara yaslandık. Cinayet Kulübü yine toplantıda.

"Haklıydın," dedim Claire'e. Ona Cleveland'daki düşüne sinsice giren Kızıl Sakal'm güvenlik kameralarının çektiği fotoğrafını uzattım.

Bütün dikkatiyle fotoğrafı inceledi. İlk fiziksel varsayımının doğrulanması onda tuhaf bir yarı gülümsemeye dönüştüğünde kaldırdı başını ancak. "Sadece piçin geride bıraktıklarını okumuştum."

"Belki," dedim ona göz atarak. "Bahse girerim Righetti olsaydı, gözden kaçırırdı."

"Bu doğru," dedi. Kendiyle iftihar eden birinin gülümse-mesiyle aydınlandı yüzü. Hafif bir meltemin estiği bir haziran sonuydu; hava serin Pasifik meltemiyle mis gibi kokuyordu. Ofis çalışanları güneşte bronzlaşmaya çalışıyor, sekreterler gruplar halinde çene çalıyordu.

Cleveland'da bulduklarımı anlattım. Chris Raleigh ile göl kıyısında aramda geçenlerden hiç bahsetmedim.

Merril Shortley'in şok edici bilgileriyle bitirdiğimde, Cindy, "Belki de orada kalmalıydın Lindsay," dedi.

Başımla hayır işareti yaptım. "Benim vakam değil. Orada sadece danışman olarak bulunuyordum. Şimdi üç savcılık arasında mekik dokumak zorundayım."

"Sence Merrill Shortley'in bildiği başka şeyler var mı?" diye sordu Claire.

"Sanmam. Bilseydi anlatırdı galiba."

"Gelinin burada başka arkadaşları da olmalı," dedi Cindy. "Reklam işindeydi. Herif ünlü biriyse, onunla işi dolajnsıyla karşılaşmış olabilir."

Başımla onayladım. "Bunu bulacak birini tanıyorum. Ayrıca Seattle polisi şu anda dairesini didik didik ediyor."

Claire, "Orada ne iş yapıyormuş?" diye sordu.

"Bright Star Media diye bir ajans. Anlaşılan yerel müzik cemaatiyle bağlantı halindeymiş."

Cindy buzlu çayından bir yudum aldı. "Bu konuyu neden ben araştırmıyorum?"

"Hyatt'ta olduğu gibi mi?" diye sordum.

Sırıttı. "Bir daha Napa olmayacak. Hadi... Ben bir gazeteciyim. Sabahtan akşama kadar, insanların kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmak için eğitilmiş insanların içindeyim."

Sandviçimden ısırıldım. "Peki," dedim nihayet, "nasıl ister-sen."

"Bu arada," diye sordu Cindy, "elimdekileri yazabilir miyim?"

Birçoğu gizliydi. Eğer sızarsa, benden çıktığı anlaşılırdı. "Cleveland'da benzer bir cinayet işlendiğini, cesetlerin pozisyonlarını, gelinin buradaki geçmişini yazabilirsin. Merril Shortley'den bahsetmek yok." Bu şekilde katilin ona yaklaştığımızı hissedeceğini umuyordum. Bu, tekrar öldürme konusunda iki kere düşünmesini sağlayabilirdi.

Cindy bir külah dondurma için yakındaki bir dondurma arabasına gitti. Claire bu andan faydalandı, "Ee kendini nasıl hissediyorsun bugün, iyi misin? "

Uzun bir soluk verip omuzlarımı silktim. "Başım dönüyor. Sersem gibiyim. Bunların olacağı söylenmişti. Bu öğleden son-

210

ra kan tedavim var. Madved de orada olacakmış." Cindy geri geliyordu.

"Alın bakalım," dedi neşeli bir sesle. Elinde üç külah dondurma vardı.

Claire göğsünü tutup kalbi sıkıştıyormuş gibi yaptı. "Teksas'ın ağustos ayında sıcak bir rüzgâra ne kadar ihtiyacı varsa, benim de dondurmaya o kadar ihtiyacım var."

"Ben de," dedim gülerek. Ama hintkirazılıydı. Üstelik içimdeki hastalık saldırı halindeyken, gereksiz bir tedbir gibi göründü bana.

Claire sonunda kendininkini aldı. "Peki bize özellikle an-latmadıym ne var?"

diye sordu dilini şuh bir tavırla3mvarlaya-rak. "Bay Chris Raleigh ile aranızda Oh-ah-yo'da neler geçmediği mi?"

"Anlatacak bir şey yok da ondan," deyip omuz silktim. "Hiçbir polis," dedi Cindy gülerek, "yalan söylemeyi beceremiyor."

"Artık dedikodu sayfaları mı yazıyorsun?" diye sordum. Bütün direnmeme karşın, yüzümün kızardığını hissettim. Claire ile Cindy'nin üzerimde dolaşan aç gözleri bana direnmenin anlamsızlığını hatırlattı.

Ayaklarımı duvarın üzerine çekerek bağdaş kurdum. Sonra onlara neler olduğunu anlattım: Claire'in "Sen dans etmezsin ki, yemek yaparsm," yorumunu alarak dairemdeki uzun dansı, uçakta onun yanına oturmayı nasıl istediğimi; göl kenarındaki gergin yürÜ3mşü; kendi kuşku larımı, tereddütlerimi, beni engelleyen iç çatışmalarımı.

"Kısaca, göl kenarındaki yürüjöište donumu indirmemek benim için çok zor oldu," diyerek güldüm arzımdan çıkan söz lere.

"Be hatun, neden yapmadın?" dedi Claire gözleri sonuna kadar açık. "İyi gelebilirdi."

211

"Bilmem," dedim omuzlarımı kaldırarak.

Fakat biliyordum. Her ne kadar beni dinlerken gülümsemeye çalışsa da, Claire de biliyordu. Elimi sıktı. Neler olduğunu anlamayan Cindy şaşkın, öylece baktı.

Claire şakaya vurdu: "İkinizin koruluğa girmeye çalışırken yakalandığını duyan Neşeli'nin yüzündeki ifadeyi görmek için yirmi kilomu verirdim."

Cindy bir haber spikerinin ses tonuyla, "Bu sabah Cleve-land'daki gelin ve damat cinayetini araştıran iki polis," diye anons etti, "Cleveland Gölü'nün yakınlarındaki çalılık lar arasında cırılçıplak görüldü."

Az kalsın gülmekten boşuluyorduk. Gülmek öyle güzeldi ki!

Cindy omuzlarını silkti. "Bunu mutlaka yazardım Lindsay," dedi. "Şu andan itibaren," diye kıkırdadı Claire, "polis otosunun içi hayli sıcak olacak gibi." "Chris'in tarzı değil," diye savundum onu. "Adamın The Shipping- News meraklısı olduğunu unutuyorsun." "Hım... Demek artık Chris olduk?" diye mırıldandı Claire. "Ayrıca bu kadar emin olma. Edmund üç müzik aleti çalar ve baroktan Keith Jarret'e kadar her şe3d bilir, fakat hiç beklenmedik yerlerde kaplanlaştığı da olmuştur." "Mesela neresi?" diye sordum, ağzımdan çıkana şaşırarak. Başını cilveli bir şekilde iki yana salladı. "Bir erkekte sırf belirli bir vakar var diye, iş tutmaya gelince de vakarlı davranacağını düşünmenizi istemem." "Hadi," diye teşvik ettim, "nazlanma, anlat işte." "Şu kadarını söyleyeyim. Morgda karşılaştığım sert şeyler, cesetlerden ibaret değil." Elimdeki külahı az kalsın yere düşürüyordum. "Şakayapıyor olmalısın? Sen? Ve Edmund?"

212

Claire'in omuzları sevinçle titredi. "Bugüne dek gittiğimiz en uç nokta... Bir keresinde konser salonunun parterinde yapmıştık. Elbette provadan sonra." "Siz neler yapıyorsunuz böyle? Kanişler gibi etrafta dolaşıp iz mi bırakıyorsunuz?" diye bastım çığlılığı. Claire'in dolgun yüzü sevinçle parladı. "Biliyorsun uzun zaman önceydi. Ama şimdi düşününce, yüzbaşının yılbaşı partisi sırasında ofisimde, o kadar uzun zaman olmadı." "Ruhumuzu temiz tuttukça sorun yok," diye araya girdi Cindy, " Chronicle a. ilk girdiğimde yöneticilerden biriyle iş pi-şiriyordum. Kütüphanede buluşuyorduk. Emlak bölümünün uzak köşelerinde. Oralara hiç kimsenin gittiği yoktu." Cindy'nin yüzü kızardı, fakat Claire onaylar gibi kıkırdadı. Şaşırmıştım. On yıldır tanıdığım bir insanın karanlıkta kalmış, bastırılmış bir yanını öğreniyordum. Fakat aynı anda yavaş yavaş utanmaya başlamıştım. Benim bir hikâyem yoktu. Tümüyle çılgınca bir şey yaptığım bir anı hatırlamaya çalıştım. Seks mevzusunda öyle geri duracak biri olduğumu sanmıyordum. Fakat her nasılsa, hafızamı ne kadar tararsam tarayayım, ateşim hep yorganın altında sönmüştü. Elim boş omuz silktim. "O halde, bir an önce başlasan iyi olur," dedi Claire parmağını sallayarak. "Son nefesimi verirken, aklımdan geçenler konuştuğum konferanslar veya okulda aldığım dereceler olmayacak. Hayatta tamamen koyverdiğin yalnızca birkaç an vardır, bu yüzden karşına çıktıklarında fırsatı değerlendirmelisin." içimde bir pişmanlık sancısı hissettim. Tam o an, en çok neyi istediğimi bilmiyordum: Benim de bir hatıramın olmasını mı, yoksa Kızıl Sakal'a bir isim mi? Galiba ikisi birden.

213

65. Bölüm

Birkaç saat sonra, Moffet'teki hematoloji kliniğinde hastane önlüğü içindeydim. Sara, kan nakil hemşirem, "Doktor Medved başlamadan önce seninle konuşmak istiyor," dedi. O tedavim için hazırlıklar yaparken kendimi gergin hissediyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse, son zamanlarda kendimi kötü hissetmiyordum. Geçen hafta tuvalette yaşadığım olay dışında fazla bir acı veya baş dönmesi yaşamıyordum. Doktor Medved kolunun altında bir klasörle girdi içeri. Yüzünde dostça, fakat çok şey dışavurmayan bir ifade vardı. Korkakça gülümsedim. "Sadece İ3â haberler?" Karşıma, bir masanın köşesine oturdu. "Kendini nasıl hissediyorsun Lindsay?" "Son karşılaşmamızdan daha kötü değil." "Yorgun?" "Sadece biraz. Gün sonu yorgunluğu falan." "Ani baş dönmesi? Bulantı?" Bir iki kez kustuğumu itiraf ettim. Hemen bir kart üzerine not aldı.

Klasörün içindeki bazı tıbbi kartları karıştırdı. "Demek bugüne kadar dört kırmızı kan hücresi nakli seansından geçtin..."
O ağırdan aldıkça kalbim daha hızlı çarpıyordu. Nihayet dosyayı elinden bıraktı ve çok önemli şeyler söylemek üzereymiş gibi yüzüme baktı.
"Korkarım erithrocyte sayın düşmeye devam ediyor Lindsay. İniş çizgisini şurada görebilirsin." Bir kâğıt uzattı.
One eğilerek göğüs cebinden bir kalem çıkardı, kâğıdın önünde bilgisayardan alınmış bir grafik vardı.
Kalemiyle çizginin üzerinden geçti. Çizgi kesin bir şekilde aşağı iniyordu. Siktir.
Umusuzluk içinde göğsümün sıkıştığını hissettim. "Kötüye gidiyorum," dedim.
"Açık konuşmak gerekirse," diye kabul etti doktor söylediğimi, "bunu beklemiyorduk."

Kendimi tümüyle davaya kaptırmış, sayımların iyiye doğru gideceğinden emin olduğum için bu ihtimali aklımdan atmıştım. Bu görüş, gerçekten hasta olamayacak kadar genç ve enerji dolu oluşuma duyduğum doğal güvenden gelmişti. Benim işim vardı, önemli bir işim, yaşanacak bir hayatım. Ölüyordum. Tanrım, ölüyorum.
"Şimdi ne olacak?" diye sormayı başardım sonunda. Sesim bir fısıltı gibi çıktı.
"Tedaviye devam etmek istiyorum," diye yanıtladı Medved. "Hatta, yoğunlaştırmak. Bu tedavilerden sonuç almak bazen zaman gerektiriyor."
"Süper hi-test," diye şaka yaptım kasvetle. Başıyla onayladı. "Bu andan itibaren senin haftada üç kez gelmeni istiyorum. Dozu yüzde otuz artıracağım." Ağırlığını masanın üstünden alarak doğruldu. "Şu anda alarma geçmek için acil bir neden yok," diye açıkladı umut verici aşırı bir ses tonuyla. "Çalışmaya devcun edebilirsin; yani çalışabilecek gibi hissediyorsan."
"Çalışmak zorundayım," dedim Medved'e.

215

66. Bölüm

Eve nasıl vardığımı bilmiyorum, sersem gibiydim. Kâh şu lanet vakayı aydınlatmaya çalışıyor, kâh hayatım için savaşıyordum.
Bir isim istiyordum. Her zamankinden daha fazla istiyordum onu. Ve hayatımı geri istiyordum. Bütün her şeye sahip olmak istiyordum: mutluluk, basan, hayatı paylaşacak biri, bir çocuk. Üstelik şimdi Raleigh yi bulmuşken, bunların hepsine birden sahip olma ihtimalim olduğunu biliyordum. Sadece biraz daha dayanabilsem. Vücudumda irademle iyi hücreler yaratabilsem.
Daireye girdiğimde Tatlı Martha yüzümde yalamadık yer bırakmadı. Onu kısa bir yürüyüşe çıkardım. Sonra hayatımdaki karmaşaja çözme kararı ile alt edemediğim üzüntü arasında gidip gelerek etrafı temizledim. Hatta kendime bir yemek hazırlamayı bile düşünüm. Bu beni sakinleştirebilirdi.
Bir soğan çıkarıp gelişigüzel dilimler kestim. Sonra bütün bunların ne kadar çılgınca olduğunu fark ettim.
Biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı. Haykırmak istiyordum. Ben bunu hak etmiyorum, üstelik bu sefer biri beni duysun istiyordum.
Chris'i düşündüm, huzur veren kollan beni sararken. Gözleri, gülümsemesi. Keşke ona anlatabilseydim. Koşa koşa gelirdi. Başımı omzuna yaslardım.
Claire'i aradım. Daha ben bir şey anlatmadan, sesimin titremesinden anladı. İşler yolunda değildi.
"Korkuyorum," diyebildim ancak.
Telefonda bir saat kadar konuştuk. Konuştum.
Uyuşmuş bir halde. Aneminin bir sonraki aşamasının yakınlığıyla panik içinde, ondan bundan bahsettik. Claire'e bu piçi mıhlama isteğinin bana devam etme gücü verdiğini söyledim. Bu beni hasta bir insan olmaktan alıkoyan bir şeydi. Özel bir amacım vardı.
"Bu fikrini değiştirdin mi Lindsay? " diye sordu müşfik bir sesle.
"Ha3^r, onu yakalamayı her zamankinden daha fazla istiyorum."
"O zaman, biz de öyle yapacağız. Sen, ben ve küçül Cindy. Sana kavganda yardım etmek için varız. Biz senin destek kuvvetleriniz Lindsay. Yalnızca bu seferliğe mahsus olmak^ üzere, tek başına halletmeye çalışma."
Bir saat içinde beni çok sakinleştirmişti, birbirimize iyi geceler diledik.

Divanın üzerine kıvrıldım. Martha ile birlikte bir battaniyenin altına sıkışıp Dave'i izledik. En sevdiğim filmlerden biriydi. Sigourney Weaver filmin sonunda Kevin Klein'ı yeni şirketindeki ofisinde ziyaret edişi, beni hep ağlatıyor. Kendi hayatım için mutlu bir son umut ederken uyumuşum.

217

(>7. Bölüm

Ertesi sabah işe her zamankinden daha fazla asıldım. Hâlâ çok yakın olduğumuza inanıyordum. Kızıl Sakal için bir isimden belki sadece birkaç saat uzaklıkta. Roth'un Seattle polisiyle olan bağlantısı Jim Heekin'i aradım. Heekin tam o sırada gelinin eşyalarını araştırdıklarını söyledi. Eğer bir şey çıkarsa vakit kaybetmeden beni arayacaktı.

Kath Voskuhl'un Seattle'da çalıştığı Infotech'ten yanıt aldık. Orada çalıştığı üç yıl boyunca San Francisco ya yapılan herhangi bir iş seyahati için hiçbir harcırah kaydı yoktu. Onun işi Seattle'daki müşteri ilişkilerini geliştirmektir. Yardımcı muhasebe müdürüydü. Eğer oraya sürekli gitmişse, bunu kendi adına yapmıştı.

En son McBride'ı aradım. Kogutlar hâlâ hiçbir şey bilmediklerini iddia ediyordu. Fakat dün babayla buluşmuştu ve adamın direnci kırılmak üzere görünüyordu. Kızlarını hatırasını temiz tutmak için umutsuz çabaları akıllarını bulandır- yordu.

McBride sen bir kadın olduğun için, dedi, bir kez daha denemen onların kalelerini yıkabilir. Gelinin annesi Christine

Kogut'u aradım.

Telefona geldiğinde sesi farklı çıkıyordu; uzak, fakat daha özgür. Sanki acısı biraz dinmişti. Belki de ben öyle düşünmek istiyordum.

"Kızınızın katili elini kolunu sallayarak dolaşiyor," dedim. Artık kendimi tutamıyordum. "Diğer iki çiftin ailesi de acı çekiyor. Kathy'yi inciten kişinin adını bildiğinize inanıyorum. Lütfen, onu yakalamama yardım edin."

Derin bir nefes aldığını duydum. Konuştuğunda sesinde acı ve utanç titreşimleri vardı. "Bir çocuk yetiştirdiğinizde Müfettiş, onun kendinizden bir parça olduğuna inanıyorsunuz. Onu öyle çok seviyorsunuz ki, bu parçanın sizden asla kopmayacağını sanıyorsunuz."

"Biliyorum," dedim. Kararlılığındaki çözülmeyi hissedebiliyordum, ismi biliyordu, yoksa bilmiyor muydu ?

"Öyle güzeldi ki... kim olsa severdi onu. Özgür bir ruh. Bir gün başka bir özgür ruhun onu sonunda olacağı kişiye dönüştüreceğini sanıyorduk. Çocuklarımızın içine bu tohumu attık. Kocam ısrarla Kathy'yi hep kayırdığımızı söylüyor. Belki bütün bunların sebebi biziz."

Tek kelime etmedim. Uzun bir süre sonra içini dökmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Bu noktaya kendi başına varmasını istiyordum.

"Çocuğunuz var mı Müfettiş?" "Henüz yok," dedim.

"Bebeğinizin, size bu kadar acı verebileceğine inanmak çok güç. Onu terk etmesi için yalvardık. Ona yeni bir iş bile bulduk. Taşınmasına bizzat yardım ettik. Ondak uzaklaşırsa her şeyin düzeleceğini sandık."

Hiçbir şey söylemiyor, onu kendi hızıyla ilerlemeye bırakıyordum.

"Hastaydı, bir bağımlı gibi hastaydı Müfettiş. Kendine hâkim olamıyordu. Kızımın canını neden acıtmak istediğini anlamıyorum. Onun bütün masumiyetini çaldı.

Kathy'yi neden incitmek istedi?"

Söyle şu ismi. Kimdi?

219

"Adamın mevkisi onun gözlerini kamaştırmıştı. Bu adam söz konusu olduğunda kontrolünü kaybediyordu sanki. Son ana kadar bizi utandırmaya devam etti. Hatta şimdi bile," sesini alçalttı, "kızımı seven birinin onu nasıl olup da öldürebileceğini hâlâ anlayamıyorum. Korkarım buna inanamıyorum. Size söylememe sebebim kısmen buydu."

"Şimdi söyle," dedim.

"Sanırım onunla bir film galasında tanıştı. Kathy ye aklındaki karakterlerden biriyle aynı yüze sahip olduğunu söylemiş. Kadın kahramanlarından birine benziyormuş."

Bundan sonra Bayan Kogut bana ismi verdi.

Bütün vücudum U3mştı.

İsmi biliyordum. Onu tanıyordum. Kızıl Sakal ünlü biriydi.

220

68. Bölüm

Olası bağlantıları zihnimden geçirerek öylece oturdum orada. Parçalar bir araya gelmeye başlamıştı. Adam ikinci çiftin atıldığı Sparrow Ridge Bağlan'nm küçük ortaklarından da biriydi. Kathy Kogut ile San Francisco'da yıllarca görüşmüştü. Onu avlamıştı. Yaşça daha büyüktü. Evliydi. Ünlüydü.

Şüphelinin ismi kendi başına hiçbir şey kanıtlamıyordu. Eski gelini sadece uzaktan tanıyordu, ikinci cinayetlerin cinayet mahalliyle bağlantısı ikinci derecedendi.

Fakat Merril Shortley ile Christine Kogut'un tariflerine bakılırsa, ölümcül derecede değişken bir karaktere, belki de bu korkunç cinayetleri işlemesini sağlayacak güdülere sahipti. Bu kişinin Kızıl Sakal'la aynı adam olduğuna inancım giderek artıyordu.

Raleigh'yi yakaladım. "Neler oluyor?" diye sordu. "Yangın nerede?"

"Şimdi bir tane burada başlatacağım. Seyret." Onu Roth'un ofisine sürükledim.

"Elimde bir isim var," dedim joımrüğumu havada savururken.

Gözleri hayretle açılmış bana baktılar.

"Nicholas Jenks."

"Yazar?" diyerek soluğunu tuttu Raleigh.

Başımla onayladım. "Kath Kogut'un San Francisco'daki

âşığı oydu. Annesi sonunda baklayı ağzından çıkardı." Son üç kurbanla arasındaki o kadar da tesadüfi olmayan bağlantıları

anlattım.

"Bu herif... ünlü biri," kelimeleri fırladı Roth'un ağzından, "Şu hasılat rekorları kıran filmleri yaptı."

"Mesele de bu zaten. Merril Shortley onun Kathy'nin gizlemeye çalıştığı bir adam olduğunu söylemişti. Bu herifin olaylarla iki bağlantısı var Sam."

"Tamam, bağlantılar var," diye sesini yükseltti Roth. "Jenks ve karısı bütün büyük olaylara davet edilirler. Onun valiyle birlikte çekilmiş resimleri de var. Giants takımının yardım kampanyasına büyük para verenlerden biri de o değil mi? Neşeli'nin ofisinin havası, tehlikeli olasılıklar ve risklerle ağırlaşmıştı.

"Kogutlann onun için söylediklerini duymalıydın Sam," dedim. "Sanki bir hayvan.

Vahşi bir hayvan. Üç kızla da arasında bir şeyler olduğu ortaya çıkacaktır."

"Sanırım Lindsay haklı Sam," dedi Chris.

Roth'un yavaş yavaş olguları kafasında bir araya toparlamasını izledik. Nicholas Jenks ünlü biriydi. Kamusal bir kişilik. Dokunulmaz. Roth'un yüzü sanki tatsız bir şey yutmuş gibi buruştu.

"Şu anda elinizde hiçbir şey yok," dedi sonunda. "Hepsi.

ikinci dereceden bile değil."

"İsmi ölen dört kişiyle bağlantılı çıktı. Tıpkı başka birine yapacağımız gibi yüz yüze soruşturabiliriz. Bölge savcısıyla konuşabiliriz."

Rolth elini havaya kaldırdı. Nicholas Jenks San Francis-co'nun en önemli sakinlerinden biriydi. Onu bir cinayetle suçlamak tehlikeli bir işti. Haklı olsak iyi olurdu. Neşeli'nin aklından ne geçtiğini bilmiyordum. Sonunda yüzünde bir gevşeme belirtisi gördüm. Gürültüyle yutkundu. Fakat söyledikleri de-
222

vam edin anlamına geliyordu. "Bölge savcısıyla konuşabilirsiniz," diye onayladı sonunda. "Jill Bernhardt'ı ara."

Raleigh'ye döndü. "Elimizde gerçekten sağlam bir şey olmadığı sürece, bunu dışarı sızdıramayız."

Ne yazık ki, Yardımcı Bölge Savcısı Jill Bernhard duruşmadaydı. Sekreteri akşama kadar çıkamayacağını söyledi. Çok kötü. JiH'i çok az tanıyordum. Sevdiğim bir tipti. Baş döndürücü bir zekâya sahip çetin bir kızdı. Hatta bir vicdanı bile vardı.

Raleigh ile birlikte bir fincan kahve aldık ve bundan sonra ne yapmamız gerektiği üzerinde konuştuk. Roth haklıydı. Bir arama izni çıkarabilmek için elimizde hiçbir şey yoktu. Doğrudan karşımıza almak tehlikeli olurdu. Böyle bir

adam karşısında kendinizden emin olmanız gerekiyordu. Kolay kolay teslim olmazdı.

Warren Jacobi yüzünde kendinden memnun bir sırıtmayla ayaklarını sürüyerek içeri girdi. "Bugün şampanya patlatmamız lazım," diye mırıldandı.

Bunu Raleigh ve benle ilgili başka bir zehirli ima olarak yorumladım.

"Haftalardır, bu bokla ilgili hiçbir şey bulamamıştım." Oturdu ve kafasını

Raleigh'ye doğru uzattı. "Şampanya... işe yarıyor, değil mi patron?"

"Benim işime yarıyor," dedi Raleigh. Jacobi devam etti, "Dün Jennings söz konusu gazozdan birkaç kutu satmış olan üç yer ismiyle geldi. Alıcılardan biri San Mateo'da bir muhasebeci. Komik olan adamın sabıkası da var. Güvenlik sahtekârlığından dolayı iki yıl yemiş. Şu anda Lamboc'ta. Zengin bir mesleki kariyer olurdu değil mi? Seri cinayet, güvenlik sahtekârlığı..."

"Belki adamın muhasebe kaydı kabarık olanlara bir garezi vardır," dedim

Jacobi'ye gülümseyerek.

223

Yüzünü buruşturdu. "İkinci müşteri kırkıncı yaş günü için stok yapan 3com'da yönetici bir kadın. Bu Clos du Mesnil tam koleksiyonluk. Fransız şampanyasıymış."

Ağızındaki baklayı bir an önce çıkarması için dimdik yüzüne baktım.

"Üçüncüye gelince, işte şampanya patlatmanızı bunun için istiyorum... büyük bir mezat evi, Butterfield and Butterfield. Üç yıl önce iki kasa seksen dokuz satmışlar. Kasa başına iki bin beş yüz dolar artı komisyon. Özel koleksiyoncu, önce isim vermek istemediler. Biraz bastırdım. Büyük bir adam olduğu ortaya çıktı. Karım, tesadüf bu ya, adamın hayranı. Bütün kitaplarını okumuş."

Raleigh ve ben donmuştuk. "Kim, Warren? Adını söyle."

"Oraya gittim, bir kahraman olabilirim, çünkü eve imzalı bir kitap getirdim.

Aslan Payı adlı kitabı okudunuz mu? Yazarı Nicholas Jenks.

224

69. Bölüm

Jacobi'nin sözleriyle karnıma bir dirsek yemiş gibi oldum. Fakat bütün

kuşkularımdan da kurtulmuştum.

Kathy Kogut, Sparrow Ridge, Clos du Mesnil şampanyası. Jenks'in üç cinayetle de bir bağlantısı vardı.

Kızıl Sakal oydu.

Koşup Jenks'in karşısına çıkmak istiyordum, fakat bunu yapamayacağımı biliyordum. Yanına varmak, gözlerimi kibirli gözlerine dikmek, bildiğimi bilmesini sağlamak istiyordum.

Aynı zamanda göğsümde boşucu bir darlık vardı. Bunun anemiye bağlı baş dönmesinin mi, yoksa içimde birikmiş öfkenin dışavurmasınm bir sonucu mu olduğunu bilmiyordum.

Fakat her ne ise, ondan kurtulmalıyıldım. "Ben gidiyorum," dedim Raleigh ye. Korkmuştum.

Hızla dışarı fırlarken, şaşkınlıktan donmuş, kafası karışmış görünüyordu.

"Hey, yanlış bir şey mi söyledim?" dediğini duydum Jacobi'nin.

Ceketimi ve çantamı aldım, merdivenlerden koşarak inip caddeye çıktım. Kanım içimde öfkeli bir cin gibi tepiniyordu. Bütün vücudumu soğuk bir ter kaplamıştı. Dışarıda hava serindi, hızlı hızlı caddeden aşağı yürümeye başladım.

Nereye gidiyordum? Kendimi şehirde ilk defa dolaşan bir turist gibi

hissediyordum. Sonra kalabalıklar, mağazalar, ya-

nimdan hızla geçen, fakat hakkımda hiçbir şey bilmeyen insanlar. Birkaç dakikalığına kendimi unutmak istiyordum. Starbucks, Kinko, Empress Travel.

Tanıdık isimler dönüyordu etrafımda.

Tek ve dayanılmaz bir arzuyla yanıyordum. Gözlerimi gözlerine dikmek istiyordum. Post'a geldiğimde, kendimi bir kitap mağazasının vitrinine bakarken buldum.

Şık rafları ve stantlan kitaplarla dolu geniş, büyük, aydınlık bir kitapçıydı.

Kimseye bir şey sormayıp kendi başıma bakındım. Hemen önümdeki bir masada buldum aradığım şeyi.

Aslan Payı. Belki elli kopya. Kimileri üst üste yatırılmış, kimileri dik konmuş kalın, açık mavi kitaplar.

Aslan Payı, Nicholas Jenks.

Göğsüm daralmıştı. Dile getirilemez, fakat inkâr da edilemez bir haklılığın pençesini hissettim kendimi. Bir amaç, bir hedef. İşte bu yüzden polis olmuştum. Tam bu an için.

Jenks'in kitabının bir nüshasını elime alıp arka kapağına baktım.

Gelin ve damat katili tam karşımdaydı. Bundan emindim.

Nicholas Jenks'in düzgün kesilmiş bir taşı andıran keskin yüz hatlarından anladım bunu. Cansız, hâkimiyet kurmaya çalışan, gri, soğuk gözler.

Ve bir şey daha vardı.

Kızıl Sakal'a ak düşmüştü.

226

ÜÇÜNCÜ KİTAP Kızıl Sakal

70. Bölüm

Gelin ve damat cinayetlerinin soruşturulmasıyla görevlendirilen kişi, çetin, fakat aynı zamanda zarif biri olan Bölge Savcı yardımcısı Jill Bernhardt'dan başkası değildi. Ayakkabılarını fırlatarak çıkarmış, ayağını büküp altına almıştı. Mavi gözlerini yüzüme dikmişti.

"Dur bakalım yanlış mı anladım? Gelin ile damat katilinin Nick Jenks olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bundan eminim," dedim.

Jill siyahiydi, yelkenleri hemen suya indirten bir güzelliği vardı. Dar, fakat oval yüzü simsiyah kıvrırcık saçlarla çevrelenmişti. Otuz dört yaşında, başarılı biri, Bennett Sinclair'in ofisinde yükselen bir yıldızdı.

JiU'in nasıl biri olduğunu anlamak için, üç yıllık bir savcıyken, valinin eski avukat ortağına yolsuzluk davası açtığını bilmeniz yeter. Bizzat bölge savcısı da dahil olmak üzere, hiç kimse bu nüfuzlu şahsiyetle uğraşarak kendi kariyerini mahvetmek istememişti. Jill onu tutukladı ve yirmi yıl hüküm giydirdi. Ardından Bay Big Ben'in hemen yanında bir ofise ta3nn oldu.

Raleigh ile birlikte Nicholas Jenks'in üç çifte cinayetle bağlantılarını tek tek önüne serdik: İlk olay mahallinde bulunan şampanya; Kırlangıç Sırtı Şaraphaneleri'yle ortaklığı; üçüncü gelin Kathy Voskuhl ile olan tutkulu ilişkisi.

JiU başını geriye atarak kahkaha attı. "Bu adamı birinin hayatını altüst etti diye içeri mi tıkacaksınız? Ne sevimli! Neden bir magazin dergisine gitmiyorsunuz? Ne yazık ki burada yalnızca gerçeklerle yola çıkarız."

"Üç çifte cinayetle de bağlantısını kurduk JiU," dedim.

Dudakları kuşkulu bir gülümsemeyle kitlendi. Dudakları, Bunu saymayız, bir daha deneyin diyordu. "Eğer şampanyaları onda bulabilseydiniz, şampanya bağlantısı işe yarayabilirdi. Ama bulamıyorsunuz. Arazi hissedarlığı kötü bir hareket noktası. Bunlardan hiçbirini onu suçlara kesin bir şekilde bağlamıyor. Nicholas Jenks gibi herkesçe tanınan, bir sürü bağlantısı olan bir adam söz konusuysa, desteksiz suçlamalarla ortaya çıkamazsınız."

Bir iç çekişle önündeki dosya 3ağınlarını kenara itti. "Büyük bir balık yakalamak istiyorsanız, gidip kendinize kalın bir misina alın."

Davaya karşı bu sert tepkisine ne diyeceğimi bilemiyordum. "Bu benim ilk cinayet davam değil JiU," dedim.

Dişlerini sıktı.

"Bu da benim manşetlere taşınacak ilk davam değil." Sonra gülümsedi vejmmuşadı.

"Kusura bakmayın," dedi. Bu Bennett'in en sevdiği sözlerden biridir. "Kurtlarla fazla takılıyorum galiba."

"Biz burada bir seri cinayetten bahsediyoruz," dedi Raleigh gözlerinde biriken bir kızgınlıkla.

JiU şu amansız, o halde kanıtla duruşuyla duruyordu. Onunla daha önce iki defa cinayet davalarında birlikte çalışmıştık, mahkemeye nasıl hazırlıklı ve 3almaz bir biçimde çıktığını biliyordum. Bir keresinde tanık olarak dinlendiğim bir duruşmanın ardından beni bisiklet gezisine davet etmişti. Otuz dakika sonra benim pestilim çıkmış, oysa o kırk beş dakika boyunca bir saniye ara vermeden çılgınca pedal çevirmişti. Stanford Hukuk Fakültesi'nden mezun olduktan iki 3^1 sonra, ken-

230

I

I

tin en önemli yatırım şirketlerinden birinde çalışan genç biriyle evlenmişti. Bölge savcısının geleceği parlak sağ koluydu. Büyük hedeflerin insanlarıyla dolu bir kentte, JiU tuttuğu her şeyi koparan bir kızdı. Ona Ünlüler Holü'nde çekilen güvenlik fotoğrafını ve ardından Nicholas Jenks'in fotoğrafını gösterdim.

Onları inceledikten sonra omuz silkti. "Karşı tarafın çağıracağı bilirkişi bunlarla ne şovlar yapar biliyor musun? Uyduruk bir kanıt bu. Cleveland'daki polisler buna dayanarak tutuklama yapabilirse, dileyin benden ne dilerseniz." "Onu Cleveland'a kaptırmak istemiyorum," dedim.

"O zaman Big Ben'e götürebileceğim bir şeyle gel bana."

"Bir arama ve el koyma emrine ne dersin," diye teklif etti Raleigh. "Belki ilk suç mahallinde bulunan şampanya şişesinin aynısını bulabiliriz."

"Sizin için bir hâkim bulmaya çalışırım," diye alay etti JiU. "Jenks'in edebiyatı ayağa düşürdüğüne inanan ve buna çok kızan bir hâkim eminim vardır. Fakat bana sorarsanız, bu hata olur."

"Neden?"

"Yaşlı bir fahişeyi şüpheli şahıs diye gözaltına alabilirsin. Nicholas Jenks'i içeri tıkmak istiyorsan, elinde bir tutuklama emri olmasını tavsiye ederim. Çünkü elinizde kanıt olmadığını anlarsa, avukatlarıyla ve gazetecilerden kurtulmaya çalışmakla uğraşmaktan kanıt toplamaya vaktiniz kalmaz. Eğer katil oysa, tek bir atış hakkınız var. Onu tek bir atışta tutuklamak için ihtiyacınız olan şeyi bulun önce."

"Claire'in laboratuvarında ikinci cinayetten, DeGeorge'la-rın cinayetinden bir kıl örneği var," dedim. "Jenks'i sakalından bir örnek vermeye zorlayabiliriz." Başını iki yana salladı. "Elinizdeki kanıtlarla onu örnek vermeye zorlayamayız. Eğer hatalıysanız, tümüyle kaybedeceğinizi söylemeye gerek bile yok."

231

"Yani araştırmayı daraltmamız yanlış mı?"

"Ben olup biteceklerden bahsediyorum. O3mnun kurallarını biliyorsun Lindsay."

O mavi gözlerini dosdoğru bana sabitledi. Manşetleri, davanın aleyhimize dönüşünü görebiliyordum. Tıpkı O. J. Simpson ve Jon Benet Ramsey davalarında olduğu gibi. Her iki davada da sanık kürsüsünde oturanlar polisler olmuştu. Jill ayağa kalktı, yeşil eteğini düzelterek masasına yaslandı. "Bakın, eğer adam suçluysa, ben de en az sizin kadar onu parçalara ajarmak isterim. Fakat sizin bana bütün getirdiğiniz talihsiz bir şampanya tercihi ile bir kadının gizli aşk yaşamı. Kurbanlardan biri dolayısıyla önceliğe sahip olan Cleveland, muhtemel bir cinayet işleme nedeniyle gelebilirse de, şu anda her iki savcılığın elinde de sağlam bir şey yok.

"Dışarıda beni manşete taşımak için her hareketimi takip eden en az iki kurt gazeteci var," diye itiraf etti sonunda Jill. "Bölge savcılığının ve valinin bu davayla ilgilenmeye can atacağını mı sanıyorsunuz?" Sonra gözlerini doğrudan üzerime dikti. "Buradaki turnusol testi ne? O olduğundan emin misin Lindsay?" Adamın üç cinayetle de ilişkisi vardı. Christine Kogut'un umutsuz sesi hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Başımı kendinden emin bir biçimde evet anlamında salladım. "Katil o."

Ayağa kalkıp masanın etrafını dolaştı. Yarım bir gülümsemeyle, "Eğer bu olay kırkında yazacağım otobiyografime bir gaf olarak geçerse, bedelim sana ödetirim," dedi.

Bu alayının arkasında, JiU Bernhardt'ın gözlerinde bir ışık, pedal çevirirken gördüğüm o aynı kararlılığı gördüm. Sanki yüzüme bayıltıcı bir sprey sıkılmıştı. "Tamam Lindsay, hadi şu dosyayı bitirelim."

JiU'i bu kadar güçlü kılan neydi? iktidar? Doğrusunu yapma azmi? O her neyse, içimde hep yanan o şeyden farklı olduğunu sanmıyordum.

232

Fakat Jenks'i tutuklamak için nelere ihtiyacımız olduğunu tek tek ortaya döküşünü dinlerken, beni bile şaşırtan bir fikir geldi aklıma.

Onu Claire ve Cindy ile buluşturmak istiyordum.

233

71. Bölüm

Cindy, Chronicle \n bodrum katındaki kütüphanesinin yıkık dökük salonundaki eski moda çelik bir masada, mikrofiş'ten dört yıl önceki makalelere bakıyordu. Geç

bir saatti. Sekizi geçmişti. Binanın altında tek başına çalışırken, kendini uzun zaman önce gömülmüş hiyeroglif tabletleri çıkaran yalnız bir mısırolog gibi hissediyordu. Bu kütüphaneye neden "Lahit" dendiğini şimdi anlıyordu. Kesinlikle bir şeyler bulacaktı. Gizlerin perdesi aralanıyordu, çok geçmeden değerli bir şeyler bulacağına emindi.

Şubat... Mart 1996. Film inanılmaz bir hızla akıyordu.

Ünlü biri, demişti Cleveland'lı gelinin arkadaşı. Cindy filmi öne sardı. İşte gerçek hikâyeler böyle bulunurdu. Gece geç saatlere kadar çalışıp dirsek çürüterek.

Buraya gelmeden önce Kathy Kogut'un çalıştığı San Fran-cisco'da Bright Star Media adlı şirketi aramıştı. Eski elemanlarının ölüm haberini daha o gün almışlardı. Cindy Bright Star'm hangi filmlerin yapımına katıldığını sordu. Firmanın film işine girmediğini duyduğunda hayal kırıklığına uğramıştı. Capito7 denmişti. Konser salonu. İşte Kathy'nin sorumluluğu buydu.

Cindy yılmamış, Chronicle m databankına Bright Star ismini girmişti. Son on yılda yazılmış bütün makaleler, isimler, şirketler, tanıtım yazıları kaydedilmişti burada. Hafif bir sevinçle, aramanın birkaç canlı tepkiyle sonuçlandığını gördü.

Devasa ve insanın gözünü korkutan bir işti. Makaleler beş yıldan fazla bir zamanı kapsıyordu. Bu zaman dilimi, Kathy Kogut'un San Francisco'da olduğu süreyle aynıydı. Her makale başka bir mikrofiş kasetindeydi.

Tekrar tekrar dosyalara gitmek gerekiyordu. Tekrar sormak. Her seferinde üç madde sorulabiliyordu. Dördüncü turdan sonra, gece kütüphanecisi görevi tümüyle ona devredip. "İşte hepsi senin. Kendini çok kaptırma," demişti.

Nihayet dikkate değer bir şeyler bulduğunda saat onu çeyrek geçiyordu. Son iki saattir tek bir insan sesi duymamıştı.

10 Şubat 1995 tarihliydi. Sanat sayfasındaydı. "Grup Sier-ra'nın Müziğini Yaptığı Yeni Film Gişe Rekoru ICıyor."

Cindy'nin gözleri metni izliyordu, dikkat gerektiren şeylerde durarak öne sarıyordu filmi: Albüm planları, sekiz kent turnesi. Assolistten alıntılar.

" Sierra yarın sabah Crossed Wire (ilminin galasında Capitol'da çalacak."

Kalbi az kalsın duruyordu. Ertesi günün sanat sayfasını buldu.

Gözleri neredeyse tek bakışta bütün makaleyi içti: "... Capitol ağzına kadar doluydu. Yıldız Chris Wilcox oradaydı." Gösterişli kadın oyuncuyla çekilmiş bir fotoğraf. "Katılanlar arasında Bright Star... diğer ünlü yıldızlar..."

Gözleri habere eşlik eden üç diğer fotoğrafın üzerinde gezindi. Her fotoğrafın altında küçük harflerle fotoğrafçının ismi yazıyordu: "Fotoğraf: Sal Espaito. Chornicle'in Malıdır."

Fotoğraflar! Cindy mikrofişin olduğu masadaki koltuğundan hızla ayağa fırladı. İki metre yüksekliğindeki sararmış eski nüsha yığınlarının olduğu yere gitti.

Lahitlerin öteki tarafından Chronicle'm fotoğraf morgu vardı. Sıra sıra kullanılmamış fotoğraflar.

235

Daha önce buraya hiç gelmemişti... nasıl sıralandıklarını bilmiyordu.

Korkutucu, tüyler ürpertici bir yerdi, özellikle gece yarısında.

Kafasında çakan bir şimşekle, yığınların tarih sırasına göre dizildiğini anladı. Her 3nğının sonundaki tarihleri izleyerek yürüdü ve Şubat 1995'i buldu. Her on günü gösteren plastik torbalarda gezdirdi gözlerini.

Aradığını bulduğunda onun en üst rafta olduğunu gördü. Zaten onda şans olsa!...

En alt rafa ayağını kojoıp parmak uçlarına yükselerek zorlukla plastik torbayı aşağı indirdi.

Cindy çıldırmış gibi, tozlu zeminde lastikle bağlanmış dosyaların sayfalarını karıştırmaya başladı. Sanki bir düşteymiş gibi, büyük siyah harflerle üzerinde " Crossed Wire Galası- Es-pos/to" yazılı dosyayla karşılaştı. İşte bu!

Dosyanın içinde dört sayfa ve bir sürü siyah beyaz fotoğraf vardı. Biri, muhtemelen muhabir, her fotoğrafın altına kurşunkalemle fotoğraftaki kişilerin ismini yazmıştı.

Bulmayı umduğu fotoğrafa çakıldı gözleri. Kol kola girmiş dört kişi kameraya doğru kadeh kaldırıyordu.

Kathy Kogut'u Lindsay'in gösterdiği fotoğraflardan tanımıştı. Kıvrıcık, kızıl saçlar. Modaya uygun kakma gözlükler.

Onun yanında, kameraya gülümseyen başka bir yüzdü Cindy'nin tanıdığı. Bu yüzü görünce soluğu kesildi. Hiyeroglifi sonunda çözmüş olduğunu anlamasıyla birlikte elleri titremeye başladı.

Kızılımsı, düzgün tıraş edilmiş bir sakal. Sanki bütün bunların bir gün nereye varacağını biliyormuş gibi karanlık, sinsî bir tebessüm.

Kathy Kogut'un yanındaki kişi yazar Nicholas Jenks'ten başkası değildi.

236

I

72. Bölüm

I

Cindy'i saat on bir buçukta kapımda gördüğümde çok şaşırdım. Gözleri sevinç ve gururla sonuna kadar açılmış, "Kathy Kogut'un âşığının kim olduğunu biliyorum," kelimeleri döküldü ağzından.

"Nicholas Jenks," diye yanıtladım. "İçeri gel Cindy. Martha, aşâ^i.'" Giants tişörtümle kuduruyordu.

"Ah Tanrım" diye inledi Cindy, "Oysa kendimle ne gurur-lanmıştım. İlk bulanın ben olduğumu sanıyordum."

Bulmuştu. McBride ve Seattle'a toz jmtturmıştu. Eğitimli müfettişlerden iki timi ve FBI'ı sollamıştı. Samimi bir beğeniyle baktım ona. "Nasıl?"

Oturamayacak kadar heyecanlı olan Cindy, şaşırtıcı keşfini adım adım anlatırken odanın içinde dönüp duruyordu. Kathy Kogut ile Jenks'i gala gecesinde gösteren haber fotoğrafını açarak gösterdi. Onun divanın etrafında dönüşünü, kendine gelmeye çalışmasını seyrettim. Bright Star... Sierra... Crossed Wire... Yerinde duramıyordu. "Ben ijâ bir muhabirim Lindsay," dedi.

"Öylesin," diyerek gülümsedim. "Fakat şimdi bunu yazamazsın."

Cindy birdenbire durdu. Gözden kaçırdığı şey, suratına atılmış bir pasta gibi çarptı.

"Aman Tanrım," diye inledi. "Brad Pitt ile aynı duşa gir, ama dokunma."

Gülümsemesi dudaklarında donmuştu, 3mre-ğine çiviler batıyor gibi baktı bana.

"Cindy," dedim uzanıp elini tutarak, "eğer sana Cleveland'la ilgili bir bilgi vermeseydim, onu aramak aklına bile gelmezdi."

Mutfağa gittim. "Çay ister misin?" diye seslendim.

Divanın üzerine yığıldı ve bir kez daha feryat etti.

"Bira istiyorum. Yo, yo bira kalsın. Bourbon."

Terasın yakınındaki küçük barı gösterdim. Biraz sonra birlikte oturuyorduk.

Benim elimde geceleri içtiğim meyve ça-yı, onun elinde bir bardak Vahşi Hindi, ayakucumuzda ujm-k-layan Martha.

"Seninle gurur duyuyorum Cindy," dedim. "İsmi buldun, iki polis kuvvetini geride bıraktın. Bu iş bitince basında adının özel bir yeri olacak."

"Basın benim," diye çığlık attı Cindy kendini gülümsemeye zorlayarak. "Ayrıca bu 'iş bitince' ne demek? O artık avu-cunda."

"Tam değil." Elimizdeki her şe3an, hatta onun bilmediklerinin bile -şaraphane, şampanya- ikinci dereceden olduğunu açıkladım. Onu saçından bir tel vermeye bile zorlayamazdık.

"Peki öyleyse ne yapmamız gerekiyor?"

"Nicholas Jenks'in ilk suçla kesin bir bağlantısını bulmak."

Birdenbire yalvarmaya başladı. "Bunu yazmak zorundayım Lindsay."

"Hayır," dedim inatla. "Hiç kimse bilmiyor. Sadece Roth ve Raleigh. Ve bir kişi daha..."

"Kim?" diye sordu Cindy gözlerini kırıştırtarak.

"JiU Bernhardt."

"Yardımcı bölge savcısı mı? Orası kevgir gibidir. Sızdırmaktan başka bir şey yapmazlar."

"JiU değil," diye teskin ettim. "Bunu sızdırmayacak."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

238

Çünkü Jill Bernhardt bu herifi zımbalama3a en az bizim kadar istiyor," dedim inançla.

"Hepsi bu mu?" diye sersenişte bulundu Cindy. Çayımdan sakinleştirici bir 3nıdum alıp gözlerine baktım. "Çünkü onu gruba davet ettim."

239

73. Bölüm

Ertesi gün işten sonra Susie'de buluştuk; Jill'in grupla ilk buluşmasıydı. Bütün gün, elimdekilerle Jenks'in karşısına geçip onun sadede gelmesini sağlamaktan başka bir şey düşünemedim. Her şeyi hızlandırmak istiyordum. Yüz yüze bir karşılaşma. Elimizde olduğunu bilmesini istiyordum. Allah'ın belası Kızıl Sakal. İçkilerin gelmesini beklerken birkaç yeni gelişmeden bahsettim. Kathy Kogut'un Seattle'daki evinde yapılan arama sonucunda merhum gelinin telefon defterinde Jenks'in ismi ve telefonu ortaya çıkarmıştı. Postanede yapılan bir araştırma, son üç ayda üç görüşme yapıldığını gösteriyordu. Bunlardan biri Cleveland'daki düğünden üç gün öncesine denk düşüyordu. Merril Shortley'in bize söylediklerini doğruluyordu bu.

"Ta en sona kadar," dedi Claire. "İğrenç. Aslında ikisi de." Saks'taki Maryanne Perkins'e beş diğer fotoğrafla birlikte Jenks'in fotoğrafını göstermiştik. Mutlaka onun ilk suçla bağlantısını kuracak bir şeyler bulmamız gerekiyordu. Onun benzerleri üzerinde birkaç dakika oyalandıktan sonra. "Bu o," demişti. Sonra tereddüde düşmüştü. "Fakat pek emin değilim. Çok kısa sürdü. Ve çok uzaktaydı."

Savunma avukatının çapraz sorguda bulunacağı fikri beni rahatsız ediyordu. Jill'in de aynı fikirde olması beni şaşırtmadı.

i

Kendini tümüyle grubumuzun bir parçası hissetmesi için bir margarita yetmişti. Claire duruşmalarda tanıklık yaptığı sıralarda onunla daha önceden birkaç kez karşılaşmıştı. Erkeklerin egemen olduğu departmanlarında yükselişlerine karşılıklı bir saygı beslemişlerdi. Jill'in kendinden bahsetmesini istedik. O da bize Stanford Hukuk'tan olduğunu ve babasının Dallas'ta bir şirket avukatı olduğunu anlattı. O iş dünyasıyla ilgilenmiyordu. Bu, Bank America için bir yatırım fonunu yöneten kocası Steve'in işiydi.

Zengin, üst sınıftan insanların yaşadığı bir yer olan Burlin-game'de oturuyorlardı. Moab'daki çölde kaya tırmanışı seyahatlerine çıkıyorlardı. Çocuk yoktu. "Şu anda doğru bir zaman değil," dedi Jill.

Jill anlaşılan hızlı ve başarılı bir hayat yaşıyordu. Fakat aynı zamanda hayatında bir şeyler eksik gibiydi. Belki de hayatının, başarılarının hızından yorgun düşmüştü.

İçkilerimiz geldiğinde Claire ve ben Cindy'nin Jenks'in ismini bu kadar kısa sürede bulmasının şerefine içtik. Ve iki polis departmanına toz yutturmasına. Claire kadehini ona doğru kaldırarak "Bir acemi için çok iyisin," dedi. "Fakat henüz kral değilsin." Bana dönüp gülümsedi.

"Düşünüyorum da," dedi Jill masadaki yüzlere bakarak, "akşam yemeği partilerini seviyorum... fakat beni buraya çağırma nedeniniz bu değil, öyle değil mi? Anlaşılan bütün taraflar burada: Basın, polis kuvvetleri, otopsi elemanı. Nasıl bir grup bu böyle?"

Onu davet eden ben olduğum için soruyu ben yanıtladım. "Kadınlar. Kariyer merdivenini çıkan kadınlar. Hukuk gücü."

"Evet, patronların itip kalktıkları tipler," diye ekledi Cindy.

"Bak bu kategoriye giriyorum," dedi JiU. "Ve her birinizin

241

gelin ve damat cinayetleriyle bir şekilde ilgileniyor olması da fazladan kazanç oluyor galiba."

Soluğumu tuttum. JiU isterse bütün her şeyi anında çöker-tebilirdi, fakat o da buradaydı. "Aslında birlikte çalışıyor gibiyiz," diye itiraf ettim. "Resmi soruşturmanın dışında."

Margaritalanmızı İçerken ilk olarak nasıl bir araya geldiğimizi anlattım. Bu vakaya nasıl girdiğimizi, nasıl çözmeye çalışıp bilgileri paylaştığımızı. Nasıl zaman içinde bir başa dönuştüğünü. İşlerin nasıl birden derinleştğini.

JiU kaşlarını çattı. "Tabii bütün bunları resmi soruşturmaayla paylaşıyorsunuz?" "Elbette," dedim. "Yani, sayılır." Cindy'e ancak departmanın basına açıklamak üzere olduğu bilgileri verdiğimizizi anlattım. Departmanlar arası nasıl bir

dayanışma olduğunu ve bunun ilerlememize nasıl katkıda bulunduğunu.

"Her şeyin resmi olduğu yerde başka bir oyun var," dedim. "Eğer bu şeylerden herhangi biri seni rahatsız ederse..."

Hepimiz birden onun tepkisini bekliyorduk. Loretta geldi, yeni içkiler söyledik. Hâlâ Jill'i bekliyorduk.

JiU, "Beni rahatsız ettiği noktada yanıtlasam bu soruyu," dedi sonunda. İri mavi gözlerini açtı. "Bu süre zarfında, eğer bu şeyi mahkemeye getirmek istiyorsanız, daha güçlü bir işbirliğine ihtiyacınız var."

Üçümüz de deminden beri tuttuğumuz soluğu aynı anda bıraktık. Bitmek üzere olan kadehlerimizi yeni üyemize uzat-tık.

"Peki bu grubun bir adı var mı?" diye sordu JiU.

Birbirimize baktık, omuz silktik, başımızı salladık. "Bir tür cinayet kulübüüz," dedim.

"Başkan Lindsay," dedi Clarie sırtıtarak.

"Margarita Kızları," diye önerdi birdenbire JiU. "Bu olabi-lir."

242

"Hain Cadılar," diye kikirdedi Claire.

"Bir gün hepimiz yönetici olacağız," dedi Cindy. "Cinayet Piliçleri," diye devam etti kendinden memnun bir gülümsemeyle. "Biz buyuz. Yaptığımız iş bu."

"Gıdıklamaya başlarsam ağzıma bir tane yapıştırın," dedi JiU.

Masadaki yüzlere baktık. Zeki, çekici, kendi haklarını koruyan kadınlardık. Bir gün biz de yönetici olacaktık.

Garson içkilerimizi getirdi. Dört kadeh havada buluştu. "Bize."

243

7A. Bölüm

Arabayla eve gidiyordum, Jill'i gruba dahil ettiğim için memnundum, fakat arkadaşlarımdan bir şeyler saklıyor olduğum düşüncesi bir yolunu bulup zihnime girmeyi başarmıştı.

Telsiz geldi.

Düğmeye bastığımda, "Ne yapıyorsun?" diye sordu Raleigh.

"Eve gidiyordum."

"Biraz konuşabilir miyiz? Mahoney'in yerindeyim."

Mahoney, emniyetin yakınlarında, genellikle mesaisi bitmiş polislerle ağzına kadar dolu olan, karanlık bir bardı.

"Ben yemek yedim," dedim.

"Yine de buluşalım," dedi Raleigh. "Vakayla ilgili."

Yalnızca birkaç dakika uzaktaydım. Mahoney Bran-nan'daydı. Potreto'ya gitmek için zaten oradan geçmek zorundaydım.

Yine biraz gergin olduğumu fark ettim. Artık oyunu kurallara göre oynamadığımızdan korkuyordum. Kurallar ortakların özel ilişkiye girmesini yasaklıyordu. Ayrıca ben ölüyordum, ilişkiye girmem doğru değildi. Eğer oluruna bırakırsam, her şey olabilirdi. Bu öylesine deneyip ertesi gün mantıklı bir şeyler uydurup unutabileceğimiz tek gecelik bir şey değildi. Onu istediğim ölçüde, uzak duruyordum ondan. Her şeyin ortaya çıkmasından korkuyordum. Kendimi bırakmaktan. Onu da birlikte sürüklemekten.

Raleigh'nin beni bar dışında beklediğini görünce rahatladım. Arabaya geldi. Ne yazıkki her zamanki gibi iyi görünüyordu.

"Beni içeri girmek zorunda bırakmadığın için sağ ol," dedim.

Açık pencerenin kenarına yaslandı. "Nicholas Jenks'i araştırdım," dedi.

"Ve?"

"Adam kırk sekiz yaşında. Hukuk fakültesine gitmiş, ama bitirmemiş. Okulun ilk yılında roman yazmaya başlamış. Ya-yınlatamadığı iki kitap yazmış. Sonra da şu çoksatar korku romanı. Crossed Wire.

"Bilmen gereken bir şey var. Birkaç yıl önce, hane içi tartışma nedeniyle polis çağırmışlar."

"Polisi kim aramış?"

"Karısı. İlk karısı." Raleigh daha da yaklaştı. "Rapora baktım. Olay mahalli raporu onu fena dövülmüş olarak tarif ediyor. Kolunun her yerinde morluklar. Yüzünde büyük bir morluk."

Zihnimde bir şimşek çaktı, Kathy'nin erkek arkadaşı hakkında Merril Shortley ne demişti? Seks oyunlarından hoşlanıyordu.

"Kadın şikâyetle bulunmuş mu?"

Chris başını hayır anlamında salladı. "Olay fazla büyüme-miş. Dava konusu olmamış. O günden beri büyük paralar kazandı. Altı kitabı büyük satışlar yakaladı. Filmler, senaryolar. Ayrıca yeni bir eş."
"Yani bir yerlerde bizimle konuşmak isteyebilecek bir eski karısı var."
Raleigh'nin yüzünden kendinden memnun bir gülümseme belirdi. "Birlikteyemeğe çıkma3a hak ettim mi?"
Sıcak bir ter damlası boynunda kendine küçük bir patika buldu. Arabadan çıkıp çıkmamam gerektiğini bile bilmiyor-

245

dum. Eğer şimdi arabadan çıkarsam... diye düşündüm. "Chris ben yemek yedim. Ayrıca sözüm var.

"Jacobi." Gülümsedi. Bu gülümsemeyle istediği her şeyi elde edebilirdi.

"Kadm işleri, bir grup kadın. Ayda bir buluşuyoruz. Hayatlarımızdan bahsediyoruz. Biliyorsun bir sürü sorunuz var. Personel eğiticileri, yazlık evler. İlişkiler, bunun gibi şeyler."

"Tanıdığım biri var mı?" diye sordu Raleigh kaşlarını kaldırarak.

"Belki bir gün seni tanıştıırırım."

Ne yapacağını bilemez, orada öylece durduk. Kalbim küt küt atıyordu. Raleigh'nin kolundaki tüyler benimkileri yaladı geçti. Beni çıldırtıyordu. Bir şeyler söylemek zorundaydım. "Beni buraya niçin çağırdın Chris?

"Jenks," diye yanıtladı. "Sana her şeyi anlatmadım. Üzerine kayıtlı silah var mı baktık." Gözlerinde bir kıvılcımla bana baktı. "Ruhsatlı bir sürü silahı var. Browning marka yirmi iki kalibre bir av tüfeği, otuz üç kalibre bir Renfield ve bir Remington kırk nokta beş."

Beni oyalıyordu. İyi bir şey yakaladığından emindim.

"Bir de Glock Special var. Bin dokuz yüz doksan üretimi. Dokuz milimetre."

Damarlarımda haklı olduğunu keşfetmenin yangısı.

Chris kaşlarını çattı. "Aradığımız silah onda Lindsay. Silahı bulmalıyız."

Yumruğumu zaferle havaya kaldırıp Raleigh'ninkiyle tokuşturdum. Zihnim harıl harıl çalışıyordu. Kırlangıç Sırtı, telefon aramaları, şimdi de bir Glock Special. Hâlâ ikinci derecedendi, fakat cuk diye oturuyordu.

"Yarın ne yapıyorsun?" diye sordum gülümseyerek.

"Ne olursa. Niçin?"

"Sanırım bu herifle yüz yüze konuşmanın vakti geldi."

246

75. Bölüm

El Camino del Mar 20, Golden Gate Köprüsü'nün 3mkarı-sında, büyük bir bahçesi olan İspanyol tarzı bir köşktü.

Kızıl Sakal, Nicholas Jenks burada yaşıyordu.

Jenks'in evi alçak tavanlı, sağlam görünüslü; dekoratif bir şekilde budanmış çalılarla, parlak, tomurcuk açan açalyalarla çevriliydi. Bahçedeki araba yolunun bittiği yerdeki trafik adasının ortasında demirden büjöik bir heykel vardı. Botero'nun Meryem ve Çocuğu.

"Edeb iyat iyi para kazandırıyor olmalı." Raleigh ön kapıya doğru çıkarken ıslık çaldı. Jenks'in kişisel asistanı aracılığıyla bir öğlen randevusu almıştık. Sam Roth onun üzerine fazla gitmemem konusunda beni uyarmıştı.

Bizi kapıda hoş görünüslü bir hizmetçi karşıladı ve güneşli, geniş bir salona götürerek Bay Jenks'in hemen geleceğini bildirdi. Bol paraların döküldüğü salon, sanki bir dekarosyon dergisinden fırlamış gibiydi: Zengin duvar kâğıtları, oryantal koltuklar, maun bir sehpa, andaçlar ve fotoğraflarla dolu raflar. Salon Pasifik'e uzanan çakmak taşından bir patikaya bakıyordu.

Bütün hayatım bo3mnca San Francisco'da yaşamıştım ve böylesi güzel manzaraya sahip evlerin var olduğunu bilmiyordum.

Beklerken sehpanın üzerine yerleştirilmiş fotoğraflara baktım. Bu fotoğraflarda Jenks birçok meşhur insanla birlik-

teydi. Disney'in büyük adamlarından Michael Douglas, 49'lardan Bill Wash.

Diğerleri çekici bir kadınla -güneşli, gülümseyen, kızıla çalan sarı saçlar- birlikte egzotik yerlerde -plajlarda, kayak yaparken, bir Akdeniz adasında- çekilmiş fotoğraflardı. Sanırım yeni karısıydı.

ikisinin, gümüş çerçeveli, ışıklarla kaplı devasa bir kubbenin altında çekilmiş on üçe on altı bir fotoğrafları daha vardı. Fotoğrafın çekildiği yer Güzel Sanatlar Sarayı ydı. Düşün fotoğrafıydı.

Tam bu sırada Nicholas Jenks içeri girdi. Onu fotoğraflarından dolayı görür görmez tanıdım.

Tahmin ettiğim gibi heybetli biri değildi. Temiz tıraşlı, düzgün vücutlu, bir yetmiş boylarında, yıpranmış kotun üzerine beyaz, kaliteli bir gömlek giymişti. Gözlerim hemen kızıla çalan, gri sakala çevrildi.

KJzıl Sakal, seninle nihayet karşılaştık.

"Sizi beklettiğin için kusura bakmayın," dedi rahat bir gülümsemeyle, "sabah gazetelerini bitirmeden kendimi güne hazır hissedemiyorum." Elini uzattı ve elimde bir fotoğraf tuttuğumu fark etti. Biraz Figaro'nun Düşününü andırıyor değil mi? Bana kalsa küçük, gösterişsiz bir törenle yetinirdim, ama Chessy eğer smokin giyersem, sadakatimden asla kuşkulananmayacağını söyledi."

Bu adamın bana sıcak davranıp davranmaması umrumda değildi, fakat yakışıklı ve hâkimiyeti hemen eline geçiren bir tipti. Bazı kadınların onu neden çekici bulduğunu anlayabili-yordum. Oturmamız için divanı işaret etti.

"Size birkaç soru sormak isterdik," dedim.

"Gelin ve damat cinayetleri hakkında... Asistanım söyledi. Çılgınca... Korkunç. Fakat bu cinayetler öyle umutsuzca işlenmiş ki, bir anlayış çığlığına benziyor."

248

"Kurbanlar için mi?" diye sordum düşün fotoğrafını tekrar sehpanın üzerine bırakarak.

"Herkes her zaman kurbanlara acıyor," dedi Jenks. "Fakat olayı yaratan katilin kafasının içindeki şeydir. Birçok insan bu eylemlerin sadece intikam olduğunu sanıyor. En marazi türünden bir intikam... Ya da tıpkı bütün tecavüz vakalarında olduğu gibi, bir tür kontrolünü yitirmek olarak görülüyor. Fakat ben emin değilim."

"Sizin teoriniz nedir Bay Jenks?" diye sordu Chris. Bir hayranı olduğu izlenimini vermişti.

Jenks bir buzlu çay sürahisini uzattı. "Bir şey içmek ister misiniz? Saat sekizden beri çalışma odasına tıkılmış olsam da, belli, sıcak bir gün."

Başımızla hayır dedik. Çantamdan bir klasör çıkarıp kucağıma koydum. Neşeli'nin nasihatini hatırladım. "Alttan al. Jenks bir VIP. Sen değilsin."

Nicholas Jenks kendine bir bardak çay doldurdu ve devam etti. "Okuduklarımdan hareket edersem, bu cinayetler bir tür tecavüz, masumiyete tecavüz biçimindeler. Katil hiç kimsenin onu affedemeyeceği bir şekilde davranıyor. Toplumun en kutsal kurumuna saldırıyor. Bana sorarsanız bu cinayetler mutlak bir arınma eylemi."

"Ne yazık ki Bay Jenks," dedim saçmalıklarını bir kenara atarak, "buraya sizin profesyonel nasihatlerinizi almaya gelmedik. Bu cinayetlerle ilgili size sormak istediğimiz bazı sorular var."

Jenks koltuğuna yaslandı. Şaşırmış görünüyordu. "Aşırı resmi konuşmuyor musunuz?"

"Resmiyetine siz karar verin," dedim. Cebimden bir ses h.a.yıt cihazı çıkarıp masanın üstüne koydum. "Bunu kullanmamda bir sakınca var mı?"

249

Bana baktı, gözleri kuşkuyla sağı solu kolaçan etti ve hiç sorun değil der gibi elini savurdu.

"Nereden başlamak istersiniz Bay Jenks, sizce bu cinayetler... Bu suçlardan herhangi biriyle ilgili gazetede okuduklarınızın haricinde özel bir bilginiz var mı?"

"Bilgi?" Jenks derin bir nefes aldı, düşünüyor gibiydi. Sonra başını iki yana salladı. "Hayır. Hiçbir bilğim yok."

"Üçüncü bir cinayet olduğunu okudunuz mu? Geçen hafta, Cleveland'da."

"Gördüm. Günde beş altı gazete okurum."

"Seattle'lıydılar değil mi? Biri hatırladığım kadarıyla konser işi yapıyordu."

"Damat," diyerek onayladım. "James Voskuhl. Gelin bir süre burada, şehirde yaşamış. Kızlık adı Kathy Kogut. Bu isimlerden herhangi biri sizin için bir anlam ifade ediyor mu?"

"Hayır. Etmeli mi?"

"Yani ikisiyle de hiç karşılaşmadınız? Bu vakalarla ilginiz sadece sıradan bir insanın... hastalıklı ilgisi gibi mi?"
Gözlerini dimdik gözlerime dikti. "Doğru. Hastalıklı ilgi benim isimdir."
Klasörümü açtım ve en üsteki fotoğrafı çıkardım. Bizimle 03mn oynuyordu, tıpkı yol boyunca ölü ipuçları bıraktığı gibi.
Fotoğrafı masanın üstünden kaydırarak attım. "Bu hafızanızı tazeleyebilir," dedim. "Kathy Kogut, gelin, evvelki gece öldürüldü. Yanındaki adam ise, sanırım sizsiniz."

250

ORHAN KEPAL İİHALKKÜTÜPHAI4ESİ

P

76. Bölüm

Kızıl Sakal ağır hareketle fotoğrafı aldı ve baktı. "Aa benim," dedi. "Fakat yanımdaki bayan... güzel bir kadın güzel olmasına... çıkaramadım. Resmi nereden bulduğunuzu sorabilir miyim."

"Dikenli Tefin San Francisco açılışı."

"Ha," dedi sanki bu ona bir şey anlatıyormuş gibi.

Beynindeki viteslerin doğru bir tepki için değiştirilişini izledim. Kesinlikle çok zeki biri ve iyi bir aktördü.

"Bu tür olaylarda çok insanla tanışırım. İşte bu yüzden bu tür şeylerden sakınmaya çalışıyorum. Cleveland'da öldürülen kızın bu olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Bu kişinin sizin hatırlayabileceğiniz biri olduğunu umuyorum."

Jenks başını iki yana salladı. "Çok fazla hayranım ve onlarla buluşmak için çok az hevesim var. Hatta böyle güzel olanlar için bile Müfettiş."

"Sanırım şöhretin bedeli..." Fotoğrafı geri aldım, biraz oynadım ve çantama geri koydum."

"Bununla birlikte, bu hayranınız konusuna geri dönmek zorundayım. Onu niçin hatırlamadığınızı merak ediyorum. Bütün o hayranlar arasında onu. Klasörün içinden bir Northwest Bell telefon faturası çıkarıp onu uzattım. Üzerindeki birçok numaranın altı çizilmişti. "Bu sizin özel telefonunuz mu?"

Jenks faturajn elinde tutuyordu. Gözleri puslanmıştı. "Evet."

"Sizi aramış Bay Jenks. Sadece geçen ay üç kez. Bir kez... şurada... sizin için işaretledim. Geçen hafta 3drmi dakika. Bir de evlenmeden üç gün önce, sonra da öldürüldü."

Jenks gözlerini kırptı. Sonra tekrar fotoğrafı eline aldı. Bu sefer farklıydı yüzü; ciddi, kabahat işlemiş gibi. "Doğrusunu isterseniz Müfettiş," dedi derin bir nefes alarak, "Olup biteni duyduğumda gerçekten, ama gerçekten çok üzüldüm. Son ay, öyle sevinç, umut doluydu ki. Size yanlış bilgi vermekle hata ettim. Kathy'yi tanıyordum. Onunla bu fotoğrafın çekildiği gece tanıştım. Bazı hayranlarım etkileyicidir. Ve çekici. Bazı zamanlar, aleyhime olsa da kolay etkilenebilen bir adama dönüşürüm."

Masanın diğer tarafına atlamak ve Nicholas Jenks'in kolay etkilenebilen yüzünü yırtmak istedim. Altı vahşi cinayetten sorumlu olduğuna emindim. Şimdi de oturmuş bizle ve kurbanlarla alay ediyordu. Allah'ın belası.

"O halde," diye araya girdi Raleigh, "bu kadınla bir ilişkiniz olduğunu kabul ediyorsunuz."

"Sizin ima ettiğiniz tarzda değil," diye yanıtladı Jenks. "Kathy kendi belirsiz sanatsal umutlarını yaratma edimiyle iştigal eden bir insan aracılığıyla tatmin etmeyi bekleyen bir kadındı. Yazmak istiyordu. Kuşkusuz çok zor bir iş değil, fakat eğer o kadar kolay olsaydı, hepimiz oturup çöksatan bir kitap yazardık, öyle değil mi?"

ikimiz de tepkisiz kaldık.

"Konuştuk, son birkaç jal içinde birkaç defa buluştuk. Asla bunun ötesine geçmedi. İşte doğrusu." "Bir tür ağabeylik?" dedi Raleigh. "Evet, doğru. Güzel bir kelime seçimi." "Peki acaba," artık hâkim olamadığım bir ses tonuyla öne doğru eğildim, "öldürüldüğü geçen cumartesi Kathy Kogut'a ağabeylik yapıyor olma ihtimaliniz nedir?"

252

Jenks'in yüzü taş kesildi. "Bu çok komik. Ne kadar yakışsıksız bir laf."

Bir kez daha dosyama uzandım ve katilin Ünlüler Holü'ne girerken güvenlik kamerası tarafından çekilen fotoğrafını çıkardım. "Bu fotoğraf onun öldürüldüğü gece güvenlik kame-ralannca çekildi. Bu siz misiniz Bay Jenks?" Jenks gözünü bile kırpmadı. "Ben olabilirdim, eğer orada olsaydım, fakat kesinlikle söylüyorum, orada değildim."

"Geçen cumartesi neredeydiniz?"

"Belki yanlış anlamışımdır," dedi taştan bir sesle. "Bu suçlarla ilgili olarak şüpheli olduğumu mu ima etmeye çalışıyorsu-

"Kathy Kogut konuştu Bay Jenks," dedim dimdik gözlerine bakarak. "Kız kardeşine. Arkadaşlarına. Ona nasıl davrandığınızı biliyoruz. Körfezi sizin hâkimiyetinizden kurtulmak için terk etti. Aranızdaki ilişkinin düşün gecesine kadar devam ettiğini biliyoruz."

Gözlerimi Jenks'ten ajaramıyordum. Odada o ve ben dışında hiçbir şey yoktu.

"Cleveland'da değildim," dedi. "O gece buradaydım."

Bütün kanıtları gösterdim ona. Hyatt'a bırakılan Clos du Mensil şişesinden.

Kırlangıç Sırtı Şaraphaneleri'nin emlak şirketine ortaklığından tutun, iki cinayetin dokuz milimetre silahlarla işlenmiş olup kayıtlara göre onun da bir tane dokuz milimetresi olduğuna kadar.

Bana güldü. "Umarım varsayımlarınızı bunlara dayandır-mıyorsunuzdur."

"Şampanyayı asırlar önce aldım," diye omuz silkti. "Şimdi nerede olduğunu sorsanız bir yanıt veremem."

"Yerini biliyorsunuzdur, sanırım?" diye sordu Raleigh. Sonra da şişeyi bize vermesini rica etmemizin nezaket icabı olduğunu açıkladı.

263

"Acaba sakalınızdan bir kıl örneği verebilir misiniz?" diye sordum.

"Ne!" Gözlerini küstah bir meydan okumayla benimkilere dikti. Melanie Brandt'in Jenks saldırırken gördüğü yüz ifadesini hayal ettim. Kathy Kogut onu silahı yüzüne doğrulturken görmüştü.

"Sanırım," diye sonunda yanıtladı Jenks, "bu büyülejâci görüşme sona erdi."

Bileklerini uzattı. "Eğer beni götürmek niyetinde değilseniz, öğle yemeğim soğumasın."

Başımla onayladım. "Nerede olduğunuzu bilmemiz gerekiyor. Silahın da."

"Elbette," dedi Jenks ayağa kalkarak. "Daha öte bir işbirliğine ihtiyacınız varsa, avukatımı aramakta tereddüt etmeyin."

Fotoğrafları topladım ve tekrar dosyaya koydum. Raleigh'le birlikte ayağa kalktık.

Tam o anda çekici bir sarışın girdi içeri.

Deniz mavisi gözleri, soluk yüzü, beline dökülen sırma saçlarıyla inkâr edilmez bir güzelliğe sahipti. Uzun boylu bir dansçının vücuduna sahipti ve üzerinde sıkı bir ta3rt ile Nike tişörtü vardı.

"Chessy!" diye bağırdı Jenks. "Bunlar San Francisco Polis Departmanı'ndan memurlar. Karım, Sayın Müfettişler."

"Affedersin Nicky," diye özür diledi Chessy Jenks. "Susan geliyor. Konukların olduğunu bilmiyordum."

"Onlar da zaten gidiyorlardı."

Başımızla selam verdik ve kapıya yöneldik. "Bahsettiğimiz şeyin yerini bulursanız," dedim, "almak için birini gönderebilirim."

Delici bakışlarla baktı.

Onu tutuklamadan a3n"ilmaktan ve ona nazik davranmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum. Fakat tutuklamaya birkaç adım daha vardı.

254

"E^e," dedi Chessy Jenks gülümseyerek, "kocam sonunda cinayet de mi işledi?"

Jenks'e gitti ve alaylı bir tavırla kollarını yakaladı. "Ona hep şöyle derim.

Eğer böyle korkutucu, sürüngen tipler yazmaya devam edersen, sonunda cinayet işlemek kaçınılmaz olur."

Biliyor olabilir miydi? diye sordum kendime. Onunla yaşıyor, onunla aynı yatakta yatıyordu. Kafasının içinde neler olup bittiğini nasıl bilmezdi?

"Umarım öyle değildir Bayan Jenks"ti tüm söyledğim.

256

77. Bölüm

11

Müfettişler gittikten sonra, Chessy Jenks, kafası karışmış, kocasına, "Ne demek istedi?" diye sordu.

Jenks kendini uzaklaştırdı ondan. Pasifik'e açılan büyük Fransız kapılara doğru yürüdü.

Omuzlarına ve sırtına 3nikselen delici sıcaklıkta bir öfke hissetti. Aptallar. Beyinsizler. Böcekler. İşte bu yüzden polis oluyorlar. Eğer azcık beyinleri olsaydı, onun yaptığı işi yaparlardı. Pasifik'e bakan bir tepede yaşarlardı. "İşte körfezi bu yüzden kazıyorlar," diye yanıtladı dikkati başka yerde.

"Polislerin kendini rahat hissedeceği bir çukur."

Chessy düşün fotoğrafını kahve sehпасının üzerinden alıp eski yerine koydu. "Bu sefer ne yaptın Nick?"

Beni neden hep buna zorluyor? Neden her şeyi bilmek zorunda ?

Chessy kocasının yanına gidip diri, sabırlı gözleriyle ona baktı.

Her zamanki gibi kızgınlığı birden patladı.

Ona vurduğunu fark etmedi bile.

Adeta birdenbire eli acımış ve Chessy yerde sürünmeye başlamıştı. Resimlerin durduğu bambu masa üzerine devrilmiş, ağzını tutuyordu Chessy.

Bağırdı, "Benden ne zaman uzak duracağını bilmiyor musun? Ne lazım, bir yol haritası mı?"

"Uh, uh, Nick," diye inledi Chessy, "Burada olmaz, şimdi olmaz."

"Burada ne?" diye bağırdı Nicholas Jenks. Bağırdığının, hâkimiyetini jdtirdiğinin farkındaydı. Hizmetçiler duyabilirdi.

"Lütfen Nick," dedi Chessy güçlükle ayağa kalkarak. "Susan birazdan burada olur. Birlikte öğle yemeğine çıkacağız."

Chessy'nin oturup onu yargılayabileceğin! düşünmesi sinir etmişti onu. Kendinin aslında ne olduğunu göremiyor muydu? Sürüden seçip çıkardığı ve Tann'nın armağanı bir Martha Stewart haline getirdiği çilli bir sarışın.

Onu kolundan yakaladı ve yüzünü güzel, korkulu gözlerine yanaştırdı. "Söyle şunu!"

Tuttuğu kol tir tir titriyordu. Burnundan ince bir sümük akıyordu. "Tanrım, Nick..."

İşte bunu, her ne kadar insan içinde göstermese de, kendinden bu şekilde korkulmasını seviyordu.

"Sana söyle dedim Chessy." Kadının kolunu arkasına büktü.

Kadın şimdi derin derin nefes alıyordu, tişörtünü ter kaplamıştı. Küçük göğüs uçları öne doğru fırlamıştı. Önemsiz meydan okumasıyla gözlerini kocasına diktiğinde, o parmaklarını geçirerek kolu biraz daha büktü. Onu zorla yatak odasına götürdü, çıplak ayakları yerde sürükleniyordu.

Yatak odasında bir tekmeyle kapıyı kapattı.

O kadın polis kendini ne sanıyordu? Buraya böyle gelerek... onu bu şekilde suçlayarak. Üzerindeki ucuz kıyafetlerle. Küstah bir orospu.

Chessy'i kıyafet dolabına sürükledi. Onunkine. İçi karanlıktı. Yalnızca karanlık, Chessy'nin hıçkırıkları ve keskin parfümü. Onu duvara doğru ittirdi, kalçalarına süründü.

Chessy'nin taytını donuyla birlikte çekip açtı. "Lütfen," diye yalvardı kadın, "Nicky? "

257

Küçük dudakların ayrıldığı o bildik yeri buldu. Çok sertleşmişti, sonuna kadar itti.

Chessy'nin içine giriyordu. "Söyle şunu," diye soluk aldı. "Nasıl durduracağını biliyorsun, söyle şunu."

"Hav..." diye mırıldandı sonunda fısıltıyla.

Artık hoşuna gidiyordu, hep gitmişti. Kötü değildi, güzeldi. Sonunda hepsi bunu isterdi. Onları çok iyi seçerdi.

"Hav," diye inledi. "Hav, hav, istediğin bu mu ha?"

Evet, istediği şeylerden biriydi bu. Chessy'den tek beklediği şey.

"Hoşunu gidiyor, değil mi Chessy?" diye fısıldadı. "Burada olmanın sebebi bu."

258

78. Bölüm

Üç arabadan oluşan bir gözetleme timiyle Jenks'in hareketlerini yakından izledik. Eğer silahtan kurtulmaya çalışırsa, bunu hemen öğrenecektik. Öldürmek

için tekrar harekete geçerse, onu durdurabileceğimizi umut ediyorduk. Ne kadar zeki olursa olsun, şu anda başka bir cinayet işleyebileceğini sanmıyordum. Onu tanıyan, konuşmak isteyecek biriyle konuşmak istiyordum. Raleigh eski eşinden ve aralarındaki şiddetli geçimsizlikten bahsetmişti. Onunla konuşmam gerekiyordu.

Şimdiki adı Joanna Wade olan Joanna Jenks'i bulmak güç olmadı. Arşivde yaptığım araştırmada yıllar önce kocasını şikâyet etmek için doldurduğu şikâyet formu sayesinde kızlık adını buldum. Russian Hill 1115 Filbert Street'te oturan bir Joanna Wade vardı.

Tepenin yokuş kısmında, kireçtaşmdan çekici bir müstakil evdi. Zili çaldım ve hizmetçiye kendimi tanıttım. Bayan Wade'in evde olmadığını söyledi. "Antıraman yapıyor," dedi. "Gold Jimnastik. Union'da."

Jimnastik salonu aynı sokağın sonunda Starbucks ile Alf-redson marketi arasındaydı. Resepsiyondaki saçlarını atkuyruğu yapmış pırıl pırıl kız, Joanna'nın C. odasında olduğunu söyledi. Joanna Wade'i tarif etmesini istediğimde güldü. "Bir sarışın düşün. Bir atlet kadar zinde."

İçeri girdim ve büyük bir gözlem penceresinin ardında C.

egzersiz odasında bir Tae-Bo sınıfı gördüm. Sekiz tane kadın ter atıyor, yüksek sesli müzik eşliğinde karate tarzında havaya tekmeler savuruyordu. Tae-Bo'nun en son egzersiz çılgınlığı ve en çok enerji yakılan spor olduğunu biliyordum. Buradaki kadınların hepsi direnen bir şüpheliyi tutukla3np soluğunu yitirmeden polis arabasından önce karakola koşabilecek kadar zinde görünüyordu.

Tek sarışın en önde olanıydı. Temiz, heykelimsi, hareketleri sonuna kadar yapıyor, terlemiyordu bile. Hoca oydu.

O bitirene ve sınıfın çoğu dışarı çıkana kadar bekledim. Bir havluyla yüzündeki terleri sildi.

"Sıkı egzersiz," dedim bana doğru gelirken.

"Bay Area'nm en iyisi. Kaydolmak mı istiyorsunuz?"

"Belki. Fakat önce size birkaç soru sormayı düşünüyorum."

"Resepsiyondaki Diane'e sorabilirsiniz. Bütün sorularınızı cevaplandıracaktır."

"Tae-Bo'dan bahsetmiyorum." Rozetimi gösterdim. "Nicholas Jenks hakkında."

Joanna sadece baktı, ensesini serinletmek için atkujo-uğu-nu yana attı. Sırıttı.

"Ne yaptı, Stace'nin dükkânından kendi kitabını çalarken mi yakalandı?"

"Konuşabilir miyiz?"

Omuz silkti ve beni boş bir soyunma odasına götürdü. "Nick hakkında, onun ceketlerinden birinin yakasında bulamadığınız ne anlatabilirim?"

"Biliyorum yıllar önceydi," dedim. "Ama bir keresinde ona karşı hane içi şikâyetle bulunmuştunuz."

"Bak, belki bürokrasi sorununuz vardır diye söylüyorum, şikâyetimi geri almıştım."

O anın korkusunun bütün joizünü ele geçirdiğini görebiliyordum. "Bakın Bayan Wade," dedim samimi bir sesle, "bura-

260

ya eski yaraların kabuğunu kaldırmaya gelmedim. Eski kocanızla ilgili biraz konuşmak istiyorum o kadar."

"Yine eski numaralarına mı başvuruyor?"

Anlamaya çalışıyordu. Bir düşman mıyım, yoksa bir dost mu? Teslim olduğunu gösteren bir soluk bıraktı ve doğruca bana baktı.

"Eğer buraya Chessy için geldiyse, size söyleye3âm, onu uyarmıştım. Beni nasıl terk ettiği konusunda böyle sürüngence bir tutum takınmasaydı keşke. Nasıl diyordu, onun sayesinde yazıyorum, Jo. Bana ilham veriyor. Herhangi bir kitabını okudunuz mu Müfettiş?" diye sordu. "O yazsın, kendini bulsun diye ağır işlerde çalışarak mı ilham veriyor? Onun müsveddelerini okumak ve reddedildiği zaman öfkesine katlanmak zorunda kalıyor mu? Nerede tanıştıklarını biliyor musunuz? Entertainment Tonight'm makyaj odasında."

"Ben Nicholas Jenks'in," diye başladım, "şiddete ne kadar düşkün olduğunu sormak istiyordum."

Durdu, başını çevirdi. Tekrar bana döndü. Gözleri ağlamak üzereymiş gibi dolmuştu.

"Bunca zaman sona buraya geliyor ve bana bütün bunları yeniden yaşıtıyorsunuz.

Ne söylememi istiyorsunuz? Annesinin onu sevmediğini mi? Kafa3n yemiş, tehlikeli

bir adam olduğunu mu? Nick ile yaşamak... öyle zor bir şey ki. içinde bir şeyler var onun ve ne zaman ortaya çıkacağım Allah bilir. Niçin? Ne yaptım? O zamanlar sadece bir çocuktum." Gözleri ıslandı.

"Üzgünüm," dedim. Gerçekten üzgündüm. Her iki Bayan Jenks için de zordu. Uyanıp kendini böyle bir adamla evli bulmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum.

"Sormak zorundayım," dedim. "Eski kocanızın gösterdiği şiddetin dozunun artması ihtimali var mı? Daha ciddi bir hal alması."

261

Taş kesilmişti adeta. "Chessy'e bir şey mi oldu Müfettiş?"

"Chessy iyi," dedim başımla onaylaj^p iyi olmayan başkalarının var olabileceğini ima ederek.

Bir şeyler daha söylememi bekledi. Söylemeyince neşeli bir kahkaha attı.

"Sanırım Stacey'in dükkânından bir kitap yürütmekten daha ciddi bir şeyden bahsediyorsunuz?"

Yine başımla onayladım. Kadın kadıneydik artık, sordum: "Size hayati bir soru sormam gerekiyor Bayan Wade."

;

(

262

79. Bölüm

Joanna Wade'e Nicholas Jenks'in cinayet işleyip işleyemeyeceğini sordum.

Sorumun sebebini söyleyemezdim, zaten gerekmedi. Joanna çok zeki biriydi.

Gözlerindeki şoku gördüm. Sakinleştikten sonra düşünceli bir değerlendirmeye girişini izledim.

Nihayet bana baktı ve tekrar sordu: "Hiç kitaplarını okudunuz mu Müfettiş?"

"Birini. Ölümcül Cazibe. Zor kitap."

"Bu karakterlerle birlikte yaşar o Müfettiş. Bazen mesleğini yazarlık olduğunu unuttuğu olur."

Gözlerinde kendini yargılayışını gördüm. Ona doğru yaklaştım. "Sizi incitmek istemedim. Fakat bilmem gerekiyor."

"Cinayet işleyebilir mi? Başka bir insanın onurunu tümüyle ayaklar altına almaya muktedir olduğunu biliyorum. Bu da bir cinayet, değil mi? Onun gibilere cinsel sadist diyorlar. Babası annesini yatak odalarındaki elbise dolabında hevesi gelsin diye dövermiş. O da zayıflıkla beslenir. Evet, meşhur Nicholas Jenks beni insan yerine koymadı... Fakat kötü, çok kötü bir şey duymak ister misiniz? Terk eden o oldu Müfettiş. Ben değildim."

Joanna geriye yaslandı ve bana şefkatle baktı. "Chessy'le birkaç kez görüştük.

Öğle yemekleri, hayır işleri falan. Hatta biraz konuştuk da. Nick hiç

değişmemiş. Onun neler yaşadığını bildiğimi biliyor. Fakat bu paylaşabileceğimiz bir şey değil.

Aynaya baktığında, artık kendini tanıyamıyor."

Öfkeden kuduruyordum. Sağlam görünüşünün ardındaki kafası karışmış genç Joanna

Wade'i görebiliyordum.

Onu uzanıp elini tuttum. Yanıtımı almıştım. Not defterimi kapatıp ayrılmaya

hazırlandım, fakat Joanna sözleriyle beni şaşırttı.

"Katil o demiştim kendime. Hayır bu doğru değil. Ama o korkunç suçları

duyduğumda aklıma Nick geldi. Kitabı hakkında düşündüm ve kendime O olabilirdi

dedim,"

Joanna ya baktım. "Ne kitabı?"

"Yazdığı ilk şey. Her Zaman Nedime. Sizi buraya getiren şeyin, onu cinayetlere

bağlayan şeyin kitap olduğunu sanıyordum."

Bakakalmıştım, kafam karışmıştı. "Siz neden bahsediyor-

sunuz .'

?"

"Zar zor hatırlıyorum. Biz tanışmadan önce yazmıştı. Ben ya3anlanmayan ikinci

kitabını görece kadar şanslıydım ancak. Duydum ki sonradan iki milyon nüsha

satmış. Fakat diğer kitabı son zamanlara kadar tümüyle unutmuştum. Hukuk

fakültesinde, karısını en iyi arkadaşıyla yakalayan bir öğrenci hakkındaydı. Her

ikisini de öldürüyor ve bir öldürme çılgınlığına yakalanıyor."

"Ne tür bir çılgınlık bu."

"Damat ve gelinleri bulup öldürüyor. Tıpkı şu anda olup bitenler gibi."

264

80. Bölüm

Yapbozun aradığım parçasını bulmuştum. Eğer Jenks bu cinayetleri önceden tasarlamışsa, bunları eski bir kitabında planlamışsa, bu çürütülemez bir kanıt oluştururdu, ikinci dereceden olmayan bir kanıt. Elimizdeki şeylerle onu tutuklayabilirdim.

"Bu kitabı nereden edinebilirim?"

"İyi bir kitap değildi," diye yanıtladı Joanna Wade. "Hiç yayınlanmadı."

Vücudumdaki bütün sinirler ayaktaydı. "Elinizde bir kopyası var mı?"

"İnan bana, olsaydı 3allar önce yakardım. Nick'in Grek Marks adında bir ajansı vardı. Başarıya ulaştıktan sonra başından savdı. Bir yerde bir kopya varsa, mutlaka oradadır."

Greg Marks'ı arabadan aradım. Artık çok hızlı ilerliyordum. Tam istediğim gibi. Santrale bağlandım ve dört kere çaldıktan sonra telesek-reter yanıtladı. "Greg Marks Ajansı'na hoş geldiniz... Büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordum. Gönülsüzce çağrı cihazımın numarasını bıraktım. "Çok acil bir mesele," dedim. Tam niçin aradığımı söylemeye hazırlanıyordum ki, telefonda bir ses belirdi.

"Ben Greg Marks, bu-yurun."

Onu hemen görmem gerektiğini söyledim. Ofisi çok uzakta değildi. On dakikada

orada olurdum. "Saat altıda One Mar-

ket'te bir randevxim var," diye yanıtladı ajan kibarca. "Eğer buraya daha son..."

"Oradan bir yere ayrılmıyorsun," dedim. "Bu polislik bir mesele ve önemli. Bir yere gidersen, seni tutuklarım!"

Greg Marks'ın işyeri Pasific Heights'ta köprüyü kısmen gören bir tuğla binaydı. Kapıyı kuşkululu bir çekingenlikle açtı. Kısa boylu, kel kafalı, sık biriydi; kareli gömleği son düğmesine kadar iliklenmişti.

"Korkarım bu hiç hazzetmediğim bir mevzuu Müfettiş. Nicholas Jenks yıllardır müşterim değil. Dikenli Tel Chronic-le'm çoksatanlar listesine girdiğinde benden ayrıldı."

"Hâlâ görüşüyor musunuz?" Ona sorduğum hiçbir sorunun Jenks'e ulaşmayacağından emin olmak istiyordum.

"Niye? Bir isimle sıfatı zar zor yan yana getirdiği yıllarda onun kıcını silmekle nasıl uğraştığımı mı, yoksa onun takıntılı gece yarısı aramalarına katlanıp dev egosunu okşadığımı mı hatırlatmak için?"

"Ben Jenks'in ilk zamanlarında yazdığı bir şeyden dolayı buradayım," diyerek sözünü kestim. "Bü3âik paralar kazanmadan önce. Eski karısıyla konuştum."

"Joanna?" diye haykırdı Marks şaşkınlık içinde.

"Onun ya3anlatamadığı bir kitabı olduğunu söylüyor. Adı Her Zaman Nedime'ymiş. Ajan başıyla onayladı. "Sorunlu bir ilk çalışma. Hiçbir anlatı gücü yok.

Doğrusunu isterseniz, onu hiç göndermedim."

"Elinizde bir kopya var mı?"

"Bitirir bitirmez ona geri yollamıştım," dedi. "Ama Jenks'te kesin vardır. Belki telif hakkını almıştır. Neden bir bakmıyorsunuz ? "

Bunu biriyle konuşmalıydım.

Bunu kızlarla paylaşmam gerekiyordu.

"Jenks hakkında gerçekten korkunç bir şey duymak ister misiniz?" dedi birden.

266

"Lütfen devam edin."

"Hep takıntılı bir yazar hakkında yazmak isterdi. Stephen King'in çok iyi yazdığı türden bir kitap. Daha iyi bir kitap, büyük bir kitap yazmak için, nasıl bir şey olduğunu anlayabilme uğruna bizzat cinayetler işleyen bir yazarın hikâyesi. Nicholas Jenks'in korkunç hayal gücüne hoş geldiniz."

267

81. Bölüm

İşte bu yüzden bir cinayet dedektifi olmuştum. Kafamın içinde söz konusu kayıp kitabı nasıl bulacağım sorularıyla gerisin geri ofise koştum. Bir bomba da orada patladı.

Mc Bride'di.

"Boş boş oturuyorsun ha?" diye sordu, bütün acılarına son verecek ilahi bir dokunuşa hazırlanıyormuş gibi söyledi bunu. "Nicholas Jenks buradaymış, Cleveland'da. Cinayetlerin işlendiği gece. Orosu çocuğu buradaymış." Jenks yüzüme baka bakayaları söyledi. Gözünü bile kırpmadan. Artık her şey çok netti. Düğün salonunda teşhis edilemeyen adam oydu. Başka bir yerde bulunduğunu kanıtlayamazdı. McBride adamlarıyla birlikte otelleri nasıl dolaştıklarını anlattı. Nihayet Westin Otel'de bulmuşlardı Jenks'in adını. İşe bakın, adam kaydını kendi adıyla yaptırmıştı. Bir gece görevlisi onu hatırlamıştı. Onu görür görmez tanımıştı; bir hayranıydı. Birbiri ardına düşünceler üşüşüverdi kafama. McBride kendine gereken şeyi bulmuştu. Jenks'i kıstırmıştı. Adam resmi soruşturmada yalan söylemişti. "Yarın bir tutuklama kararı için Bölge Savcılığı'na gideceğim," haberini verdi McBride. Kurbanla ilişkileri yardı ve muhtemeldir, olay mahallinde görülmüştü. "Tutuklama kararını çıkarır çıkarmaz, gelip Jenks'i alacağım."

J

Gerçek kafama bir balyoz gibi indi. Onu Cleveland'a kap-tırabilirdik. Hiçbir kanıt, olayla onun arasında kurduğumuz hiçbir bağlantının yardımı dokunmazdı bize. Sonrasında açılan bir mahkemede en fazla ömür boyu hapis çıkartabilirdik. Brandt ailesi, Weils'ler ve DeGeorge'lar kahrolurdu. Mercer kesin keçileri kaçırırdı.

Bunu yukarıyla konuşmalıyım, dedi kafamın içinde bir ses.

Fakat yüreğim, kızlarla konuş diyordu.

269

82. Bölüm

Bir saat içinde hepsini topladım.

"Cleveland tutuklamaya hazır," dedim. Sonra da Her Zaman Nedime adlı kitap bombasını patlattım.

"Onu mutlaka bulmalısın," dedi Jill. "Bütün suçlarla ortak tek bağlantı. Yayınlanmamış olması dolayısıyla, cinayetleri bizzat gören bir tanık kadar iyi. Hatta işlenen suçlarla açık bir paralellik bile içeriyor olabilir. Kitap senden, Jenks'i postalamak benden. Sonsuza dek!"

"Nasıl? Joanna Wade daha önceki bir ajanından bahsetti, ben de onu görmeye gittim. Aha\ telif hakları bürosunu ara demişti. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Cindy kaşlarını kaldırarak haj^r dedi. "Washington, galiba."

"Bu günler sürer. Oysa çok az vaktimiz var." Jill'e döndüm. "Belki de arama emrinin vaktidir. Jenks'i basalım. Silahı ve kitabı bulmak zorundayız. Hemen şimdi."

"Bunu yaparsak," dedi JiU endişeli, "bütün soruşturmayı mahvedebiliriz."

"Jill onu elinden kaçırmak mı istiyorsun?"

"Bunu bizden başka bilen var mı?" diye sordu.

Başım la hayır dedim. "Yalnızca birinci tim. Yani siz. Fakat Mercer öğrenirse Jenks'in üzerine atlayacaktır. Kameralar, mikrofonlar, köşede bekleyen FBI ekipleri."

"Eğer hatalıysan, Jenks başımıza bela kesilir," dedi Jill.

I

"Bunu düşünmek bile istemiyorum."

"Üstelik Cleveland da bu fırsatı kaçırmaz," dedim. "Bizi bir grup salak ikaz eder."

Jill nihayet içini çekerek, "Tamam... Seninleyim Lindsay," dedi. "Madem başka yol yok."

Tümüyle aynı fikirde olup olmadığımızı görmek için tek tek süzdüm kızları.

Cindy, birdenbire "Bana yirmi dört saat daha verebilir misin?" dedi.

Ona baktım. "Bilmiyorum. Niçin?"

"Sadece yarına kadar. Jenks'in sosyal sigorta numarasına ihtiyacım var."

Başımı hayır anlamında salladım. "McBride hakkında söylediklerimi duymadın mı? Ne yapacaksın ki?"

Yüzünde geçen akşamki, elinde Jenks ve üçüncü gelin Kathy Kogut'un fotoğrafıyla apartmanıma girdiği andaki ifade vardı. "Yarın sabaha kadar süre ver o zaman." Sonra ayağa kalkıp gitti.

271

83. Bölüm

Ertesi sabah Cindy, San Francisco Yazarlar Kulübü'nün merkez ofisinin cam kapılarını iterek açtı. Tıpkı Grand Hyatt'taki gibi bir gündü. Resepsiyonda bir kütüphanecinin tertipli görünüşüne sahip orta yaşlı bir kadın duruyordu, başını kaldırıp baktı. "Nasıl yardımcı olabilirim?" Cindy derin bir nefes aldı. "Bir elyazmasını bulmaya çalışıyorum. Çok önce yazılmıştı."

Telif hakkı sözü harekete geçirmişti onu. Üniversitedeyken kısa hikâyeler yazmıştı. Ancak okulun edebiyat dergisinde yayınlanabilecek kadar iyiydiler, fakat annesi ısrar etmişti. Telif haklarını al. Nasıl alındığını araştırdığında, aylar sürüp hayli pahalıya geldiğini öğrenmişti. Fakat yazısı yayımlanmış olan bir arkadaşı, belgeyi kayıt altına almanın başka bir yolundan söz etmişti. Bütün yazarlar böyle yapıyordu. Nicholas Jenks acemilik günlerinde kendini korumak istemişse, aynı yolu takip etmiş olabilirdi.

"Bir aile meselesi," dedi Cindy kadına. "AğabejTim aile tarihini yazdı. Üç kuşak geriye gidiyor. Elimizde bir nüshası yok."

Kadın başını iki yana salladı. "Burası bir kütüphane değil tatlım. Burada olanları dışarı vermiyoruz. Eğer almak istiyorsan, ağabe3Hinin buraya gelmesini sağlamalısın."

"İmkânsız," dedi Cindy ciddi. "Nick öldü."

Kadın yumuşadı, daha az resmi görünüyordu artık. "Başınız sağ olsun," dedi. "Karısı metni bulamadığını söylüyor. Onu babama altmışıncı doğum günü hediyesi olarak vermek istiyorum." Böyle göz göre göre yalan söylediği için kendini aptal gibi hissediyor, suçluluk duyuyordu. Fakat her şey bu kitabı bulmasına bağ-hydı. "Resmi bir başvuru yapmanız gerekiyor," diye yanıtladı kadın bir azizenin katıhğıyla. "Ölüm belgesi. Yakın akraba olduğunuza dair bir kanıt. Aile avukatınız size yardımcı olacaktır. Üzgünüm, ama gerçekten onu size veremem." Cindy'nin aklından binlerce düşünce geçti. Kesinlikle zor bir iş değildi. Eğer Grand Hyatt'ta olay mahalline ulaşmanın bir yolunu bulduysa ve ikinci suçta Lindsay'in peşine düşmeyi başardıysa, bunu haydi haydi hallerdi. Herkes ona bel bağlamıştı.

"En azından şöyle bir baksam. Lütfen."

"Ne yazık ki olmaz canım. Belgelerin yoksa olmaz. Ayrıca neden illa da bize kaydedilmiş olsun ki?"

"Görümcem bundan emin."

"Bak, sırf biri çok rica etti diye kayıtlı belgeleri veremem," dedi tartışmayı sona erdirmek ister gibi.

"Peki burada olup olmadığına bakamaz mısınız?" diye akıl verdi Cindy.

Basın özgürlüğünün önündeki sivri burunlu engel, sonunda gevşedi. "Sanırım bunu yapabilirim. Birkaç yıl önce demiştiniz değil mi?"

Cindy kalbinin küt küt çarptığını hissetti. "Evet."

"Ya isim?"

"Adı galiba Her Zaman Nedime gibi bir şeydi." Kelimeler ağzından dökülürken ürperdi.

"Yazarın adını kastediyordum."

"Jenks," dedi Cindy nefesini tutarak. "Nicholas Jenks."

Kadın kaşlarını kaldırdı. "Şu gerilim yazarı mı?"

273

Cindy başını hayır anlamında salladı, sahte bir gülümsemeyle, "Sigortacıydı," dedi elinden geldiğince soğukkanlı.

Kadın kuşkuyla baktı ona, ama ismi bilgisayara tuşladı. "Akraba olduğunuzu gösterir bir kanıtınız var mı?"

Cindy ona Jenks'in sosyal sigorta numarasını içeren bir kâğıt uzattı. "Kaydını bununla yaptırmış olmalı."

"Bu olmaz," dedi kadın.

Cindy çantasını karıştırdı. Fırsat elinden kaçıyordu. "Bana en azından burada olup olmadığını söyleyin. İsteddiğiniz her şeyi getireceğim."

"Jenks..." diye mırıldandı kadın kuşkulu. "Galiba ağabe3â-niz sandığınızdan daha çalışkanmış. Burada ka3ntlı üç elyazması var."

Cindy sevinç çığlığını zor bastırdı. "Ben sadece Her Za-ma.n Nedime adlı olanı arıyorum."

Dakikalar uzadıkça uzuyordu, kadının yüzündeki taştan ifade sonunda ynmuşar gibi oldu.

"Bunu neden yapıyorum bilmiyorum. Umarım hikâyenizi doğrulayabilirsiniz, söz ettiğiniz elyazması burada görünüy-
yor. Cindy bir zafer coşkusu hissetti. Elyazması cinayet vakasını çözmek ve Jenks'in işini bitirmek için ihtiyaç duydukları en son parçasıydı bulmacanın. Bir tek onu ele geçirmek kalmıştı geriye.

274

84. Bölüm

"Onu buldum!" diye çığlık attı telefonda Cindy soluk soluğa. "Her Zaman Nedime ^dh kitabı buldum."

Bü3nik bir sevinçle masamı yumrukladım. Bu artık harekete geçebiliriz demekti. "E ne yazıyor Cindy?"

"Buldum dedim," diye açıklık getirdi Cindy. "Aldım demedim."

Yazarlar Kulübü'nden bahsetti. Kitap oradaydı, fakat almak için zorlamak gerekiyordu.

İki Sciatte bitirdik işi. Hemen JiU arandı. Gerekli hâkimi buldu ve Jenks'in Her Zaman Nedime adlı elyazmasını teslim etmeyi emreden bir celp çıkardık. Sonra Jill ile birlikte hemen Cindy'e koştuk. Yolda bir arama daha yaptım. Claire'i aradım. Hepimizin birden orada olması doğru görünüyordu. Yirmi dakika sonra JiU ile birlikte. Yazarlar Kulübü'nün Geary'deki ofislerinin olduğu kasvetli binanın önünde Cindy ve Claire'le buluştuk.

"Yine ben," dedi Cindy resepsiyondaki şaşkın kadına. "Belgelerimi de getirdim." Kuşkulu gözlerle bize baktı. "Bunlar kim, kuzenlerin mi?"

Memura rozetimi ve resmi mühürlü arama emrini gösterdim.

"Nasıl bir kitap bu böyle?" dedi kadın şaşırmış. Belli ki onun yetkisini aşılıyordu, içeri girdi ve bir üstüyle birlikte geldi. Adam mahkeme emrini okudu.

"Onları elimizde sadece sekiz yıl tutuyoruz," dedi pek emin olmayan bir sesle. Sonra gözden kayboldu, beklerken bir ömür geçirmişim gibi geldi.

Sade döşeli resepsiyonda, bir bebeğin doğumunu bekleyen akrabalar gibi volta atıp durduk. Ya atmışlarsa?

Adam sonunda kahverengi kâğıda sarılmış tozlu bir dosyayla geri geldi. "Çöp tenekelerinin arkasında buldum," dedi kendinden memnun bir gülümseyişle. Sokağın hemen köşesinde bir kafe vardı. Arkalardan bir masaya oturduk, merak içindeydik. Elyazmasını mascinin üstüne bıraktım, kahverengi paket kâğıdını 3arttım.

Kapağı okudum. Her Zaman Nedime. Roman. Nicholas Jenks.

Gergin, elyazmasını açıp ilk sayfajn okudum.

Anlatıcı cezaevindeydi ve işlediği suçlar üzerine düşünüyordu. Adı Phillip Campbell'di.

Şöyle başlıyordu roman.

"Şimdiye kadar bir insanın yaptığı en büyük kötülük nedir?"

276

85. Bölüm

Kitabı dörde böldük. Gerçek hayatta işlenen suçlarla bazı paralellikler veya ayrıntılar arayarak sessizce karıştırdık sayfaları. Benimki Phillip Campbell denilen adamın hayatıyla ilgiliydi. Mükemmel bir güzelliğe sahip karısını başka bir adamla basıyordu. Her ikisini de öldürüyor ve hayatı tümüyle değişiyordu. "Bingo!" diye haykırdı JiU aniden. Sayfajayukarıda tutarak yüksek sesle okudu. Phillip Campbell'in olduğu bir sahneyi okudu: "Ciğerleri soluğuna yetmiyor, kafasının içinde sesler işitiyor," gizlice, bir otelin koridorlarında yürüyordu. Grand Hyatt. Bir gelin ve takım elbiseler içinde bir damat. Campbell aniden içeri giriyor ve bir saniye tereddüt etmeden ikisini birden öldürüyordu. "Tek bir harekette," diye okudu Jill elyazmasmdan, "Aldatılmış olmanın 3mkünü sırtından atıp onu yeni ve o güne kadar hayal etmediği bir arzuyla doldurdu. Öldürmeyi sevmişti."

Birbirimize baktık. Korkunç olmanın ötesinde bir şeydi bu. Jenks aklını kaçırmıştı, peki tedbirli miydi?

Claire okudu sonra. Başka bir düşün. Bu sefer bir kilisenin dışında. Gelin ve damat merdivenlerden iniyor, pirinçler saçılıyor, tebrik nidaları, alkışlar yükseliyor. Aynı adam, Phillip Campbell bir limuzinin direksiyonunda onları bekliyor.

Ağzımız açık, birbirimize baktık yine. ikinci cinayeti anlatıyordu.

Jill, "Allah'ın belası!" diye küfretti.

Claire başını iki yana salladı. Üzgündü, şok olmuştu. Sanırım hepimiz aynı durumdaydık.

Uzun zamandır bastırdığım bir memnuniyet çılgılığı birikiyordu göğsümde. Sonunda başarmıştık. Gelin ve damat cinayetlerini çözmüştük.

"Nasıl bittiğini merak ediyorum," dedi Cindy alay eder gibi. Kitabın sonunu açtı.

"Nasıl bitebilir ki?" dedi JiU. "Bir tutuklamayla."

278

I

86. Bölüm

Jenks'in evine Chris Raleigh'le birlikte gittim. Pek konuşmadık, ikimiz de olacaklarla meşguldük. Evin kapısında Charlie Clapper ve ekibiyle karşılaştık.

Biz Jenks'i tutuklarken, onlar da evi ve bahçeyi didik didik edeceklerdi.

Zili çaldık. Beklediğim her saniyeyle birlikte kalbim biraz daha hızlı çarpıyordu. Bütün polis olma sebeplerimin benim için tekrar canlandığı bir andı. İşte bu anlar için polis olmuştum.

Kapı açıldı. Kapıyı aynı hizmetçi açmıştı. Bu sefer dışarıdaki mavi beyaz polis arabalarını görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

Rozetimi gösterdim. "Bay Jenks ile görüşmemiz gereki-yor.

Hizmetçinin yanıtını beklemeden Jenks'i geçen gün beklediğimiz salona 3rürüdü. Chessy Jenks yüzünde şaşkın bir ifadeyle bizi koridorda karşıladı. "Müfettiş," dedi beni tanıyarak. "Neler oluyor? Evimizin önündeki polis arabalarının anlamı ne?"

"Üzgünüm," dedim bakışlarımla gözlerini yakalayarak. Onun için gerçekten üzülüyordum. "Kocanız evde mi?"

"Nick!" diye bir çığlık attı. Niçin geldiğimizi anlamıştı. Sonra bizimle birlikte koşup önüme geçmeye çalıştı, haykırıyordu: "Evime bu şekilde giremezsiniz. Burası bizim evimiz."

"Lütfen Bayan Jenks," diye rica etti Raleigh.

Ben duramayacak kadar kızgındım. Nicholas Jenks'i öyle istiyordum ki, bu istek canımı acıtıyordu. Birkaç saniye geçmeden, Pasifik'e bakan arka bahçeden çıkıp geldi. Elinde bir golf sopası tutuyordu.

Beyaz gömleği, tek çizgili şortuyla kusursuz bir sükûnetin içinden, "Sanırım size, benimle ilgili bir şeye ihtiyacınız olduğunda avukatımı arayın demiştim," dedi.

"Gerekirse siz ararsınız," dedim. Kalbim deli gibi atıyordu. "Nicholas Jenks, sizi David ve Melanie Brandt, Michael ve Rebecca DeGeorge, James ve Kathleen Voskuhl'u öldürme suçundan tutukluyorum."

Bütün isimleri tek tek işitmesini, işlediği her cinayeti hatırlamasını istiyordum. Yüzündeki bencil ifadesizliğin çöküşünü görmek istiyordum.

"Siz çıldırmışsınız," dedi Jenks bana bakarak. Gri gözleri çakmak çakmaktı.

"Nick?" diyerek ağlamaya başladı karısı. "Neden bahsediyorlar? Neden evimizdeler?"

"Ne yaptığınızı biliyor musunuz?" diye sordu Jenks, boynundaki damarlar dışarı fırlamıştı. "Size soruyorum, ne yaptığının farkında mısınız?"

Yanıtlamadım bile, ona haklarını okudum.

"Şu anda yaptığınız şey," dedi dişlerinin arasından tıslayarak, "küçük hayatınızın en büyük hatasıdır."

"Neden bahsediyorlar Nick?" Kadının beti benzi uçmuştu. "Nick lütfen, söyle bana. Neler oluyor?"

"Kapa çeneni," dedi Jenks tükürür gibi. Birdenbire gözlerinde çılgın bir ateşle ileri atıldı. Elini havada yumruk yapıp savurdu.

Ayaklarını yerden kestim. Jenks yerdeki sehpanın üzerine düştü, etrafa fotoğraflar ve cam kırıkları saçıldı. Acı içinde haykırdı.

280

Chessy Jenks bir çığlık attı, taş kesilmişti. Chris Raleigh kocasının bileklerini kelepçeledi ve zorla ayağa kaldırdı. "Sherman'ı ara," diye bağırdı Jenks karısına. "Neler olduğunu, nerede olduğumu anlat."

Raleigh'le birlikte Jenks'i zorla arabaya soktuk. Direnmeye devam ediyordu, nazik davranmak için bir nedenim yoktu.

Şunu sordum ona:

"Cinayerier hakkındaki şimdiki teoriniz nedir?"

281

87. Bölüm

Son basın toplantısı bittikten, son flaş patladıktan, araştırmalarımızı nasıl Jenks üzerine daralttığımızı belki bir yüz defa anlattıktan, yüzünde gülücükler açan Şef Mercer arabasına binip gittikten sonra, koşup Claire'i, Cindy'i ve Jill'i kucakladım. Sonra bir kutlama birası içip masama gittim.

Sciat sekiz buçuktu, yalnızlığımı gece vardiyasından bir polisin aptalca sözleri kesti bir ara.

Cinayet masasının sonuna kadar hak edilmiş sessizliğinde oturdum bir süre daha ve kendimi bu kadar iyi hissettiğim en son anı hatırlamaya çalıştım.

Yarın Nicholas Jenks aleyhine ayrıntılı bir dosya hazırlayacaktık; onu sorgulayacak, daha çok kanıt toplayacak, rapor üstüne rapor yazacaktık.

Başarmıştık. Onu en başta umduğumuz koşullarda yakalamıştık. Grand Hyatt'in balayı süitinde Melaine Brandt'a verdiğim sözü tutmuştum.

Kendimle gurur duyuyordum. Aneminin sonucu ne olursa olsun, teğmen olacak kadar yaşamasam bile, kimse bu gururu elimden alamazdı.

Ayağa kalktım. Üzerinde çalıştığımız dosyaların olduğu dolaba 3mrüdüm.

"Faal Dosyalar" yığnında en üsteydi ismi: Melanie Brandt. Bir silgi alıp

isimler tümüyle kaybolana, geriye tek bir harf kcdmayana dek önce onun, ardından kocasının adını sildim.

"Bahse girerim çok güzel bir duygu bu," dedi Raleigh'nin sesi ardımdan.

Döndüm. Oradaydı, yüzünde memnuniyetini gösteren bir ifade.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordum. "Bu saatte?"

"Roth'un çekmecelerini karıştırsam, birkaç çikolatalı pasta bulurum diye

düşündüm," dedi. "Sence niye Lindsay? Tabii ki seni bulmaya geldim."

Odanın köşesindeydik ve bizden başka kimse yoktu. Herhangi bir hareket yapmak zorunda kalmadı. Yanına gittim. Aramızda hiçbir engel yoktu. Bunu inkâr etmek için sebep de.

Onu öptüm. Daha önceki gibi değil. Chris'e benim ona karşı boş olmadığımı anlatmaya çalışır gibi değil. Onu, Cleve-land'daki o akşam beni nasıl öpmesini istediysen öyle öptüm. Hemen orada bütün soluğunu içmek, tüketmek istiyordum. Seni ilk gördüğüm anda yapmak istediğim şey buydu işte demek istiyordum.

Nihayet birbirimizden ayrıldığımızda bir gülümsemeyle tekrarladı, "Bahse girerim çok güzel bir duygu bu."

Güzeldi. Şu anda, her şey güzeldi. Üstelik kaçınılmazdı.

"Planın ne?" diye sordum.

"Zaman sınırımız nedir?"

"Şimdi. Bu gece. En azından önümüzdeki birkaç saat."

"Neşeli'nin çekmecelerini karıştırma işini bitirip seni evime götürürüm diye düşünüyordum."

"Bekle çantamı alayım."

283

88. Bölüm

Patreto'daki daireme nasıl vardık bilmiyorum. Arabada Chris ile içimizi yırtan arzuya direnerek konuşmayı nasıl başardık?

Kapvyı açtıktan sonra bizim için dur durak yoktu artık. Tümüyle yumulmuştum Chris'e, Chris bana. Öpüşüyor, dokunuyor, ellerimizle düğmeleri ve fermuarları

arıyor, nefes almaya çalışıyorduk. Holü bile geçemedik.

Birinin sarılmasının, istediğim biri tarafından istenmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuşum. Çıplak etlerimiz birbirine değdiğinde, ağırdan alacak kadar akıllıydık, ikimiz de uzun sürmesini istiyorduk. Chris en çok ihtiyaç duyduğum şeye sahipti, kadife ellere.

Onu öpmek, bana dokunması, önce incitmekten korkar gibi, sonra sertçe okşamaları, benim alacağım zevkle en az kendi alacağı zevk kadar ilgilendiği basit gerçeği, her şey çok güzeldi. Denemeden asla bilemezsiniz: Chris'le birlikte olmak hoşuma gitti, hem de çok.

Biliyorum kulağa bir klişe gibi geliyor, fakat o akşam bir daha hiç sevişmeyecek gibi seviştik. Chris'in içime akışını hissettim: içimi ısıtışını, rahmimden kalçalarım, saç dibimden parmak uçlarıma dek bir elektriğin beni çarpışını. Elleri olmasaydı, paramparça olurdum. Sorgusuz sualsiz, kuşkunun ötesinde bir güven hissettim ona.

Hiçbir şeyimi sakınmadım. Hayatımda daha önce hiç kimseye vermediğim gibi verdim kendimi. Sadece vücudumu, sadece kalbimi değil, çünkü bunları istesem sakınabilirdim, fakat yaşama umudumu verdim ona. Titremeler içimde patlarken, parmaklarım zevkten bir pençe gibi kıvnlırken, içimden bir ses, kesin bir doğrulukla fısıldıyordu. Senden aldığı her şeyi hakkını verdi.

Nihayet Chris beni kendine çekti. Vücutlarımız yanıyordu, tüylerimiz diken dikendi.

"Ne?" dedim soluk almaya çalışarak, "Şimdi ne istiyor-sun."

Bana bakıp gülümsedi. "Yatak odanı görmek."

286

89. Bölüm

Yüzüme serin bir meltem çarpıyordu. Ah Tanrım, ne geceydi. Ne gündü. Böylesi 3mksklere çıkmamış, böyle düşmemiştim hiç.

Bir yorgana sarılarak körfezin güneyine bakan terasımdaydım. Her şey durmuştu, yalnızca San Leandro'nun uzakta titreyen ışıkları. Saat ikiyi çeyrek geçiyordu.

Chris yatak odasında idi, u3ruyordu. Biraz dinlenmeyi hak ediyordu. Ben uyuyamamıştım. Vücudum fazla uyanıktı, uzak bir kıyının yanıp sönen sağınsız ışıklan gibi ürpertiler içindeydi.

Aklımdan geçen düşüncenin beni gülümsetmesine engel olamadım: Harika bir gün olmuştu. "Yirmi yedi Haziran," diye tekrarlardım jâiksek sesle, "Seni asla unutmayacağım." İlk önce kitabı bulmuştuk. Sonra Jenks'i tutuklamıştık. Daha fazlasını hayal bile edemezdik.

Ama oldu. Dahası da oldu. Chris ile o gece iki kere daha seviştik, geri kalan üç saat tatlı dokunuşlar, okşamalarla, öpüşmelerle geçti.

Chris'in ellerinin beni asla bırakmamasını istiyordum. Vücudunun ısınısını sonsuza kadar kendime saklamak. Bütün vücudumu elektrik gibi çarpan yeni bir duyguydu bu. Hayatımda ilk defa, hiçbir şeyimi sakınmamıştım ve çok, çok güzeldi. Fakat burada, gecenin karanlığında suçla3ncı bir ses, iğne gibi batıverdi yüreğime. Ona yalan söylemişim. Ondan sakındığım şeyler vardı. Gizlediğim o kaçınılmaz hakikati sakınmıştım.

Ona anemiden bahsetmemiştim. Nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Böyle şeyler yaşarken, ona yakında öleceğimi nasıl söyledim? Birkaç dakika önce zevkle dipdiri olan bedenimin hastalıklı olduğunu? Bütün hayatım tek bir günde değişmiş gibiydi. Uçmak istiyordum. Bunu hak ediyordum. Mutluluğu hak ediyordum. Fakat onun da bilmeye hakkı vardı.

"Burada tek başına ne yapıyorsun?" diye sordu. Arkamdan geldi ve ellerini boynuma ve omuzlarıma koydu.

Ben yorganı göğsüme çekmiş, dizlerime sarılmıştım. "Kolay olmayacak," dedim.

"Eski halimize dönmek."

"Eski halimize dönmekten söz eden kim?"

"Yani iş arkadaşısı olarak. Sana aramızda hiçbir şey yokmuş gibi davranmak. Yarın Jenks'i sorgulayacağız. Bizim için önemli bir gün."

Parmakları göğüslerimde, ardından enseme dolaştı. Beni çıldırtıyordu.

"Kaygılanma," dedi. "Dosya kapanınca, geri döneceğim. Soruşturma bitene kadar buralardayım."

Vücudumda bir ürperti dolaşırken, "Chris," diye fısıldadım ismini. Ona alışmıştım.

"Sana sonsuza kadar ortak kalmayacağız dedim." Eğildi ve saçımın kokusunu içine çekti. "En azından iş ortağı olarak."

"Geriye ne kalıyor?" diye mırıldandım. Ellerinin dokunu-şuyla ensem alev alev oldu. Bırak gideceği yere kadar gitsin, diye yalvardı içimden bir ses. Bırak yıldızlara kadar gitsin.

Ona anlatabilir miydim? Mesele nasıl anlatacağı meselesi değildi. Sadece, işte burada birlikteydik ve ben bunun asla sona ermesini istemiyordum.

Beni yatak odasına götürdü.

"Giderek daha iyi oluyor," diye fısıldadım.

"Değil mi? ileride olacakları merak ediyorum."

287

90. Bölüm

Ertesi sabah masama daha yeni oturmuştum. Telefonum çaldığında Cindy'nin Jenks'in tutuklanmasıyla ilgili makalesinin devamını okumak için Chronicle m sayfalarını açıyordum.

Charlie Clapper'di. Suç mahalli ekibi, gecenin büyük bir kısmını Jenks'in evindeki her şeyi didik didik arayarak geçirmişti.

"Bir kanıt mı buldun Charlie?" Cinayet silahını, veya hiç olmazsa kayıp yüzükleri bulma3a umut ediyordum. Jenks'in sırtıkan 3mzünü aşağı indirecek sağlam bir şey.

Charlie ofladı, yorgundu. "Sanırım buraya gelip kendin görmelisin."

Çantamı ve arabamın anahtarlarını kaptım. Koridorda Jacob! ile karşılaştım.

"Bazı dedikodulara göre," diye sırtıttı, "artık düşlerinin erkeği ben değilim."

"Polis gazetesinde okuduğun hiçbir şeye inanmaman gerektiğini bilmiyor musun?" dedim alaycı.

"Doğru, gece vardiyasından işittiklerine de inanmayacak-
ir

sm.

Taş kesildim. Dün gece biri beni Chris'le görmüştü. Son havadisın hızla odadan odaya ya3nldığını görebiliyordum. Kızgınlık her neyse, ama yüzümün kızarmasına engel olamadım.

"Boş ver," dedi Jacobi. "Bazen insan güzel bir şey yaparken yakalandığında bile utanır."

"Teşekkürler Waren," dedim. İkimizin de hiçbir şey saklamak zorunda olmadığı o nadir anlardan biriydi. Ona göz kırpıp merdivenlere koştum.

"Ama sakın unutma," diye seslendi arkamdan, "Unutmadım. Sana minnettarım.

Teşekkür ederim Warren."

Altınca Cadde'den Taylor'a sürüp, oradan da Jenks'in Sea Cliff'teki evine gittim. Oraya vardığımda iki polis arabasının caddeja kapatıp bir sürü medya minibüsünü dışarıda tuttuğunu gördüm. Clapper'i buldum. Yemek odasında kısa bir mola vermişti. Tıraşı uzamış, yorgun görünüyordu.

"Cinayet silahını mı buldun?"

"Sadece şunlar," diyerek yerde silah dolu plastik bir torbayı gösterdi.

Torbanın içinde av tüfekleri, bir Minelli, bir Colt otomatik. Dokuz milimetrelik yoktu. Onları incelemeye kalkmadım.

"Çalışma odasını aradık," dedi Clapper tiz sesiyle. "Kurbanlarla ait hiçbir şey bulamadık. Bir saç tokası bile."

"Bu gece kajap yüzükleri bulursunuz diye umut ediyordum."

"Derdin 3rüzükler mi?" dedi, kendini yorgun bir tavırla oturduğu koltuktan iterek ayağa kalktı. "Karısının bir sürü yüzüğü var. Bir sürü. Gidip bakabilirsin. Ama şunu bulduk. Gel bir bak."

Mutfağın zemininde, üzerinde sarı renkte bir "Kanıt" etiketi, bir şarap, şampanya kasası vardı: Krug. Clos du Mesnil.

"Bunu zaten biliyorduk," dedim.

Sanki hakaret etmiştim gibi dik dik baktı. Sonra da açık kasadan bir şişe çıkardı.

"Numaralara bak Lindsay. Her şişenin bir kayıt numarası var. Bak şurada: 42359.

İçimi daha güzel olacak." Ceketinin cebinden yeşil bir zarf çıkardı. "Bu da Hyatt'takinin numarası. Aynı mahsul. Aynı numara," diyerek gülümsedi.

Şişeler aynıydı. Jenks'i David ile Melanie Brandt cinaye-

289

tine bağlayan sağlam bir kanıttı. Silah değildi, fakat Allah'ın belası ikinci dereceden bir kanıt da değildi artık. Vücudumu bir heyecan dalgası sardı. Elimi havaya kaldırdım ve "Çak!" dedim.

"Her neyse," dedi Charlie neredeyse özür diler gibi, "Seni ta buraya kadar sadece bunun için çağırmadım."

Clapper önde ben arkada, evin çok güzel bir biçimde dekore edilmiş iç kısımlarına, büyük yatak odasına gittik. Golden Gate Köprüsü'ne bakan büyük bir penceresi vardı. Bana büyük bir gardırobun kapağını açtı. Jenks'in gardırobu.

"Otelde bulduğumuz kanlı ceket hatırlıyor musun?" Charlie gardırobun arka kısmındaki büyük bir ayakkabı çuvalına eğildi. "Pantolonuyla birlikte güzel bir takımın var artık."

Çuvalın arkasına uzanıp buruşuk bir Nordstrom alışveriş çantası çıkardı. "Nerede bulduğumuzu görmeni istedim de."

Çantanın içinden bir smokin pantolon çıkardı.

"Ben kontrolü yaptım. Hyatt'ta bulunan ceketin pantolonu. Aynı terzi. İçine bak. Aynı stil numarası."

Bir milyon dolar nakit para ya da bir ton kokain beni bu kadar sevindiremezdi. Gözlerimi pantolondan ayıramıyor-dum. Nicholas Jenks kıvrım kıvrım kıvrılacaktı. Ceket kurbanaya ait değildi, Jenks'in ceketiydi.

"E ne diyorsun?" diye sırttı Charlie. "Dosya kapanmış mıdır?" Charlie unutkan biri gibi, "Nereye koymuştum yahu?" diye sordu 3mksek sesle. Pantolonunun ve ceketinin ceplerini karıştırdı. Sonunda küçük bir plastik torba buldu.

"ibnenin tıraş makinesinden alınmıştır," dedi.

Torbanın içinde bir sürü kısa kıvrıl kıl vardı.

290

91. Bölüm

Claire "Ben de seni bekliyordum tatlım," dedi. Koluma girdi ve beni rafları kimyasallarla dolu bir laboratuvara götürdü. Mermer tezgâhın üzerinde yan yana iki mikroskop duruyordu.

"Charlie bulduğu şeyleri anlattı," dedi. "Şampanya. Ceketin pantolonu. İş bitti Lindsay."

"Bunlar birbirini tutsun," dedim plastik torba3n göstererek, "onu gaz odasına gönderelim."

"Tamam, bir bakalım," dedi gülümseyerek. Üzerinde "öncelikli kanıt" yazan sarı polis zarfını açtı. İkinci cinayetten sonra gördüğümün aynısı bir kavanoz aldı. Üzerinde koyu harflerle Konu: Rebecca DeGeorge #62J-^0yazıyordu.

Bir cımbızla ikinci gelinden alınan tek parça kılı bir lamın üzerine koydu.

Sonra da mikroskobun altına yerleştirdi. Eğildi, odağı ayarladı ve sonra aniden beni gafil yakalayarak sordu: "E^ canım, kendini nasıl hissediyorsun?"

"Anemijd mi kastediyorsun?"

"Başka ne3â kastediyor olabilirim?" dedi gözlerini mikroskoptan ajnırmadan.

Jenks'i tutuklama koşuşturmasıyla geçen son birkaç gündür, anemi aklıma bile gelmemişti. "Geçen hafta görüştüm Medved'le. Kan sayımım hâlâ aşağı iniyor."

Claire sonunda başını kaldırıp baktı. "Üzgünüm Lindsay."

iyimser gözükmeye çalışarak tedavimden bahsettim. Do-
zajı artırmıştık. Daha yüksek bir frekans. Kemik iliği transferi olasılığından bahsettim.

Yüzünü kaplayan bir gülümseme, "Senin şu tembel kan hücrelerini uyandırma yolunu mutlaka bulacağız," dedi.

Soğuk bir laboratuvardaydım, ama 3mzüm kızarmış olma-h.

"Ne?" diye sordu Claire. "Ne gizliyorsun? Daha doğrusu gizleyemediğin şey ne?"

"Hiçbir şey."

"Bahse girerim Bay Chris Raleigh ile aranda bir şeyler var. Hadi, benle konuşuyorsun, başkasıyla değil. Şu yorum yok ifadesini takınma bana."

Ona anlattım. İlk öpüşmeden, eve kadar yaptığımız bitmek bilmeyen, işkenceye benzer araba yolculuğunu, eşiği geçer geçmez birbirimize nasıl saldırdığımızı.

Claire ellerini omuzlanma koydu. Gözleri ısıtıldı ve en az benim kadar heyecanlıydı. "Sonra?"

"Sonra?" Güldüm. "Sonrası... harikaydı." Doğruydum. Fakat bir kuşku nöbetiyle titredim. "Doğru yapıp yapmadığımdan emin değilim. Neler olduğunu düşününce."

Durakladım. "Ona âşık olabilirim Claire. Belki âşığımdır bile."

Konuşmadan birbirimize baktık bir süre. Söyleyecek pek bir şey yoktu.

"Her neyse." Claire mikroskobuna döndü. "Bakalım burada ne var? Bir kızıl kılçık."

Jenks'in sakalından alınmış üç kıl konmuştu lamın üzerine. Odağı ayarladı. İki farklı kıl örneği, yan yana iki mikroskoba konmuştu.

Önce Claire baktı. Odak ayarını yaptı ve, "Hımm, hımm," diyerek bir ona bir diğerine bakmaya başladı.

Soluğumu tuttum. "Ne düşünüyorsunuz? " diye sordum.

"Sen söyle."

292

Eğilip baktım. Rebecca DeGeorge'un vajinasından alınan ilk kıl örneğini tanıdım hemen. Kahn, kızılımsı, çöreklenmiş bir yılan gibi kökünden kıvrılan bir kıl.

Sonra da Jenks'in tıraş makinesinden alman kıllara baktım. Uç taneydi, daha kısa, uçları kesilmiş, fakat hepsinde aynı kızıl ton ve aynı kıvrım vardı.

Bir uzman değildim. Fakat hiç kuşum yoktu.

Kıl örnekleri birbirine eksiksiz uyuyordu.

293

92. Bölüm

Nicholas Jenks Adalet Sarayı'nın onuncu katında bir nezaret hücresindeydi. Bugün soruşturması yapılacaktı.

Avukatı Sherman yanındaydı ve yüzünde bütün bunlar yalnızca bir formaliteymiş ve adalet terazisi onun ingiliz kesimi takım elbisesinin omuzlarında duruyormuş gibi bir ifade vardı.

JiU Bernhardt ile Raleigh de oradaydı. Jenks nelerle karşılaşacağı konusunda en ufak bir fikre sahip değildi. Elimizde şampanya şişesi, smokin pantolon ve birbirini tutan kıl örnekleri vardı. David ile Melanie'nin süitinde olduğunu kanıtlayabiliyorduk. Bu iyi haberleri ona vermek için sabırsızlanıyordum.

Jenks'in tam karşısına oturdum ve gözlerinin içine baktım. "Sizi Bölge Savcısı Muavini JiU Bernhardt'la tanıştırayım," dedim. "Davanıza o bakacak. Cezanızı o kesecek."

Gülümsedi; o aynı zarif, kendinden emin ve küstah gülümseme. Sanki onun evinde, onun misafirleriydik. Nasıl bu kadar kendine güvenebiliyor, diye merak ettim.

"Sizce bir sorun yoksa," dedi Jill, "başlamak isterim."

"Bu sizin toplantınız," dedi Sherman. "Bir itirazım yok."

JiU nefes aldı. "Bay Jenks, bir saat için, David ve Melanie Brandt'in 5

Haziran'da Grand Hyatt'ta birinci dereceden cinayeti için sorgulanacaksınız.

Sanırım bunun hemen sonrasında Cleveland Savcılığı, James ve Kathleen Voskuhl cinayette-

ri için aynı şeyi yapacak. Tıbbi araştırmalarımızın son bulduğu şeye bakarsak, Napa Valley Savcılığı'nın da aynı şeyi yapması sizi şaşırtmamalı. Üç suçla da bağlantınızı gösteren yeterinden fazla kanıtımız var. Vereceğiniz tepkinin kenti, merhumların ailesini ve bizzat kendi ailenizi mahkemenin getireceği küçük düşmeden kurtaracak bir biçimde olması umduyla, bu kanıtları sizinle paylaşacağız."

Sherman nihayet araya girdi. "Teşekkür ederiz Bayan Benhardt. Düşünceli bir havada başladığımıza göre, biz de müvekkilimin Müfettiş Boxer'a yönelik duygusal patlamasının derin pişmanlığını ifade ettiğini bu fırsatla dile getirmek isteriz. Tahmin edeceğiniz üzere, öncesinde sorduğunuz bütün soruları cevaplandırmışken, böyle bir suçlamanın beklenmedik olması ve şoku dolayısıyla, yanlış duyguların insanı nasıl ele geçirebileceğini takdir edebileceğiniz umudunda3am."

"Bundan çok pişmanım Müfettiş," dedi Jenks. "Sizde nasıl bir izlenim bırakmış olabileceğimi yeni fark ettim. Merhumlardan biriyle olan ilişkim hakkında anlattıklarımın eksikliği mesela. Üstelik bir şekilde şu talihsiz kitabıma rastlamışsınız."

"Ki," diye araya girdi Leff, "Size bildirmem gerekir ki, bu kanıtı kullanmamanız için harekete geçeceğiz. Elde edilirken müvekkilimin özel alanına haksız bir tecavüz söz konusu olmuştur."

"Mahkeme emri tamamen meşruydü," dedi JiU soğukkanlı bir tavırla.

"Hangi mesnede istinaden?"

"Müvekkilinizin Kathy Kogut vakasıyla ilgili olarak olay sırasında nerede olduğuna dair yanlış ifade vermiş olması mesnedine istinaden."
Leff taş kesilmiş, havada asılı kaldı.
"Müvekkiliniz Cleveland'daydı Avukat Bey," diyerek üzerine gittim. Sonra Jenks'e döndüm: "Westin Otel'e kaydınızı

296

W

yaptırmışsınız, iki Voskuhl cinayetiyle aynı tarihe denk gelen iki gece kalmışsınız. Bize evde olduğunuzu söylemiştiniz Bay Jenks. Fakat oradaydınız. Üstelik Ünlüler Holü'ne de gitmiştiniz."
Jenks'in gülümsemesi kayboldu ve gözleri odanın içini taradı. Yutkundu, âdemelmasının inip çıktığını görebiliyordum. Yalan söylediğini kabul etmek zorunda kalmıştı. Leff'e biraz özür diler gibi baktı.
"Oradaydım," diye itiraf etti. "Evet gizledim. Tesadüf eseri, yerel bir oku3mcu grubuna konuşma yapmak için oradaydım. Kendiniz de kontrol edebilirsiniz. Argosy Kitapevi. Nasıl açıklayacağımı bilemiyordum. Kathy'i tanıdığımı da düşünürseniz, beni suçlu durumuna sokan bir şeydi. Fakat izin verin şunu açıklığa kavuşturalım. Düşün konusunda yanılıyorsunuz. Yakınına bile gitmedim."
Kan beynime sıçramıştı. Inanamıyordum bu herife. "Bir okuma seansınız mı vardı? Ne zaman Bay Jenks?"

"Cumartesi öğleden sonra. Saat dörtte. Küçük bir hayran grubu. Argosy yazarlık kariyerimin başlarında bana çok nazik davranmıştır."

"Ya sonra?"

"Sonrasında her zaman yaptığım şeyi yaptım. Yüzdüm ve erken bir akşam yemeği yedim. Karıma sorabilirsiniz. Dışarıdayken akşamlarımı hep yalnız geçiririm. People dergisinde hepsi yazılmıştır."
Masanın öte ucuna doğru eğildim. "O halde bütün bunlar tuhaf bir rastlantıdan ibaret, öyle mi? Aranızda cinsel bir ilişki olduğunu reddettiğiniz bir kadın o saatte vahşi bir şekilde öldürüldü. Tesadüf bu ya, siz de aynı şehirdeydiniz. Tesadüf bu ya, ilişkiniz ve orada bulunmanız hakkında yalan söylediniz. Size benzer bir yüz, tesadüf bu ya, bir güvenlik kamerasına yakalandı. Olayın açıklaması bu mu Bay Jenks?"

296

Leff, tedbirli olmasını söyler gibi Jenks'in koluna elini koydu.
"Hayır!" diye haykırdı müvekkili. Kontrolünü yitirmeye başlıyordu.
Sonra sakinleşti ve alnındaki terleri sildi. "Yalan söyledim... Chessy için... evliliğimi korumak için. Sandalyesinde doğruldu. Başka bir yerde olduğunu kanıtlayamıyordum. "Ben mükemmel bir adam sayılmam Müfettiş. Herkes gibi hatalar yapıyorum. Kathy hakkında size yanlış bilgi verdim. Hatalı bir davranıştı. Cevap evet. Doğru olduğunu varsaydığınız şey doğrudur. Beş yıl boyunca aralıklı olarak görüştük. James ile olan ilişkisi sırasında bile devam etti. Aptalca bir şeydi. Bir aptalın umutsuz bir zevk denemesiydi. Fakat cinayet değildi. Kathy yi ben öldürmedim. Ötekileri de ben öldürmedim!"
Jenks ayağa kalktı. İlk defa korkmuş görünüyordu. Olup biteni daha yeni yeni fark ediyordu.

Ona doğru eğildim ve şunları söyledim: "Brandt'lann öldürüldüğü Hyatt Otel'in süitine bir şampanya bırakılmıştı. Bu şişe, 1999 Kasımı'nın 19'unda Butterfield mağazasından sizin tarafınızdan alınan şişelerle aynı."

Leff itiraz etti, "Bunu biliyoruz. Müvekkilimin talihsiz şarap seçimi, onun suç işlediği anlamına gelmez. Brandt'lan tanıımıyordu bile. Bu şarap herhangi bir yerden satın alınmış olabilir."

"Alınabilirdi, evet; fakat bulunan şişenin kayıt numarası, dün geceki aramada sizin evinizde bulunan şişelerle aynı."

"Bu iş iyice saçmalık haline geldi," dedi Jenks kızgın. "Bu tür saçmalıkları yazsam, kimse inanmaz."

"Ama şuna inanırlardı." Masanın altından içinde katlanmış bir smokin pantolon olan Nordstrom'un alışveriş çantasını çıkardım. Onu masanın üstüne attım. "Size tanıdık geliyor mu?"

"Bir pantolon... Ne bu, yeni bir oyun mu?"

297

"Dün gece bulundu. Bu çantanın içinde. Yatak odanızda-ki elbise dolabının arka kısmında."

"Keel Ona sahip olmak suç mu? Joseph Abbod. Tamam, benim olabilir. İmanızı anlayamadım."

"Bu pantolonun Brandt'ların süitinde bulunan ceketin eşi olduğunu söylüyorum. Aynı takım Bay Jenks."

"Takım?"

"Otel odasında terk ettiğiniz cekete ait pantolon. Aynı marka. Aynı stil numarası. Aynı boy."

Yüzünü derinleşen bir panik havası kapladı.

"Ve eğer bütün bunlar güçlü bir kanıt oluşturamıyorsa," dedim gözlerimi gözlerine dikerek, "şuna ne dersiniz? Kıl örnekleri birbirini tutuyor. Becky DeGeorge'un içine bıraktığınız kıl örneğiyle sizin evinizden alınan kıl örnekleri birbirini tutuyor. İkisi de sana ait ha3rvan herif. Kendini ele verdin."

Jill öne eğildi. "İşin bitti Jenks. Bütün temyiz yolları tükenince koluna sapladıkları bir iğneyle işin bitecek."

"Siz çıldırmışsınız," diye haykırdı. Bana doğru eğildi, boynundaki damarlar kabarmıştı, yüzüme bağıırıyordu. "Seni orospu! Beni tezgâha getiriyorsunuz. Seni soğuk orospu. Ben kimseyi öldürmedim."

Birdenbire hareket edemediğimi fark ettim. Jenks'in bu şekilde konuşmasıydı sebep. Ama başka bir sebep daha vardı. Koltuğuma mihlanmıştım.

Biliyordum, fakat onunla savaşıyordum: Anemi.

Sonunda ayağa kalkıp kapıya yöneldim, başım dönüyordu, oda fırıll fırıldı.

Dizlerimin başı çözüldü. Lütfen, lütfen burada olmasın.

Sonra Raleigh'nin bana destek verdiğini hissettim. "Lindsay... iyi misin?" Bana bakıyordu, hiçbir şeyden kuşkulama-mıştı, kaygılıydı. Jill de yanıma gelmişti.

"iyi

Lind

say.'

298

Duvara yaslandım. Bütün gücümü bacaklarıma verdim. "Ben iyiyim," diye fısıldadım Raleigh'nin koluna tutunarak.

"Bu puştan nefret ediyorum," dedim ve soruşturma odasını terk ettim. Çok halsizdim, başım dönüyordu. Kadınlar tuvaletine zor vardım.

Ba3almak üzereydim, başım dönüyordu. ICızgın bir cin ciğerlerime pençesini geçirmiş gibiydi. Gözlerimi kapadım ve lavabonun üzerine eğildim.

Göğsümde keskin bir yanmayla öksürdüm. Kendimi biraz toparlayıp bir daha öksürdüm.

Nihayet nöbetin geri çekilişini hissettim. Derin bir nefes alıp gözlerimi açtım. Ve titredim.

Bütün lavabo kanla kaplanmıştı.

299

93. Bölüm

Dört saat sonra kendimi Jenks'in Bölge Ceza Mahkeme-si'nde cinayet sorgulamasını izleyecek kadar iyi hissediyordum.

Yargıç Stephen Bowen'in mahkemedeki odasının önünde gürültülü bir kalabalık vardı. Fotoğrafçılar rasgele flaşlar patlatıyor, muhabirler listelere giren yazarın asık suratlı, zayıf anlarını aktarıyordu.

Raleigh ile birlikte kalabalığı yarmış ve ön sırada, JiU'in arkasında bir yere oturmuştuk. Gücüm yerine gelmiş, göğsümde-ki isyan dinmişti. Jenks 'in beni orada görmesini istiyordum.

Cindy'i gördüm, basın bölümünde oturuyordu. Ve mahkeme salonunun arka sırasında Şansölye Wail ile kansmı gördüm.

Daha başlamadan bitti. Jenks içeri refakat edildi, gözleri aydan gelmiş bir yaratık gibi bomboş bakıyordu. Kâtip ismi okudu ve sanık ayağa kalktı. Piç beraatını istedi. Kanıtların hiçbiri inkâr edilemez türdendi, iddiaları neydi? Mükemmel bir şovmen olan Lycff, Yargıç Bow^en'a karşı olağanüstü saygılı, hatta çekingendi. Jenks'in toplum içindeki statüsüne dayanarak tutuksuz yargılanma talebinde bulundu. Yazarın saydığı başarıları bir an için beni bile etkiledi.

JiU kafa kafaya çarpıştı. Cinayetlerin vahşetinin ayrıntılı bir görsel dökümünü yaptı. Saniğin kaçmaya teşebbüs etmek için nedenleri ve imkânları olduğunu dile getirdi. Yargıç tokmağını vurup, "Kefalet reddedildi," deşânçe bütün vücudumu kaplayan bir zafer duygusu hissettim.

m KEMAL

94. Bölüm

Artık kutlama vaktiydi.

Uzun zamandır beklenen bir günün sonuydu. Kızlarla Su-sie'nin yerinde buluştum. Bunu hak etmiştik. Nicholas Jenks tutuklanmıştı. Kefalet yoktu. Mahkemenin acıması yoktu. Bunu dördümüz birlikte başarmıştık.

"Kadınların Cinayet Kulübü toplantıda," dedi Cindy kadehini kaldırarak neşeli bir sesle.

"Cinsiyet ayrımcılığına maruz kalan memur kadınlar için hiç de kötü bir başarı değil," diyerek Cindy'e katıldı Claire.

"Jenks bana ne demişti?" Başımı salladım ve gülümsedim. "Seni soğuk orospu?"

"Asıl bana demeliydi o lafı," dedi JiU sırtarak.

"Dünyanın bütün soğuk orospularına!" diye kadeh kaldırdı Cindy, "ve bizi tava getiremeyen erkeklere."

"Kendi adına konuş," dedi Claire. "Exlmund beni tava getiriyor." Hep birden güldük ve kadeh tokuşturduk.

"Yine de," dedim oflayarak, "Karşısına bir cinayet silahıyla çıkmak isterdim. Ayrıca onu ikinci suça da mıhlamak."

"O elime geçtiğinde," dedi Jill birasından bir yudum alarak, "ikinci suçtan da hüküm giymesi konusunda kaygılanmana gerek kalmayacak."

"Jill'in avukatın kefalet talebini nasıl doğradığını görmedin mi?" dedi Cindy beğeniyle. "Adamın yüzündeki ifadejd

%

gördün mü?" Parmaklarını bir makas gibi yaptı. "Cırt, cırt, cırt. Taşaklar gitti. Takım elbiseler içindeki adamın çüğü iki santim kalmıştı."

Kahkahayı bastık. Cindy cırt, cırt, cırt derken güzel burnunu buruşturmuştu.

"Yine de," dedim, "silah olmajnnca cinayet güdöleri üzerinde çalışmak zorunda kalacağız."

"Güdüsünü siktir et be kızım!" diye haykırdı Claire. "Bırak öyle kalsın."

Jill aynı fikirdeydi. "Neden hasta bir piç olması bir sebep olmasın? Yıllara dayanan bir cinsel sadizim sicili var. Tanıdığımız üç kadına karşı şiddet kullandı. Mahkeme sırasında başka birçok kadının da ortaya çıkacağına eminim."

"Piçi gördün mü Lindsay," diye devam etti, "Herif deli. Küçük kusursuz dünyası çökünce, kendini kaybediyor. Bu sabah kendi kendini boğmak üzere olan biri gibi görünüyordu." Gruba dönüp sırttı. "Bu sabah soruşturma odasında Lindsay onu, siktir ol git önümden demekten beter etti."

Kadehleri benim için kaldıracaklardı. Benim için; Jenks'i mıhlayan polis etiketini sonsuza kadar taşıyacak çetin polis. Oysa onlar olmadan bunu asla başaramazdım. Soruşturma odasında bel veren çelik sinirlerim değildi, enerjimi yutan hastalığımın pençesiydi. Onu gizlemiştim, asla paylaşmamıştım. En yakın arkadaşım haline gelen bu insanlarla bile.

"Jenks'le ilgili değildi," dedim.

"Öyle görünüyordu."

"Ben görüşmeden bahsetmiyorum, sonrasında olanlar." Bekledim. "Hani az kalsın düşünüyordum ya. Jenks'le bir ilgisi yoktu."

Claire dışındaki herkes hâlâ gülümsüyordu, fakat bakışla-rımdaki ciddiyet tek tek alarm durumuna soktu onları.

Masadaki 3mzlere bakıp onlara kırmızı kan hücrelerime

302

musallat olan Akdeniz anemisini ve son üç haftadır onunla savaştığımı anlattım.

Kan sa3nmım kötüleşiyor, hastalığım şiddetleniyordu.

Anlatmaya başladığımda güçlü, kesin bir sesle konuşuyordum, çünkü bu haftalardır hayatımın bir parçası olmuştu; fakat kısık, korkulu bir tonla bitirdim.

Gözlerimi kırıyor, göz-yaşlanmı zaptetmeye çalışıyordum.

Jill ve Cindy duyduklarına inanamıyor, hiçbir şey söylemeden öylece oturuyordu.

Nihayet gözyaşlanmı yutarak gülümsedim. "Her şey çok güzel giderken gelip partiyi dağıtan polis oldum şimdi."

Sözlerim gerilimi ve birden masaya çöken karanlığı dağıttı.

Yanımdayız demediler. Her şey yoluna girecek demediler. Demek zorunda değillerdi.

"Güya kutlama yapıyorduk," dedim.

Sonra Jill'in sesini duydum, durduk yerde itirafa başlayan ciddi sesini.

"Küçük bir kızken, tam anlamıyla hastaydım. Dört yaşından yedi yaşına kadar hastanelerde yattım. Hastalığım yüzünden anne ve babam boşandı. Ben 13nleşir iyileşmez a3a-ıldılar. Sanırım kendimi her zaman güçlü, her zaman herkesten daha iyi olmak zorunda hissetmememin nedeni bu. Hep kazanmak zorundayım."

"Lisede başladı," diye devam etti Jill.

Neden bahsettiğinden emin değildim.

"Yeterince iyi olup olmayacağımı bilmiyordum. Eskiden..." Gömleğinin kolların çözüp dirseğine kadar katladı. "Bunu Steve dışında hiç kimseye göstermemiştim."

Kolları kesiklerle doluydu. Ne olduklarını biliyordum. Kendi kendini kesmekten olmuşlardı. JiU kendini jiletlemişti.

"Şunu demek istiyorum, hep savaşmak zorundasın. Onun-303

la savaş, yine savaş ve yine savaş... daha da kötüye gittiğini hissettiğinde, daha çok savaş."

"Deniyorum," diye fısıldadım. Sesim jmtkunmalarımla bölünüyordu. "Gerçekten deniyorum." Artık onu böyle katılaştı- ran şeyin, buz gibi bakışlarının

gerisindeki şeyi biliyordum. "Ama nasıl?"

Jill elimi tuttu. Her ikimiz de ağlıyorduk.

"Tıpkı Jenks gibi Lindsay," dedi. "Kazanmasına izin vere-

96. Bölüm

304

Nicholas Jenks soğuk, dar hücresinde endişeyle volta atıyordu.

Göğsünün tam oriasmda patlamak üzere olan bir dinamit vardı sanki. O hiçbir şey yapmamıştı. Onun ismini lekelemeye, korkunç hikayeleriyle saldırmaya, bütün

haberlerde üzerine utanç getirmeye ne hakları vardı ?

Karanlık değildi, ama donuyordu. Hücresindeki ceket bir rahibi bile ısmdırmazdı.

Onu tutukladıkları nemli elbiselerleydi hâlâ. Avuç içleri soğuk soğuk terlemeye başladı.

Küçük müfettiş orospusu ödeyecekti bunun cezasını. Şöyle ya da böyle onun hesabını görecekti. Kendine verilmiş bir sözdü bu.

Ya geri zekâlı yalak avukat ne yapıyordu ? Leffonu ne zaman çıkaracaktı buradan. Olup biten her şey akıl dışıydı.

Neler oluyordu böyle ?

En azından Phillip Campbell böyle düşünüyordu. Jenks'in bu şekilde hissetmesi gerekirdi. Piçin aklından geçmesi gerekenleri düşünüyordu.

Campbell aynanın karşısına oturdu. Artık gitme vaktin geldi, işin bitti. Son bölüm yazıldı.

Bir bezi sıcak su3mn içinde ıslattı.

Kendi rolünü son defa oynamak zorundaydı.

Kendini nasıl hissediyorsun ha Nicholas?

İl

Tokaları çıkardı ve başını sallayarak saçını çözdü.

Bir kurban, bir mahkûm olmak nasıl bir duygu ? Karanlık bir yerde tutulmak? Aldatılmak?

Phillip Campbell sakalmdaki kızılımsı tüyleri tek tek çekti, sonunda hepsi temizlenmiş, altından yeni bir insan çıkmıştı.

Aynaya baktığında artık kendini tanıyamamak.

Yüzü temizlenene kadar sildi. Gömleğinin, Nicholas'in gömleğinin düğmelerini çö^dü. Gömleğin altından biçimli bir kadın vücudu çıktı ortaya: Göğüslerin dış

hatları, biçimli bacaklar, sağlıklı bir güçle parlayan kollar.

Ortaya çıkan kadın, gözlerinde bir kıvılcım, öylece oturdu orada.

Çok güzelim.

Kendini nasıl hissediyorsun Nicholas, en sadık olan tarafından düzüldüğünde?

Kartlar artık benim elimde.

03mnun sonunda bizzat kendi çarpık zihninin kazdığı kuyuya düşmüş olmasının adiUiğini ve komikliğini düşündü. Komikten daha öteydi. Tam anlamıyla harika bir sondu.

Şimdi gülme sırası kimde Nick?

306

DÖRDÜNCÜ KİTAP Olayın Aslı

96. Bölüm

t

Jenks'in tutuklanmasının ertesi akşamı Şef Mercer, nüfuzlu arkadaşlarından biri sayesinde bilet bulmuştu. Giants maçına birçoğumuz davet edilmişti: Ben, Raleigh ve Neşeli. Sıcak bir yaz akşamıydı. Cards maçıydı. Babam bu maça ba-3/11ırdı. Aslında gitmek istemedim, etrafta Jenks'i yakalayan polis olarak boy göstermek istemiyordum, ama Mercer ısrar etti.

Mark McGwire ve diğerlerinin oynadığı bir maçtı. Üzerime bir rüzgârlık geçirip maça gittim.

Bütün akşam Chris'le birbirimize kaçamak bakışlar attık. Oturduğumuz locada özel bir enerji vardı, onu ve beni saran parlak bir daire.

Oyun heyecansızdı. Üçüncü devrede Güçlü Mac, Ortiz'in-kilerden birini karşıladı.

Top uzaklarda gözden kayboldu, belki de körfeze kadar gitmişti. Stadyum sevinçten çılgına döndü. Dördüncü devrede Baryy Bonds kendi şutuyla puanı garantiledi.

Chris'le ben ise birbirimizi sejrediyorduk. Ayaklarımızı lisesli gençler gibi aynı sandalyeye uzatmıştık, arada bir bacaklarımız birbirine sürtünüyordu.

Tanrım, bu maçtan daha güzeldi.

Sonunda bana göz kırptı. "Bir şey içmek ister misin?" dedi.

Koltukların arkasındaki meşrubat standına doğru gitti.

ben de peşinden. Diğerleri dönüp bakmadı bile. Gözden kaybolur kaybolmaz ellerini kalçalarımaya koydu ve beni öptü. Ya-nıyordum. "Onlarla mı takılmak istersin?"

"Biramı bitirmedim," diye şaka yaptım.

Eli göğsümün kenarına süründü. Vücudumu bir titreme aldı. Kadife eller. Soluğum sıklaştı. Boynumdan bir ter koptu.

Chris beni bir daha öptü. Beni kendine çekti, aramızda ritmik bir kalp

çarpıntısı vardı. Çarpan onun kalbi miydi, yoksa benimki mi?

"Bekleyemeyeceğim," dedi.

"Tamam, gidelim buradan."

"İriayır," dedi başını sallayarak. "Bekleyemem dedim."

"Ah Tanrım," diyerek iç çektim. Kendimi tutamıyordum. Bütün bedenim kaynama noktasında ısınmıştı. Aşağıya, Neşeli ve Mercer ile iki kodamanın olduğu yere baktım. Akimi mı kaçırdın Lindsay?

Fakat son zamanlarda yaşadığımız her şey çılgıncaydı, her şey kontrolden çıkmıştı.

Sanki evrendeki bütün güçler bir olmuş Chris ve beni تنها bir yer bulmaya itiyordu. Locaların olduğu yerde bir tuvalet vardı. Doğru dürüst makyaj bile yapacak yer yoktu. Fakat umrumuzda değildi.

Beysbol seyircisi bir şeyler için kükrerken, Chris beni tuvalete soktu. İçeri zar zor sığdık. Tanrım, yaptıklarımaya inana-mıyordum. O gömleğimin düğmelerini, ben onun kemerini çözdüm. Kasıklarımız sımsıkı birbirine kenetlenmişti.

Chris beni ağır ağır kaldırarak kucağına aldı. Damarlarımda bir meteor patlaması. Chris duvara yaslanmıştı, ben onun avuçlanndaydım; bu küçük yere sıkışmıştık, mükemmel bir ritim içindeydik.

Dışarıdan kalabalığın gürültüsü geldi. Belki McGwire başka bir sayı yaptı, belki Bonds onu punduna getirdi, kimin

310

umrunda? Biz, Chris ve ben dansımıza devam ettik. Bütün vücudum ter içinde kalmıştı. Duramıyordum. Chris devam etti, birden kasıldım ve ikimiz birden nefesimizi tuttuk.

iki kahraman polis, diye düşündüm.

Bugüne kadar hissettiklerimin en özgürü, en heyecanlısı, en ij'isiydi. Chris alnını omzuma yasladı. Yanağını, boynunu öptüm.

Fakat aniden düşüncelerin en tuhafı geldi aklıma. Gülmeye başladım, bir yandan kahkaha atıyor, bir yandan hıçkırı-yordum. Üstlerimizin iki metre ötesindeydik. Bense liseli bir kız gibi kıkırdıyordum. Benim yüzümden yakalanacaktık!

"Komik olan ne!" diye fısıldadı Chris.

Claire ile Cindy'i düşünüyordum. Ve az önce yaptığımız şeyi.

"Galiba artık benim de anlatacak şeylerim var."

311

97. Bölüm

Ertesi gün Jenks tekrar görüşmek istedi. Jill ile birlikte onuncu kata onu görmeye gittik. Ne olduğunu merak ediyorduk.

Bu sefer kedi fare 03mnu yoktu, palavra falan. Leff de oradaydı, fakat biz içeri girince mütevazı bir şekilde doğruldu.

Jenks gri hapislane kıyafeti içinde daha az tehlikeli görünüyordu. Yüzündeki kaygılı ifade açık bir mesajdı.

"Müvekkilim bir itirafta bulunmak istiyor," dedi Leff, biz oturur oturmaz.

Tamam. Sonuna geldik dedim kendi kendime. Bir anlaşma yapmak istiyordu. Oyunu sürdürmenin komik olduğunu fark etmişti.

Fakat hiç beklemediğim bir şey söyledi.

"Oyuna getiriliyorum!" dedi kızgın bir sesle.

Yarım saniye kadar sonra JiU bakışlarını bana dikmişti.

"Bir daha söyleyebilir misiniz?" dedi Jill. "Neler oluyor?" Önce LefFe, ardından Jenks'e baktı.

"Müvekkilinizin üç suçla da ilişkisini kurduk; son cinayetin işlendiği tarihte Cleveland'da olduğunu tespit ettik; son kurbanlardan biri olan Kathy Kogut'la ilişkisi hakkında yalan söylediğini ortaya çıkardık; şaşırtıcı derecede benzerlikler içeren suçları tarif eden kitabını ele geçirdik; sakalından alınan kıl örneği kurbanlardan birinin vajinasmda bulunanla aynıydı. Ve siz bütün bunların bir tertip olduğunu iddia ediyorsunuz?"

"Benim iddia ettiğim şey," dedi, "tuzağa düşürüldüğüm."

"Bakın Bay Jenks," dedi Jill gözlerini Leff'ten ayırmadan, "sekiz yıldır bu işi yapıyorum. Yüzlerce suçlu hakkında dosya hazırladım ve elliden fazla katili içeri kendi elimle tıktım. Bir sanığı işaret eden bu kadar çok kanıt hayatımda rastlamadım. Aleyhinize öyle çok kanıt var ki, nefes almanız bile imkânsız."

"Bunun farkındayım," diyerek iç geçirdi Jenks. "Suçlu olduğumu düşünmeniz için gereken her şeyi yaptığımın da farkındayım. Cleveland'da bulunmam ve Kathy Kogut ile ilişkim hakkında yalan söyledim. Diğer suçların işlendiği sırada nerede olduğumu hatırlamıyorum bile. Fakat bir tertibin ne olduğunu bilirim. Bir sürüsünü bizzat kendi ellerimle planlamışım-dır. Ben bunun uzmanıyım. Sizi temin ederim, bir tertip söz konusu."

Duyduklarıma inanamıyordum. "Kim Bay Jenks, kim?"

Jenks derin bir soluk adı. Gerçekten korkmuş görünüyordu. "Bilmiyorum."

"Bütün bunları tezgâhlayacak kadar sizden nefret eden biri mi yoksa?" dedi JiU sırtmasını saklamayarak. "Sizi çok az tanıyorum, ama buna inanırım." Leff'e döndü. "Bu davayı savunacak mısınız, savunmayacak mısınız?"

"Onu bir dinleyin Bayan Bernhart," diye rica etti avukat.

"Bakın," dedi Jenks, "Benim hakkımda ne düşündüğünüzü biliyorum. Birçok konuda gerçekten suçlu3mm. Bencillik, zalimlik, istismar. Asabi3dm, sinirlerime hâkim olamıyorum. Kadınlara gelince... beni bu cinayetlerden dolayı mahkûm emek için size seve seve yardım edecek bir düzine kadın bulursunuz. Fakat açıkça söylüyorum, bu insanları ben öldürmedim. Hiçbirini. Biri beni oyuna getirmeye çalışıyor. Doğrusu bu. Biri mükemmel bir iş çıkardı."

313

98. Bölüm

Jenks'in nezaret hücresinin dışında asansör beklerken "Söylediklerinin tek kelimesine inanıyor musun?" diye sordu JiU.

"En azından o inanıyor," dedim.

"Bir bakalım. Delilik iddiasında bulunsaydı daha iyi ederdi. Çünkü Nicholas Jenks onu oyuna getirmek isteyecek insanların bir listesini oluşturmaya kalksa, bugüne kadar düzdüğü her kadının ismini dahil etmek zorunda kalır."

Güldüm, doğruydu, liste çok uzun olurdu. Sonra asansörün kapısı açıldı ve hayretler içinde içinden Chessy Jenks'in çıktığını gördüm. Uzun, zarif bir yaz elbisesi giymişti. Ne kadar güzel olduğunu fark etmemek imkânsızdı. Tedirgin, sessiz bir anda buluştu gözlerimiz. Ben kocasını tutuklayan kişiydim. Suç mahalli ekibi evini altüst etmişti. Bana tam bir iğrenmeyle bakması içinde elinde her türlü sebep vardı. Ama öyle bakmadı. Titreyen bir sesle, "Kocamı görmeye geldim," dedi. Onu biraz gönülsüzce JiU ile tanıştırdım ve sonra ziyaret bölümünü işaret ettim. O anda hayatımda gördüğüm en yalnız, en kafası karışık insan gibi görünüyordu. "Sherman bana çok fazla kanıtın olduğunu söyledi," dedi. Kibar biçimde onayladım. Kaderi bir canavara âşık olmak olan genç ve korunmasız bir kadındı karşımdaki, fakat nedense ben böyle hissedemiyordum. "Bunu yapan Nick değil Müfettiş," dedi Chessy Jenks. Böyle patlayıvermesi şaşırtmıştı beni. "Bir kadının kocasını savunması doğal bir davranıştır," dedim. "Eğer elinizde onun cinayetler sırasında başka bir yerde olduğuna dair kesin bir kanıt varsa..." "Yok. Ama kocamı tanıyorum." Asansörün kapısı kapandı. JiU ile birlikte tekrar beklemeye başladık. Tıpkı hastanelerde olduğu gibi, asansörün inip tekrar yukarı çıkması birkaç dakika sürüyordu. Chessy Jenks hiçbir yere kıpırdamıyordu. "Kocam basit bir adam değildir. Çok kaba olabilir. Kendine çok düşman edindiğini biliyorum. Size karşı tavrı da belli. Biliyorum, dışarıdan bakıldığında buna inanmak çok zor, fakat onun çok şefkatli, inanılmaz cömert ve sevecen olabildiği zamanlar da var." "Anlaınsız bir insan gibi görünmek istemem Bayan Jenks," diyerek araya girdi JiU. "Fakat bu koşullar altında bizimle konuşmamanız sizin için daha ı3'i." "Gizleyecek hiçbir şeyim yok," diye yanıtladı Chessy. Sonra da başını önüne eğdi. "Neler bildiğinizi biliyorum." Nutkum tutulmuştu. Neler bildiğinizi biliyorum ? "Joanna ile konuştum," diye devam etti Chessy Jenks. Onu uğradığınızı söyledi. Size ondan bahsettiğini biliyorum. O çok kızgın. Bunda da son derece haklı. Fakat Nick'i benim tanıdığım kadar tanımıyor." "Kanıtları gözden geçireceğim Bayan Jenks," dedim. Başını iki yana salladı. "Bir silah... belki müfettiş. Yalnızca , bu kadar. Ama bir bıçak mı? İlk cinayet. Şu zavallı çiftin bıçakla doğranması. Nick bıçakla balık bile temizleyemez." Gençti, gözleri kamaşmış bir kadındı, diye düşünmüştüm ilk. Jenks onun için ne demişti. Kolay etki altında kalır. Fakat

315

söylediği şeylerden biri tuhafıma gitmişti. "Joanna ile görüştüm dediniz?" "Evet. Geçen yıl daha fazla görüşürdük. Onu bir kere eve bile davet ettim. Elbette Nick şehir dışındayken. Boşanmadan dolayı hâlâ hınçlı olduğunu biliyorum. Nick onu incitti. Fakat bizim arkadaşlığımız birbirine destek olma boyutunda." "Kocanız bunu biliyor muydu?" diye sordum. Zorla gülümsedi. "Umrunda bile değildi. Joanna'dan hâlâ hoşlanıyor. Ve Müfettiş, Joanna hâlâ ona âşık." Asansör geri geldi. Chessy ye veda ettik. Kapı kapanırken Jill'e baktım. Gözlerini büyütmüş, diUni yanağına dayamıştı. "Bu ailedeki herkes tüylerimi diken diken ediyor," dedi omuz silkerek.

316

il

99. Bölüm

Biliyordum, Medved ofise girdiği anda 3rüzünde gördüm onu. Tek kelime bile söylemesine gerek yoktu. "Korkarım çok olumlu olamayacağım Lindsay," dedi gözlerime bakarak. "Kırmızı hücre sayın düşmeye devam ediyor. Göğsünde kan birikmesi, baş dönmeleri hepsinin sebebi bu. Hastalığın ilerliyor." "İlerliyor mu?" Medved başıyla onayladı. Ciddiydi. "Üçüncü aşama." Kelimeler bir balyoz gibiydi, her darbeyle ölümüne korktuğum yoğunlaşmış tedavilerin korkusunu salıyorlardı içime. "Sonraki adım ne?" diye sordum korkarak.

"Ona bir ay daha tanıyabiliriz," dedi Medved. "En son sayımın yüz yirmi. Eğer böyle devam ederse, güçten düşeceksin. Hastaneye yatman gerekecek." Söylediğini zar zor anlıyordum. Kelimeler zihnimin içinde yankılanıyordu. Bir ay. Bu çok erken. Çok hızlı. İşler daha yeni yoluna giriyordu, Jenks tutuklanmıştı. Her şey, hayatım boyunca isteğim her şey yolunda gidiyordu. Bir ay. Dört kısa hafta. Ofise döndüğümde, ekipten birkaç kişi etrafımda dolaşıyor, sırtıp duruyordu. Masamda çok güzel çiçeklerden bir buket vardı. Yaban çiçekleri. Onları kokladım, doğal ve tatlı kokularını içime çektim. Kartı okudum: Heavenly'de bir kulübem var. Orada bunlardan kucak kucak var. Yarın cuma. izin al. Oraya gidelim.

Chris diye imzalanmıştı. Tam ihtiyaç duyduğum şeydi bu. Dağlar. Chris. Ona anlatmak zorunda kalacaktım, kısa süre sonra hakikat açığa çıkacaktı. Telefon çaldı. Arayan Chris'ti. "E^e?" Hiç kuşkusuz ofiste muhbiri oynayan birileri ona geldiğimi haber vermişti. "Daha kartında yazılanlara bile bakamadım," dedim dudaklarımı ısırarak. "Öyle çok işim var ki." Hayal kırıklığına uğradığını gösteren bir iç çekiş duydum, bırak biraz daha böyle kalsın. "Ama birlikte şehir dışına çıkmayı soruyorsan, cevap şu; bayılıırım. Kulağa çok hoş geliyor. Saat sekizde yola ko3mlalım." "Tembel teneke," dedi. "Sabah trafiğine kalmayız diyordum." "Ben bu akşamı kastetmiştim." Bir a3nm vardı. Düşünüyordum, Dağ havası, dereler ve yaban çiçekleri bu aya iyi bir başlangıç olacaktı.

318

100. Bölüm

Sonraki iki günü harika bir düşün içindeymişiz gibi geçirdik. Chris'in kulübesi Mason Ridge'de, Heavenly'e tepeden bakan bir yerde küçük, şirin bir kulübeydi. Tatlı Martha yi da yanımıza alıp ormanda 3airüyüşe çıktık, dağın tepesine varıp oradan aşağıya varan bütün yolu kat ettik. Mangalda balık yaptık. Zaman buldukça bü3mk ve eski karyolada, yanan odun sobasının önündeki koyun postunda, dışarıdaki duş kabininin soğuşunda seviştik. Küçük çocuklar gibi güldük, oynadık, birbirimize dokunduk ve aşkı tekrar keşfettik. Fakat hiçbir şekilde platonik bir yeniyetme gibi davranma-dım. Olup bitenin tam olarak farkındaydım. içimde bir nehrin kaçınılmaz, inkâr edilmez bir biçimde taştığını hissedebiliyordum. Yapacak bir şeyim yoktu. Cumartesi için Chris bana hayatım bojmnce unutamayacağım bir gün sözü verdi. Arabayla Tahoe Gölü'ne gittik, Kaliforniya tarafında şirin bir marinaya. İskeleyden bir tekne, eski, küçük işlerde kullanılan bir mavna kiraladı. Sandviç ve bir şişe beyaz şarap satın alıp gölün ortasına ilerledik. Su sakın, turkuvaz mavişiydi; gök bulutsuz ve parlak. Etrafımızdaki karlar giyinmiş dağ dorukları gölü bir taç gibi çevrelemişti. Demir attık. Burası bir süreliğine yalnızca bize ait bir dün-

yaydı. Chris ve ben kıyafetlerimizi çıkardık. Uzanıp güneşin tadını çıkaracağız, manzarayı sejo-edeceğiz sanıyordum. Fakat Chris'in jnzünde beklentili, var mısın diyen bir bakış vardı. Elini soğuk suya soktu. "Aklından bile geçirme," dedim. "Su en az on derecedir, ol-maz. "Evet, ama sadece kuru soğuk," diye alay etti. "Tamam," diye kıkırdadım. "O zaman sen atla. Eğer bir sombalığı görürsen benim için yakala." Gözlerinde bir hinlik bana doğru geldi. "İstersen sen de yakalayabilirsin? " "Hayatta olmaz." Başımı iki yana sallayıp duruyordum. Fakat bir yandan da gülüyordum. O bana doğru yaklaştıkça geri geri gittim, sonunda gidecek yerim kalmadı. Kolunu belime doladı. Tenini tenimde hissettim. "Bu bir tür merasim," dedi. "Ne3an merasimi?"

"özel kulüp. Katılmak isteyen herkes suya atlamak zorunda."
"Ben katılmaya3am." Güçlü kollarında kıvrılarak güldüm. Ona direnmiyordum
aslında, beni teknenin kıyısına götürdü.
Elimi tuttuğunda haykırdım, "Hayır Chris, hajar."
"Oturan Boğa dinlemez," dedi beni çekerek. Çığlık attım, "Piç!" ve daldık suya.
Su buz gibiydi, bütün vücuduma iğneler batıyordu. Suya birlikte çarptık. Yüzüne
bağırdım. "Kahrol emi!" Sonra su3mn içindeyken beni öptü, artık soğuk moğuk
hissetmiyordum. Ona sarıldım, önce ısınmak, fakat daha sonra beni asla
bırakmaması için. Ona öyle eksiksiz bir güven hissettim ki, neredeyse
korkutucuydu. On dereceydi ve ben yanıyordum.
"Seyret bakalım," dedim kollarından kurtularak. Elli metre kadar ötede turuncu
bir duba vardı. "Şu dubaya kadar ya-
320
rısalım mı?" Ardından kulaç atmaya başladım, hızıma şaşırmıştı.
Chris değişmez bir ritim, güçlü kulaçlarla bana yetişmeye çalışıyordu, ama
ardımda tuzlu su yutturdum ona.
Dubaya yaklaşınca yavaşladım, gelmesini bekledim.
"Güney San Francisco Gençlik Kampı, on beş - on sekiz yaş kategorisi şampiyonu."
Güldüm. "O vakitler kimse yetişemezdi. Galiba pek bir şey değişmemiş."
Bir süre sonra tekneyi kıjada kuj^u bir yere çektik. Chris motoru durdurdu ve
güya bizi güneşten koruyacak olan tente-3a çekti. Soluklarımızı tutarak tentenin
altına girdik, burada kimse bizi göremezdi.
Onun yavaş yavaş mayomu çıkarmasını izledim, kollarım ve göğüslerimdeki su
damlacıklarını yaladı. Sonra önünde diz çöktüm ve şortunun düğmelerini çözdüm.
Kelimeler gereksizdi. Vücutlarımız gereken her ş&yı söylüyordu. Geriye yattım ve
Chris'i üstüme çektim.
Başka bir insana veya bir yere hiç bu kadar bağlanmamıştım. Göl altımızda hafif
hafif salınırken, vücudumu ona doğru bükerek, eğer anlatırsam, her şey değişir,
diye düşündüm.
Sonrasında sıcakhk titremeleri vücudumu kat ederken sessizce uzandım. Bitmesin
istiyordum; ama bitmek zorunda olduğunu biliyordum. Gerçek bütün büyüleri bozar,
öyle değil mi?
321
101. Bölüm

O akşam bir baktım ki ağlıyorum. Spagetti karbonara yapmıştım ve bahçede yanına
bir kırmızı şarap açıp yemiştik. Chris teybe Dvorak'tan bir çello konçertosu
koydu, fakat pek hoşlanmayıp Dixie Chicks dinlemeye başladık.
Yemek yerken, Chris çocukluğumu sordu.
Babamın ben küçük bir çocukken evden ayrılışını, annemin Emporium'da yirmi yıl
boyunca kitapçılık yaptığını anlattım. Kız kardeşime nasıl annelik ettiğimi.
"Annem henüz elli yaşındayken göğüs kanserinden öldü." Bunun ironisin
farkındaydım.
"Ya baban? Hakkında her şeyi bilmek istiyorum."
Şaraptan bir yudum aldım ve ardından ona on üç yaşımdan beri babamı yalnızca iki
defa gördüğümü anlattım. Annemin cenazesinde ve polis olduğum gün. "Arkada
herkesten ayrı oturdu." Birdenbire göğsümde bir yanma hissettim, uzun zamandır
bastırdığım duygular çıkıyordu ortaya. "Ne demeye gelmişti?" Başımı kaldırdım,
gözlerim ıslanmıştı. "Neden günümü mahvetti?"
"Hiç onu görmek istediğin oldu mu?"
Yanıt vermedim. Kafamda bir şeyler şekillenmeye başlamıştı. Düşüncelere daldım.
Belki hayatımda ilk defa bu kadar mutlu oluyordum, fakat her şey bir yalanın
üzerine inşa edilmişti. Gözlerimi kırıştıtararak zihnimden geçenlerin yüzüme
yansımalarını bastırmaya çalıştım. Pek başarılı değildim.
Chris bana uzandı ve elimi tuttu. "Kusura bakma tatlım, hiç hakkım yoktu..."
"Mesele o değil," diye fısıldadım elini sıkarak. Artık ona gerçekten güvenmenin,
kendimi tümüyle ona vermenin vaktinin geldiğini biliyordum. Fakat korkmuştum,
yanaklarım seğiriyordu ve gözlerim yaşla dolmuştu.
"Sana söylemem gereken bir şey var," dedim. "Biraz ağır bir şey Chris."
Endişeli gözlerimin toplayabildiği bütün güven ve içtenliğimle baktım ona.
"Jenks soruşturmasında az kalsın baj^ldı-ğım zamanı hatırlıyor musun?"

Chris başıyla evet işareti yaptı. Artık o da endişeli görünüyordu. Alnı derin çizgilerle kırışmıştı.

"Herkes korktuğumu sandı, ama sebep başkaydı. Ben hastayım Chris. Yakında hastaneye yatmak zorunda kalabilirim."

Gözlerindeki ışığın karardığını gördüm. Konuşmaya çalıştı, parmağını dudaklarına koydum.

"Bırak biraz konuşayım. Olur mu?"

"Özür dilerim."

Anemi hakkında bildiğim her şeyi anlattım. Tedaviye yanıt vermiyordum. Umudumuz azalıyordu. Medved'in geçen gün bana söyledikleri. Üçüncü aşamadaydık, ciddiydi. Bir sonraki adım kemik iliği nakli olabilirdi.

Ağlamadım. Bir polis gibi, neyse o, anlattım. Ona umut vermek, savaştığımı göstermek, sevdiğini sandığım güçlü insan olduğumu göstermek istedim.

Bitirdiğimde ellerine sarıldım ve derin bir nefes aldım. "Gerçek şu ki, yakında ölebilirim Chris."

Ellerimiz sımsıkı birbirine tutunmuş, gözlerimiz kenetlenmişti. Birbirimize herhalde daha fazla dokunamazdık.

Sonra elini nazik bir biçimde yanağıma götürüp okşadı. Tek bir kelime söylemedi. Yalnızca beni ellerinin kuvveti ve yumuşaklığıyla sarıp kendine çekti.

323

işte beni ağlatan da bu oldu. O iyi biriydi. Onu kaybedebilirdim. Ve asla yapamayacağımız şeyler için ağladım.

Ağladım, her hıçkırıktaki beni biraz daha yakınına çekti. Kulağıma durmadan fısıldadı. "Her şey yoluna girecek Lindsay. Her şey güzel olacak. Çok güzel olacak." "Sana daha önce anlatmalıydım," dedim. "Sebebini anlıyorum. Ne kadar zamandır biliyordun?" Söyledim. "İlk karşılaştığımız günden beri. Utanıyorum." "Utanma," dedi. "Bana güvenip güvenemeyeceğini nasıl bilebilirdin ki?" "Sana çok çabuk güvendim. Kendime güvenemedim." "Boş ver, artık güveniyorsun," diye fısıldadı Chris.

102. Bölüm

324

I

I

Sanırım sabaha kadar durmadık. Kâh güldük, kâh ağladık. Yatakta nasıl uyandığımı bile hatırlamıyorum.

Ertesi gün adeta bir saniye ara vermeden dokunup durdu bana. Bütün tehlikelere, bütün belirsizliklere rağmen, onun kollarında kendimi o kadar güvende hissediyordum ki, asla bitmesin istiyordum.

Fakat o hafta sonu başka bir şey oldu. Aneminin dışında, Chris ve benim dışımda başka bir şey bozuyordu rahatımı ve güvenlik duygumu.

Jacobi'nin söylediği bir şey aklımdan çıkmıyordu.

Fazla dikkat etmediğiniz, ama yine de zihninize kaydettiğiniz ve sonra hiç beklemediğiniz bir anda eskisinden daha büyük bir güç ve anlamla hatırlayıverdiğiniz, rasgele sözlerden biriydi.

Bir pazar akşamıydı. Hafta sonu bitmişti. Chris beni arabasıyla eve bırakmıştı. Ondandırmak çok zor olsa da, bir süre yalnız kalmaya, hafta sonunun muhasebesini yapmaya, bir sonraki adımımı hesaplamaya ihtiyacım vardı.

Çantamdaki eşyalarımı çıkardım, çay yaptım, Tatlı Marta yla birlikte divanın üzerine kıvrıldım. Zihnim cinayetlere savruldu.

Nicholas Jenks olayı bitmişti. Sadece yazılması gereken sayısız rapor kalmıştı. Her ne kadar tertibe geldiğini söylese de. Biraz daha delilik, biraz daha yalandı yalnızca.

işte tam o anda Jacobi'nin sözleri cınladı kulağımda.

Bazen iyi şeyler olur gibi bir şey söylemişti geçen salı.

Gözlerinde o ısrarcı, can sıkıcı bakışlar vardı. Sakın unutma, diye haykırmıştı ardımdan, başarmanı sağlayan şampanya şişesiydi. Jenks şişeyi orada neden bırakmıştı ?

Dikkat bile etmemiştim. Jenks deliğe tıkılmıştı. Davayı kazanmak tereyağından kıl çekmek kadar kolaydı. Dün gece, Chris ile bendeydi aklım. Merdivenlerde durmuş ve ona dönüp, bilmiyorum Waren. Bunu daha önce konuşmuştuk, belki anın heyecanı demiştim.

Haklısın, demişti. Belki ceketini de bu yüzden katlayıp yanına almamıştır. Ona, Bütün bunlar şimdi nereden çıktı ? Jenks 'in otelden farkına varılmadan çıkması için temiz bir cekete ihtiyacı vardı. Killa ilgili DNA testi her şeyi zaten kesin bir şekilde kanıtlamıştı. Sonra sormuştu. Kitabın tamamını okudun mu? Hangi kitap? Jenks 'in kitabı. Her Zaman Nedime. Gerekli kısımları, diye yanıtlamıştım. Niçin? Bilmiyorum, demişti. Sadece aklımda kalmış. Daha önce söylediğim gibi karım, tesadüf bu ya, bir hayranıdır. Elyazma-sının birden fazla kopyası etraftaydı, birini eve götürdüm. Olayların sonuçlanma biçimi çok ilginçti. Ona bakmış ve bütün bunların nereye vardığını anlamaya çalışmıştım. Bir tertipmiş, demişti. Bu Phillip Campbell denilen herif kurtuluyor. Her şeyi başka birinin üstüne yıkıyor. Günler sonra Waren'in sözleri tekrar aklıma geldi. Bir tertip. Her şeyi başka birinin üstüne yıkıyor. Bu çok komik, dedim kendime, bu senaryojm düşünmem, zihnimden geçirmem bile aptalca. Her şey kesindi, kanıt üstüne kanıt vardı.

326

Tertip diye düşünürken buldum kendimi yine. "Ben tam bir salak olmalıyım," dedim 3Kiksek sesle. "Jenks kendini dışarı çıkarabilecek her türlü hikâyeye sarılır." Ayağa kalktım, çayıTnı banyoya götürdüm ve yüzümü yıkamaya başladım. Sabah Neşeliye hastalığımdan bahsedebilirdim. Biraz daha vaktim vardı. Bu şeyle göğüs göğüse savaşabilirdim. Soruşturma da bittiğine göre, artık doğru zamandı. Soruşturma da bittiğine göre! Yatak odasına gittim, Chris'in bana aldığı, üzerinde "Birazcık Cennet" yazan tişörtün paketini açıp giydim. Yatağa girdim. Tatlı Martha iyi akşamlar öpücüğü için yatak odama geldi. Hafta sonu görüntüleri geldi gözümün önüne sonra. Gözlerimi kapadım. Olanları kızlara anlatmak için sabırsızlanıyordum. Sonra durduk yerde bir düşünce geldi aklıma. Sanki bir kâbusmuş gibi zihnimden atıverdim. Taş kesilmiştim. "Ah, hayır. Tanrım lütfen hayır," diye fısıldadım. Jenks evinde bana saldırdığında sol yumruğunu savur-muştu. Bana bir şeyler içmek isteyip istemediğimi sorduğunda sürahiye sol eliyle kavramıştı. imkânsız, dedim kendime. Böyle bir şey olamaz. Claire, David Brandt'in katilinin sağlıklı olduğuna emindi.

327

103. Bölüm

Jill, Claire ve Cindy bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. Kelimeler ağzımdan dökülüvermişti. "Ya Jenks haklıysa? Eğer biri onu tuzağa düşürmeye çalışıyorsa?" "Tam bir saçmalık," dedi Jill kızgınlıkla. "Jenks umutsuz durumda ve zekâsı ancak böyle bir şey uydurmaya yetiyor. Onu enseledik!" "Bunu söylediğine inanamıyorum," diye haykırdı. "Onu bulan sensin. Vakayı çözen sensin." "Biliyorum. Çılgınca göründüğünü biliyorum. İyi ki çılgınca. Siz sadece söyleyeceklerimi dinleyin." Onlara Jacobi'nin roman hakkındaki yorumunu, ardından aniden Jenks'in solak olduğunu hatırlaj^sımı anlattım. "Hiçbir şey kanıtlamaz," dedi Jill. "Bilimi bir kenara atamam Lindsay," dedi Claire başını şiddetle iki yana sallayarak. "Kıl örneğiyle ilgili DNA sonuçları var." "Bakın," diye itiraz ettim, "Bu herifi ben de en az sizin kadar istiyorum. Fakat elimizdeki bütün kanıtlarla... şey... her şey yerli yerine oturmuyor. Ceket, şampanya. Jenks kitaplarında karmaşık cinayetler planlamıştı. Neden geride ipuçları bıraksın ki?" "Çünkü hasta bir piç o Lindsay. O altı cinayetle de bağlantısını bulduğumuz kendini bir bok sanan piçin teki o."

JiU başıyla onayladı. "O bir yazar. Gerçek dünyaya gelince bir amatör. Kafayı yemiş. O kadar."

"Tepkisini sen de gördün JiU. Yalnızca umutsuzluk değildi, daha derin bir tepkiydi. İdam sehpasında bile inkâr eden katiller gördüm. Bu daha farklıydı. Sanki inanamıyordun."

Jill ayağa kalktı, buz mavisi bakışlarından oklar fırlıyordu. "Niçin Lindsay, niçin birdenbire döndün?"

İlk defa kendimi en çok güvenmeyi öğrendiğim insanlardan ayrı ve yalnız hissettim. "Hiç kimse bu adamdan benden daha fazla nefret edemez," diye ilan ettim. "Onu ben avladım. Kadınlara yaptığını kendi gözlerimle gördüm." Claire'e döndüm. "Katilin sağlıklı olduğunu söylemiştin."

"Muhtemelen sağlıklı demiştim," diye yanıtladı Claire.

"Cindy eğer birini öldürecekse," dedim, "senden daha iri ve güçlü birini, ona zayıf kolunla saldırır mısın?"

"Belki değil," dedi JiU, "fakat bunu olguların karşısına çıkarıyorsun.

Kanıtların ve mantığın karşısına Lindsay. Bir araya getirmeye çalıştığımız her şeyin karşısına. Karşılığında bana verdiği ise bir varsayımlar demeti. Yok Jenks sürahisini sol eliyle tutmuşmuş, yok Phillip Campbell kitabın sonunda birini oyuna getiriyormuş. Lindsay, herifin üç suçla da kesin bağlantısını bulduk. Bu konuda fikir değiştiremezsin." Çenesi titriyordu. "Seni tanık olarak çağıracağım."

Kendimi nasıl savunacağımı bilemiyordum. Ben de en az onlar kadar Jenks'i mıhlamak istiyordum. Daha Fazla. Fakat o kadar emin olmanın ardından, birdenbire duyduğum şüpheyi bir kenara atamıyordum.

Doğru adamı mı yakaladık ?

"Hâlâ silahı bulamadık," dedim JiU'e.

"Silaha ihtiyacımız yok Lindsay. Ona ait bir kılı kurbanın vajinasmda bulduk!"

Birdenbire çevre masalardaki insanların bize baktığını

329

fark ettik. Jill sesini kıstı ve geriye yaslandı. Claire kolunu omzuma attı.

Bense atlaynp kendimi koltuğun arka minderine bıraktım.

Sonunda Cindy, "Bütün yol boyunca arkadaydık. Şimdi desteğimizi çekecek değiliz," dedi.

Jill başını hayır anlamında sallıyordu. "Daha dosyayı yeni açmışken, onu serbest bırakmamı mı istiyorsunuz? Biz onda şansızımızı denemesek bile, Cleveland yapacaktır bunu."

"Onu bırakmanı istemiyorum," dedim. "Yalnızca yüzde yüz emin olmak istiyorum."

"Ben eminim," dedi Jill gözleri alev alev.

Claire baktım. Bana dönük yüzünde kuşkucu bir ifade vardı. Claire bile. "Olayı açıklayan inanılmaz sayıda fiziksel kanıt var."

"Eğer böyle bir şey duşmlursa," diye uyardı Jill, "kariyerimi kedi kumuyla birlikte çöpe atabilirsin. Bennett mahkeme duvarında bu herifin kanını görmek istiyor."

"Bir de şu açıdan bak," dedi Cindy kıkırdayarak, "olur da Lindsay haklıysa, ve sen Jenks'i öte dünyaya gönderirsen, bu vaka önümüzdeki yirmi yıl süresince fakültelerde 'nasıl yapmamalı' dersinde görülecek."

Uyuşmuş bir halde masada birbirimize baktık. Sanki tamir edilemeyecek derecede kırılmış bir vazonun parçalarına bakıyorduk.

"Tamam. Diyelim ki o değil," dedi Claire iç geçirerek, "bu durumda kim olduğunu nasıl kanıtlayacağız?"

Sanki tekrar başa gelmiştik, tekrar ilk suça. Kendimi çok kötü hissediyordum.

"Kuşkularımızı kesin bir biçimde Jenks'e yönelten şey neydi?" diye sordum.

"Kıl," dedi Claire.

"Tam değil. Ancak onu tutukladıktan sonra kime ait oldu-

330

ğunu öğrenmiştik."

"Merril Shortley," dedi Jill. "Jenks ve JVlerhl mi yoksa?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Onu yakalamak için bir şeye daha ihtiyacımız olmuştı."

Cindy, "Her Zaman Nedime. Hk karışıl" dedi.

Evet diyordum kendi kendime, Susie'nin yerinden ayrılırken.

331

KM. Bölüm

Son birkaç günü Joanna Wade hakkında bildiğimiz her şeyi bir kez daha kontrol ederek geçirdim.

İlk olarak, Jenks aleyhine doldurduğu resmi şikâyet formuna baktım. Joanna'nın karakolda çekilmiş resmine baktım. Yüzü şişlikler ve morluklar içindeydi. Polis memurunun suç mahallinde bulduklarına dair raporunu okudum. Karşılıklı küfürler. Jenks saldırgan. Belli ki çok kızmış. Zorla tutuklama mecburiyeti, tutuklamaya direnme.

Rapor kuzey bölgesinden iki memur tarafından imzalanmıştı: Samuel Delgado ve Anthony Fazziola.

Ertesi gün, Jenks'in eski ajansı Greg Marks'ı tekrar ziyaret ettim. Jenks'in geçmişiyile ilgili başka meseleleri görüşmek için geldiğimi açıkladığımda, önceye göre daha fazla şaşırmıştı. "Joanna?" dedi komik bulmuş gibi gülümseyerek. "Kötü erkekler seçiyor. Daha kötüsü, yanlış zamanda seçiyor."

Boşanma davalarının yalnızca altı ay önce tamamlandığını söylüyor. Dikenli Te/raflara çıkmadan önce. Kitabın ciltli versiyonunun bile bir milyon nüsha sattığını söylüyor. "Bütün o parasız yıllarında Jenks'e katlanmak, ardından cebinde bir taksi parasıyla ayrılmak..." Başını iki yana salladı. "Bir yıl sonra yapılabilecek anlaşmayla kıyaslarsan, boşanma sonunda yaptıkları anlaşmaya sadece acınır."

Bana anlattıkları, jimnastik salonunda karşılaştığım kadının farklı bir resmini çiziyordu. Bütün her şeyi geride bırakmış görünüyordu.

"Kendini kullanılmış, eski bir çuval gibi bir kenara atılmış hissediyor. Onun üniversite masraflarını karşıladı, ilk kitabını yazması için destek oldu. Hukuku kazandığında, gidip kendine ikinci bir iş buldu."

"Ya sonrasında," diye sordum, "ondan nefret etmeye devam etti mi?"

"Sanırım mücadeleyi bırakmadı ve onu dava etmeye devam etti. Ayrıldıktan sonra, onu gelecek kazançlardan alacağı nafaka için dava etti. Gayretsizlik, sözleşmenin ihlali. Bulduğu her şeyi kullanmaya çalıştı."

Joanna Wade için üzüldüm. Fakat bu onu böyle bir intikama sürükleyebilir miydi? Altı insanı öldürmesine neden olabilir miydi?

Ertesi gün, mahkeme arşivlerinden boşanma dosyasının bir kopyasını aldım. Her zamanki boş lafların ardında, özellikle hıncı dolu bir dosya olduğu izlenimini edindim. Gelecek kazançlar için üç milyon dolar istemişti. Ayda beş binle yetinmek zorunda kalmıştı, Jenks'in kazancı önemli derecede artarsa, on bine çıkacaktı bu rakam.

Zihnimde meydana gelen tuhaf dönüşüme inanamıyordum bir türlü.

Kitaptan ilk söz eden Joanna idi. Kendini aldatılmış, kullanılıp atılmış hissediyor ve belli ettiğinden daha fazla hıncı taşıyordu. Joanna bir Tae-Bo hocasıydı ve kendinin iki katı bir adamı yere indirecek kadar güçlüydü. Üstelik Jenks'in evine girip çıkabiliyordu.

Bu şekilde düşünmek çılgınca geliyordu bana. Saçma olması bir yana... imkânsızdı.

Cinayetler bir erkek tarafından işlendi, Nicholas Jenks tarafından.

333

LiiIMluMhUii

105. Bölüm

Ertesi gün işyerinin önünde sosisli sandviç ve peksimet yerken Chris'e bulduklarımı anlattım.

Bana tıpkı kızların birkaç gün önce baktığı gibi baktı. Şok, kafa karışıklığı. İnanamama. Fakat karşı çıkmadı.

"Bütün her şeyi Joanna planlamış olabilir," dedim. "Kitabı biliyordu. Onu bulacağımız yeri gösterdi. Jenks'in beğenilerini biliyordu: Şampanya, kıyafetler. Kırlangıç Sırtı'nda hisse sahibi olması. Eve bile girip çıkabiliyordu."

"Buna inanırım," dedi Chris. "Fakat bu cinayetler bir erkek tarafından işlendi. Jenks tarafından Lindsay. Kaydedilmiş bir görüntüsü bile var."

"Ya da Jenks'e benzemek için makyaj yapan biri. Filmlerden hiçbiri net değildi." "Lindsay DNA sonuçları var."

"Joanna yi dövdiği zaman evlerine giden memurla konuştum," diye bastırdım. "Onun en az Jenks kadar kızgın olduğunu ve ona tabaklar fırlattığını söylediler. En az onun kadar güçlü. Jenks'i tutuklarken, Joanna'yı da zaptetmek zorunda kalmışlar."

"Şikâyetlerini geri aldı Lindsay. İstismar edilmekten bıkmıştı. Yaşadığı şeyleri hak etmemiş olabilir, ama onları gömdü ve yeni bir hayata başladı."

"Mesele de bu ya zaten. Gömmedi. Terk eden Jenks'ti. Jenks için her şeyini feda etmişti. Marks'in tarifine göre tam bir eşbağımlı örneği."

Chris'in inanmak istemesini anlayabiliyordum. Fakat ikna olmamıştı. Neredeyse çürütülemez kanıtlarla hapse tıktığı bir adam vardı elinde. Oysa ben her şeyi altüst ediyordum. Sorunum neydi?

Sonra, durduk yerde, birdenbire bir şey hatırladım, aylar önce zihnime kaydedilmiş bir şeyi. Brandt'lann düşününden bir tanık olan Laurie Birnbaum. Gördüğü adamı nasıl tarif etmişti? Çok tuhaftı... Sakal onu daha yaşlı gösteriyordu, ama geri kalanı gençti.

Joanna Wade, orta boylu, sağlıklı, Tae-Bo hocası, iki katı bir erkeği alt edecek kadar güçlü. Ve Jenks'in dokuz milimetresi... Silahı yıllardır görmediğini söylemişti. Montana'daki evde... Kayıtlar silahı on yıl önce satın aldığını gösteriyordu. Jo-anna'yla evlendiği vakit.

"Onu kendi gözlerinle görmelisin," dedim daha çok ikna olmuş bir sesle, "ikimizi de devirir. Her şeyi bilen tek kişi; şarap, kıyafetler. Her Zaman Nedime. Her şeyi bir araya getirecek imkâna sahip. Fotoğraflar ile tanıklar kesin bir görüntü sunamıyor. Ya katil oysa?"

Zihnimde olasılıklar dönüp dururken Chris'in elini tutuyordum. Birdenbire göğsümde korkunç bir düğümlenme hissettim. Önce aklımdan geçenlerin bir etkisi diye düşündüm, fakat sonra dank diye anladım işin aslını.

Baş dönmesi, mide bulantısı. Midemden tepeme bir dalgalanma.

"Lindsay?" dedi Chris. Eli omuzlarımı okşuyordu.

"Kendimi tuhaf hissediyorum," diye fısıldadım. Ter, kanın yüzüme hücum etmesi ve korkunç bir baş dönmesi. Sanki göğsümde ordular savaşıyordu.

"Lindsay," dedi tekrar, bu sefer gerçekten endişeli.

Ona yaslandım. Hastalığım sırasında yaşadığım en tuhaf, en korkunç duyguysa bu. Hem bir an gücümü yitirmiş, hem

335

tekrar kontrolümü kazanmış gibiydim. Kâh diri ve güçlü, kâh yere yığılacak gibi. Chris'i bir görüyor, bir kaybediyordum.

Gelinleri ve damatları öldüreni gördüm. Sonra soluverdi görüntü.

Kaldırıma doğru yıkıldığımı hissettim.

336

106. Bölüm

Chris beni tahta bir banka oturttu. Gücüm yerine gelirken sımsıkı tuttu beni. Orenthaller uyarmıştı. Üçüncü aşamaydı. Bedenin çöküş vakti.

En çok korktuğum neydi? Kemoterapi, kemik iliği nakline hazırlanmak mı, yoksa gücümün içimdeki bir şey tarafından yiyip bitirilmesini hissetmek mi?

Kazanmasına izin veremezsin.

"Ben İ3nyim," dedim sesime tekrar kavuşurken. "Bu tür şeylerin olacağı söylenmişti."

"Fazla çalışıyorsun Lindsay. Şimdi de bütün soruşturmajn yeniden başlatmaktan bahsediyorsun."

Derin bir nefes alıp başımla onayladım. "Bu işin sonunu görecektir kadar güçlü olsam yeter."

Bir süre orada oturduk. Yüzüme renk, dizlerime güç gelişini hissedebiliyordum.

Chris bana sarılmış, şefkatle kucaklamıştı. Ortalık bir yerde mahremiyet arayan iki âşık gibi görünmüş olmalıyız dışarıdan.

En sonunda, "Lindsay Joanna hakkında anlattıklarına gerçekten inanıyor musun?" diye sordu.

Yine de bunların hiçbir anlamı yoktu. Jenks'le ayrılışı hakkında yalan söylememişti. Chessy ve onunla şu andaki ilişkisi hakkında da. Hâlâ hınçla karışık bir nefret mi hissediyordu? Gerekli bilgiye ve araçlara sahipti.

"Galiba katil hâlâ serbest," dedim.

107. Bölüm

Büyük bir risk üstlenmeye karar verdim. Fiyaskoyla sonuçlanırsa, dosya darmadağın olurdu.

Jenks'in kuşkularını araştırmaya karar verdim.

Onunla aynı ziyaret odasında buluştum. Avukatı Leff yanındaydı. Görüşmek istemedi, çünkü polisle daha fazla konuşmanın bir işe yaramayacağına inanıyordu. Ben de gerçek niyetimi açıklamak ve eğer hatalıysam savunmanın savlarını güçlendirmekle nihayet bulmak istemiyordum.

Jenks yüzü asık, neredeyse depresyonda görünüyordu. Sakin, titiz görünüşü yerini sinirli, tıraşsız bir karmaşaya bırakmıştı.

"Şimdi ne istiyorsun?" diye sıırttı neredeyse gözlerime bakmadan.

"Seni burada görmek isteyebilecek herhangi bir isim vermeni istiyorum," dedim.

"Tabutumun kapağı çoktan kapandı sanıyordum," dedi kötücül bir gülümsemeyle.

"Diyelim ki vazife aşkım, tabutunu açman için bir şans daha vermemi söylüyor."

Jenks kuşkuyla "Pöh!" dedi. "Sherman Napa'da iki cinayetten daha yargılanacağımı söylüyor. Harika değil mi? Eğer yardım edeceğin konu buysa, suçsuzluğumu kendi başıma kanıtlamaya çalışırım daha İ3^."

"Buraya sizi tuzağa düşürmek için gelmedim Bay Jenks. Sizi dinlemeye geldim." Leff eğildi ve kulağına bir şeyler söyledi. Konuşmaya teşvik edilmiş görünüyordu.

Mahkûm 3mzünde bir iğrenme ifadesiyle başını kaldırdı. "Biri etrafta dolaşıyor, benzerim olmaya çalışıyor, ilk kitabımı biliyor. Bu kişiajrrıca acı çekmemi istiyor. Kim olduğunu bulmak o kadar zor mu?"

"Herhangi bir isim vermeniz yeterli," dedim.

"Greg Marks."

"Eski ajanınız?"

"Bütün kariyerimi ona borçlu olduğumu sanıyor. Benim yüzümden milyonlarca dolar kaçırdı. Ben ayrıldığımdan beri iyi bir müşterisi olmadı. Üstelik şiddete düşkün biri. Marks bir atış kulübüne üye."

"Kıyafetinizi nasıl ele geçirmiş olabilir? Ya da sakalınızdan bir kılı?"

"Polis olan sensin. Bunu sen bul."

"O akşam Cleveland'da olduğunuzu bilebilir miydi? Kathy Kogut ile ilişkinizi biliyor muydu?"

"Nick sadece akıl yürütüyordu," diye araya girdi Leff. "Bu suçların arkasında olması için bazı olasılıkların varlığından bahsediyordu."

Koltuğuma biraz daha yerleştim. "Kitabı bilen başka kim var?"

Jenks 3mzünü buruşturdu. "Herkes gösterdiğim bir şey değildi. Birkaç eski arkadaş. İlk karım Joanna..."

"Bunlardan herhangi biri sizi oyuna getirmek ister mi?"

Jenks huzursuz bir biçimde iç geçirdi. "Boşanmam, sizin de bildiğiniz üzere, karşılıklı anlaşmayla olmadı. Hiç kuşum yok, Joanna ben ıssız bir yolda beklerken, yanımda doksanla geçmek isterdi. Fakat artık kendi ayakları üstünde duran biri,

339

»mş1

yeni bir hayatı var, üstelik şimdi Chessy'nin de arkadaşı... Sanmam. Hayır. Joanna olamaz. Bana güvenin."

Son söylediklerini kulak ardı edip dimdik gözlerine baktım. "Eski karınızın evinize gidip geldiğini anlatmıştınız."

"Çok değil, bir iki defa."

"Evde her şeye ulaşabilir miydi? Mesela şaraba? Elbise dolabına."

Jenks bu olasılığı düşünür gibi göründü bir an, fakat sonra dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İmkânsız. Hayır. Joanna değil."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

Bana çok iyi bildiği bir şeyi söyler gibi baktı. "Joanna bana âşıktı. Hâlâ öyle. Neden etrafımda dolaşıyor sanıyorsunuz, neden yeni karımla arkadaşlık numaralan yapıyor? Evin manzarasını özlediği için mi? Hayır. Ona verdiğim şeyin yerini dolduramıyor da ondan. Ona verdiğim aşkı bulamıyor. Bensiz bir hiç o.

"Ne sanıyorsunuz?" dedi küstah bir tonla. "Joanna'nın boşandığımızdan beri kavanozda benim kıl örneklerimi sakladığını falan mı?" Orada sakalını okşayarak sessizce oturdu, yüzündeki kararlılık, olasılığın yavaş yavaş farkına varılmasıyla çözülüverdi.

"Kuşkusuz birinde bir kıl örneği vardı... ama Joanna... onunla tanıştığımızda bir sekreter parçasıydı. Ralph Lauren'i JCPenneys'ten ajnrt edemezdi. Ona özgüven verdim. Kendimi ona adadım. O da bana. Benim için kendini feda etti. Yazmaya karar verdiğimde ikinci bir işe bile girdi."

Jenks'i bu korkunç suçlardan sorumlu acımasız bir piç olarak görmemek çok zordu, yine de bastırdım. "Smokinin eski bir takım olduğunu söylemişsiniz. Tanıyamamıştınız bile. Ve silah Bay Jenks, dokuz milimetre. Onu yıllardır görmediğinizi söylemişsiniz. Montana'daki evinizde bir yerlerde olabilece-

340

ğini. Bu işin epey bir zaman önce planlanmış olmadığından emin misiniz?" İmkânsız sonuca varırken, Jenks'in yüzündeki ifadenin yavaş yavaş değiştiğini gördüm.

"Yazmaya başladığınızda, Joanna'nın size destek olmak için ikinci bir işe girdiğini söylemişsiniz. Ne tür bir işti bu?"

Jenks tavana bakmaya başladı. Sonra sanki birden hatırladı.

"Saks'ta çalışıyordu."

341

108. Bölüm

Yavaş yavaş ve kaçınılmaz bir şekilde yanlış bir uçakta, yanlış bir şehre doğru gidiyor gibi hissetmeye başladım kendimi.

Mantiğın söylediğinin aksine, Nicholas Jenks'in katil olmayabileceğine daha fazla inanmaya başlamıştım. Kahretsin!

Ne yapacağımı düşünmeliydim. Jenks kelepçeli elleriyle Time ve Newsweek'e kapak olmuştu. Bir sonraki gün iki ilave cinayet için Napa'da sorgulanmıştı. Belki yanlış uçakta kalmalı, şehirden kaçmah ve bir daha asla San Francisco'da görünmemeliydim.

Kızları topladım. Resmi giderek netleşmekte olan mozaiğin parçalarını serdim önlerine: Boşanmış olmanın acısı, Jo-anna'nın kendini kullanılmış hissetmesi, Saks'taki bağlantıları aracılığıyla kurbanlara doğrudan erişebilmesi.

"Depo müdürü muaviniymiş," dedim. "Rastlantı mı?"

"Bana kanıt getir," dedi Jill. "Çünkü şu anda, elimde Jenks'e karşı kanıtlar var. Gereken bütün kanıtlara sahibim."

Sesindeki endişeyi ve hüsranı hissedebiliyordum. Bütün ülke bu vakayı izliyor, onun her hareketini takip ediyordu. Suçlunun Jenks olduğu fikrini Mercer'e ve Jill'in patronu Sinclair'e kabul ettirebilmek için çok uğraşmıştık. Ve şimdi, bütün bunların ardından ortaya yeni bir teori ve yeni bir şüpheli ismi atıyorduk.

"Bir arama emri çıkar," dedim JiU'e. "Joanna Wade'in evi için. Orada bir şeyler bulabiliriz. Kayıp yüzükler, bir silah, kurbanların ayrıntıları. Ancak bu şekilde kesin kanıtlara ulaşabiliriz."

"Arama emrini hangi mesnede istinat edeceğim? Yeni kanıt olasılığı? Bu, dosyayı tehlikeye atmak demektir. Eğer emin olmadığımız anlaşılırsa jüriyi nasıl ikna edeceğiz?"

"Çalıştığı yere bakabiliriz," dedi Cindy. "Bakalım gelinlerle ilgili belli bilgilere ulaşabiliyor muymuş?"

"Kanıtlasak bile ikinci dereceden. Durum boktan," dedi Jill. "Komşularımdan biri Saks'ta çalışıyor. Belki de katil odur."

"Eğer emin değilsek, elindekilerle hareket edemezsin," dedi Cindy.

"Emin olmayan sizsiniz," dedi Jill. "Ona havada karada hüküm giydirebilirim. Bu senin için yalnızca bir hikâye, gittiği yere kadar gidersin. Oysa benim tüm kariyerim bıçak altında."

Cindy şaşırmıştı. "Benim hikâye için mi burada olduğumu sanıyorsun? Bütün ipuçlarını bildiğim halde, tek satır yazama-manın işkencesine, daha sonra bir kitap yazarım diye mi katlandığımı sanıyorsun?"

"Hadi kızlar," dedi Claire kolunu Cindy'nin omzuna atarak. "Birlikte olmamız gerekiyordu."

Jill'in keskin mavi gözleri yavaş yavaş jmmuşadı. Cindy'ye döndü. "Kusura bakma," dedi. "Sadece bu duyulur diye korkuyorum, Leff o zaman Jürinin zihninde büyük kuşkular doğurabilir."

"Fakat kötü taktik diye geri duramayız," dedi Claire. "Bir katil, seri cinayetler işleyen bir katil elini kolunu sallayarak dolaşıyor olabilir."

Jill'e baktım. "Bir arama emri çıkar. Hadi Jill."
Jill'i hiç bu kadar üzgün görmemiştim. Kariyerindeki bü-
343

tün başarısı, uğruna yaşadığı her şey tehlikedeydi. Başını iki yana salladı.
"Cindy'nin yolunu deneyelim. Saks ile başlayıp oradaki Joanna'ya bakacağız."
"Teşekkür ederim Jill," dedim. "Sen bir numarasın."

Ne yapalım der gibi iç çekti. "Kurbanların isimlerine ulaşabilecek herhangi
biriyle bir bağlantısını bul, sana istediğin şeyi getireyim. Ama bulamazsan,
Jenks'i kızartmaya hazırlan."

Masanın öte yanına uzanıp elini tuttum. O da benimkini. Gergin bir biçimde
birbirimize gülümsedik.

JiU sonunda bir espri yaptı. "Umarım sadece gelecek senenin takviminin ardında
yazacak komik bir şey bulursun."

Claire kahkahayla güldü. "O da bir başarı."

344

109. Bölüm

I

Nicholas Jenks'in Rebecca ile Michael DeGeorge cinayetleri için soruşturmaya
hazırlandığı ertesi gün, ben yeni bir katilin peşindeydim.

Jenks'in Joanna hakkında araştırma yaptığımızı bilmesine izin veremezdim.

Elbette, Joanna'nın da şüphelerin onun üzerinde yoğunlaştığını bilmesini
istemiyordum. Üstelik Mer-cer'in ya da Roth'un tepkilerini göğüslemek de
istemiyordum.

O gün, bütün bu olup bitenler haricinde, bir de Medved ile randevu vardı. Üç gün
önce Chris yanımdayken parkta yaşadığım nöbetin ardından kan testi yaptırmıştım.
Medved bizzat arayıp benimle görüşmek istediğini söyledi. Daha önce de böyle
aranmış biri olarak -Doktor Roy aramıştı- çok korktum.

O sabah Medved beni çok bekletti. Sonunda içeri çağırdığında, yanında başka bir
doktor daha vardı. Daha yaşlı, beyaz saçlı, kalın kaşlı bir doktordu. Kendini
Doktor Robert Yatto diye tanıttı.

Yeni bir doktor görünce korkudan buz kesildim. Orada bulunmasının tek sebebi
olabilirdi; kemik iliği nakli.

"Doktor Yatto, Moffet'te hemotoloji başkanıdır," dedi Medved. "Ondan son kan
örneğine bizzat bakmasını rica etmiştim."

Yatto gülümsedi. "Bugün nasılsınız?" diye sordu.

"Bazen ijn, bazen inanılmaz takatsiz," diye yanıtladım. "Göğsümde bir ağırlık
var. Bütün bunları yeni biriyle tekrar yaşamak zorunda mıydım ?

"Bana geçen günü anlatın."

Elimden geldiğince ayrıntılı bir şekilde parkta yaşadığım nöbeti anlattım.

Yatto bilimsel bir tavırla, "Herhangi bir kan gelmesi?"

"Hayır, son zamanlarda olmadı."

"Kusma?"

"En son geçen hafta."

Doktor Yatto ayağa kalkıp yanıma geldi. Yüzümü ellerinin arasına alırken, "Sizce
bir mahsuru var mı?" diye sordu, ifadesiz bir yüzle başparmaklarıyla yanaklarıma
bastırdı, gözkapaklarımı yukarı çekip gözbebeklerime ve göz kapaklarımin altına
baktı."

"Daha kötüye gittiğimi biliyorum," dedim.

Yatto yüzümü bıraktı ve başıyla Medved'e doğru bir onay işareti yaptı.

Sonra, ona görünmeye başladığım günden beri ilk defa, Medved'in gülümsediğini
gördüm.

"Kötüleşmiyorsun Lindsay. Bob'a danışma nedenim de bu. Kırmızı kan hücresi
sayımın tekrar yükselmeye başladı. Yüz seksene çıktı."

Doğru işittiğimden, ortada zihnimin bana oynadığı bir oyun olmadığından emin
olmak için tekrarlattım. "Ya nöbetler... Üşüme, yanma. Geçen gün, içimde sanki
bir savaş varmış gibi hissettim."

"Bir savaş var," dedi Doktor Yatto. "Yeniden hücre üretmeye başladınız. Geçen
günkü nöbet bir anemi nöbeti değildi. Siziniz, iyileşirken yaşanan şeyler
bunlar."

Duyduklarıma inanamıyordum. Boğazım kupkuruydu. "Bir daha söyler misiniz?"

"Tedavi işe yarıyor Lindsay," dedi Medved. "Kan sayımın ikinci defadır yükselme gösteriyor. Bir hata yapmamak için sa-

546

na ilk seferinde söylememiştim. Fakat Doktor Yatto'nun da teşhis ettiği üzere, yeni hücreler üretiyorsun."

Hâlâ duyduklarıma inanamıyor, ağlasam mı gülsem mi bilemiyordum. Bir an, bugüne kadar bastırdığım bütün sevinçler – terfi etme ihtimali, Marina Green'de koşmalar, Chris'le bir hayat, hepsi birden beynime hücum etti. Çok uzun zamandır onları serbest bırakmaya korkmuştum. Şimdiyse içimden taşıverecek gibiydiler. Medved öne doğru eğildi ve "Henüz iyileşmedin Lindsay," diye uyardı. Tedaviye devam edeceğiz. Haftada iki defa. Fakat umudumuz var. Hatta umutlu olmaktan öte, neredeyse eminiz Lindsay."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedim. Bütün vücudum uyuşmuştu. "Ne yapacağım şimdi?"

"Eğer yerinde olsaydım," dedi Doktor Yatto, "yapmadığımda ilerde pişman olacağım bir şeyi düşünür ve onu hemen bugün yapardım."

Muayenehaneden çıktığımda başım dönüyordu. Önce asansörle aşağı inip, ardından steril lobiden geçerek Golden Gate Park'a bakan çiçekli bir bahçeye çıktım. Gökyüzü hiç görmediğim kadar maviydi, körfezin havası daha bir tatlı, serin ve saftı. Orada durup, kendi soluğumun harika sesini dinledim.

Uzun zamandır uzak kalan, bir daha sahip olamayacağımı düşündüğüm bir şey hayatıma yeniden girmişti.

Umut.

347

110. Bölüm

"Sana bir haberim var," dedim Chris'e telefonda. Sesimde bir aciliyet. "Öğle yemeğinde buluşabilir miyiz?"

"Elbette. Her zaman. Nerede?" Hiç kuşkusuz olayla ilgiU bazı önemU haberlerim olduğunu düşünüyordu.

"Boxer'in evi," dedim gülümseyerek.

"Demek o kadar acil?" diyerek güldü Chris. "Sanırım senin ahlakını bozmaya başladım. Ne zaman geleyim?"

"Şu anda seni bekliyorum."

Eve gelmesi yalnızca on beş dakika sürdü. Nestor'un fırınında durup yeni çıkmış tarçmlı kuru pastalardan aldım. Sonra da buzdolabında sakladığım bir şampanyayı açtım."

Altı 3^ldır herhangi bir dosyada gün ortasında ka3^arma-mıştım. Özellikle bu kadar önemli bir dosyada. Hiç suçluluk hissetmedim. Hem de hiç. Müjdeyi vermenin en çılgın yollarını geçiriyordum aklımdan.

Onu kapıda karşıladığımda üzerimde yalnızca bir çarşaf vardı. İri mavi gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Kimliğinizi görebilir miyim?" dedim.

"İçki mi içiyordun?" dedi.

"Hayır ama birazdan başlamayı düşünüyorum." Onu yatak odasına çektim.

Şampanya şişesini görünce başını salladı ve, "Bana vereceğin haber neydi?" diye sordu.

"Sonra," dedim. Ona bir kadeh doldurup gömleğinin düğmelerini çözmeye başladım.

"Fakat bana güven, iyi bir haber."

"Bugün senin doğum günün?" dedi gülümseyerek.

Çarşafı üzerimden bıraktım. "Yalnızca doğum günü için böyle bir şey yapmam," dedim.

"O zaman benim doğum günüm."

"Soru sorma. Sonra anlatacağım."

"Dosyayı tamamladın," diye haykırdı heyecanla. "Joanna ymış. Dosyayı tamamlayan bir şey buldun."

Parmaklarımı dudaklarına götürdüm. "Beni sevdiğini söyle."

"Seni seviyorum," dedi.

"Bir daha söyle, tıpkı Heavenly'de olduğu gibi. Beni asla terk etmeyeceğini söyle."

Belki aneminin beni böyle konuşturduğunu düşündü, belki çılgın bir histerinin etkisindeydi ya da sadece ona yakın olduğumu hissetmeye ihtiyacım vardı. Sarıldı. "Seni terk etmeyeceğim Lindsay. Her zaman yanıdayım." Gömleğini çıkarttım; yavaşça, yavaş yavaş. Sonra pantolonunu. Kendini o hep beklenen şeye denk gelmiş bir pizacı çocuk gibi hissetmiş olmalı. Çelikten bir kılıç gibi sertleşmişti. Dudaklarına bir kadeh şampanya göturdüm ve birer yudum aldık. "Ne yapalım, başıma gelene katlanırım. Zor olmaz herhalde," dedi. Onu yatağa sürükledim ve sonraki bir saat bo3mnca birlikte, yapmasaydım çok pişman olacağım şeyi yaptık. İlk korkunç sarsıntıyı hissettiğimde tam ortasındaydık. İlk başta çok tuhaftı. Sanki yatak hayata gelmiş ve bizden daha hızlı ileri geri gidiyordu; sonra her bir yandan aynı anda gelen, yankılanan bir sürtünme sesi. Sonra camların kırılma sesi. Mutfak, duvarda asılı resimlerin yere düşmesi. O zaman anladım, anladık.

349

"Kahretsin, depresyon oluyor," dedim.

Buralarda yaşayan herkes gibi daha önce birçok kez yaşadığım bir şeydi bu. Ama bu seferki apansız ve çok korkunçtu. Çünkü bu seferkinin bü3rük depresyon olup olmadığını asla bilemezsiniz.

Değildi. Ev biraz sallandı, birkaç şey kırıldı o kadar. Dışarıdan korna sesleri ve araba alarmları duyuluyordu. Bütün her şey -iki, üç, belki de dört şiddetli sallanma- yirmi saniyede olup bitmişti.

Pencereye koştum. Şehir yerli yerinde duruyordu. Bir de o uğultu. Sanki bir dev kambur balina toprağın içinden çıkmaya çalışıyordu.

Sonra durdu. Fakat tekinsiz, ürkütücü bir sessizlik. Sanki bütün şehir dengede kalmak için bir sonraki sarsıntıyı bekliyordu.

Siren sesleri duydum, insanlar bağırarak birbirine sesleniyordu.

"Sence gitmeli miyiz?"

"Muhtemelen... biz polisiz." Bana yeniden dokundu; birdenbire bütün vücudum ürperdi ve birbirimizin kollarında eridik. "Boş ver, biz cinayet masasındanız," dedim.

Öpüştük, bir kez daha tek bir vücut haline geldik. Kollarımız, bacaklarımız, parmaklarımız birbirine dolanmıştı. Gülmeye başladım. Anlatacak şeyler birikiyor. Loca. Şimdi de depresyon. Daha da uzayacak bu liste.

Aniden çağrı cihazım ötmeye başladı. Küfrettim, uzanıp ekrana baktım.

Ofisten arıyorlardı.

"Kod 111," dedim Chris'e.

Acil durum.

"Kahretsin," diye mırıldandım, "yalnızca bir depresyon."

Oturdum, çarşafı üzerime çektim ve yatağın kenarındaki telefonda ofisi aradım.

350

. ORHAM KEFVÎAT

"Arayan Roth'muş. Roth beni asla aramazdı. Neler oluyordu ? Bekletmeden

bağladılar. "Neredesin?" diye sordu.

"Bahar temizliği," dedim ve Chris'e bakarak gülümsedim. "Buraya gel. Çabuk ol," diye kükredi. "Neler oluyor Sam? Depresyon mu?" "Iıh," dedi. "Daha kötüsü. Nicholas Jenks kaçtı."

361

111. Bölüm

Napa'dan dönerken elleri koltuğa kelepçelenmiş oturan Nicholas Jenks önündeki devriye görevlisinin donuk gözlerine baktı. Kafasında bir öykü yazıp, planladı. Özgürlüğünü satın almanın ona kaç patlayacağını merak etti.

Bir milyon ? iki milyon ? Zaten bu aptal evine ne götürü-yordur ki? Yılda kırk bin ?

Çelik bakışlı polis memurunun yanına yaklaşmanın mümkün olmadığına karar verdi. Görevine bağlılığı su götürmezdi. Eğer bunları o yazıyor olsaydı, kendini aynı arabanın içine işte böyle bir herifle koyardı.

O halde beş milyon. Sırıttı.

Eğer yazan o olsaydı. Bu düşüncenin onun için soğuk, acı veren bir ironisi vardı. Çünkü zaten bunları yazmıştı.

Jenks oturduğu yerde kıpırdadı. Kelepçesi şingirdadı. Daha birkaç dakika önce Santa Rosa Mahkemesi'nin tuğla bina-sındaydı. Savcı küçük Liz Claiborne takım elbisesinin içinden parmağını ona doğrultmuştu. Onu tekrar tekrar, ancak kendininki gibi bir zihnin hayal edebileceği suçlan işlemekle suçlamıştı. Savcı onu canavar olmakla suçlarken, buz gibi bakışlarını ona dikmekle yetinmişti. Günü geldiğinde onu kanun kitapları arasına sıkıştırmak ve gerçekte neler yapabileceğini göstermek isterdi.

Jenks arka pencereden gökñizünü ve güneşin sararttığı tepeleri görür gibi oldu. Nerede olduğunu anlamak için bir işaret aradı. Novate. Marin e gelmek üzerelerdi. Yüzünü tel örgülere dayadı. Buradan çıkmak zorundaydı. Eğer yazan o olsaydı, bir çıkış yolu mutlaka olurdu.

Gardiyana baktı. Ee hikâyen nedir Bay Sıradan ? Daha daha neler? "Evli misin?" diye sordu.

Polis ona önce görmeyen gözlerle baktı, ardından başıyla onayladı. "Çocuk?"

"İki tane." Tekrar başıyla onaylamıştı, sonra gülümser gibi oldu. Ne kadar direnirse dirensinler, canavarlarla konuşmaya hepsi can atardı. Balayındaki çiftleri öldüren adam. Eve getirdikleri haftada altı yüz doları haklı çıkarmak için, kanlarına ve arkadaşlarına ballandıra ballandıra anlatırlardı sonra. O meşhur biriydi.

"Karın çalışıyor mu?" diye sordu Jenks.

Polis başıyla evet dedi. "Öğretmen. İş eğitimi. Sekizinci derece." İş, öyle mi? Belki bir iş teklifinin ne olduğunu biliyordur.

"Benim karım da çalışırdı," diye gülümsedi Jenks. "İlk karım. Perakende işi. Şimdiki kanm da çalışıyordu, televizyonda. Şimdi ise yalnızca halter, jimnastik falan."

İması bir sıırıtmaya yol açtı. Sıkı kış yumuşuyordu.

Jenks tanıdığı bir tabela gördü. Golden Gate Köprüsü'ne 3drmi dakika kalmıştı. Fazla vakti yoktu.

Pencereden dışarı, peşlerinden gelen devriye arabasına baktı. Ön tarafta da başka bir polis vardı. Tatsız bir duygu kapladı içini. Hiçbir çıkış yoktu. Hiçbir şiirsel firar ihtimali. Bu ihtimal kitaplarda kalmıştı. Yaşadığı şey ise gerçektir. Babayı yemişti.

353

Sonra, birdenbire, polis minibüsü şiddetle savruldu. Jenks önündeki gardiyana doğru fırladı. Bir saniye için neler olduğunu merak etti, fakat sonra minibüs tekrar savruldu. Dışarıdan korkutucu bir uğultu geliyordu.

Siktir! Bir deprem!

Jenks öndeki polis arabasının başka bir arabaya çarpmamak için direksiyon kıldığını gördü. Ardından yoldan çıktı.

Polislerden biri bağırdı, "Ha siktir!" Fakat minibüs yoluna devam etti.

Jenks panik içinde etrafına bakıp, tutunacak sabit bir yer aradı. Alinibüs savruluyor, olduğu yerde sıçırıyordu.

Arkalarındaki polis arabası yolda birdenbire beliriveren bir tümseğe çarpmıştı. Hayretler içinde arabanın takla attığını gördü. Jenks'in minibüsünün şoförü geriye baktı. Şok olmuştu.

Sonra birdenbire ön koltuktaki diğer polis şoföre durmasını söyledi. Önlerini bü3aik bir tır kesmişti. Dosdoğru üstüne gidiyorlardı. Minibüs aniden yön değiştirdi ve tam o anda yol tekrar sallandı. Artık kontrolden çıkmışlardı. Araba havada uçuyor-du.

Burada ölüp gideceğim diye düşündü Nicholas Jenks. Hiç kimse gerçeği bilmeyecek ve ben burada geberip gideceğim.

Minibüs bir Conoco benzin istasyonunun panolarına çarptı. Yan devrildi ve kendi etrafında iki kere dönerek durdu. Jenks'in karşısında oturan polis memuru hızla minibüsün metal duvarına fırladı. Jenks'e bakarken acıdan kıvranıyor, inliyordu.

"Kıpırdama," dedi polis zorlukla.

Nasıl kıpırdayabilirdi ki? Kelepçeleriyle hâlâ oturduğu koltuğa bağlıydı.

Sonra o korkunç, kulak tırmala3ncı sesi duydular, ikisi bir-

354

den yxikari baktı. İstasyonun üstündeki çelik lamba direği bir çınar gibi tam üstlerine devrildi. Minibüsün kapısını yırtarak polis memurunun sırtına inip onu anında öldürdü.

Bütün o dumanlar, çığlıklar ve ezilen metaller arasında, Jenks'in ölmesi işten bile değildi.

Fakat ölmemişti işte. Tek bir çizik bile yoktu. Lamba direği arabanın kenarını tümüyle yırtmış ve onu koltuğa bağlayan zincirlerden kurtarmıştı. Ayakları ve elleri hâlâ kelepçeli olsa da kendini kolayca oturduğu yerden kurtarıp güçlkle dışarı çıktı.

Sokaktaki insanlar panik halinde, haykırarak sağa sola koşuyorlardı. Arabalar yolun kenarına park etmişti, şoförlerden kimileri şaşkınlık içinde koltuğunda oturuyor, kimileri ise diğer insanlara yardım etmek için dışarı çıkmaya çalışıyordu.

işte bu! Eğer şimdi koşmaya başlamazsa, hayatının sonuna kadar bu anı hatırlayıp duracaktı.

Nicholas Jenks şaşkın, yön duygusunu yitirmiş bir şekilde arabadan çıktı.

Etrafta hiçbir polis göremedi. Sadece fena halde korkmuş, alakasız birkaç kişi.

Ayağındaki kelepçelerle sıçrayarak caddenin karmaşasına karıştı.

Özgürüm! diye haykırdı Jenks.

Ve beni oyuna getireni biliyorum. Polislere kalsa, bir milyon yıl geçse

bulamazlar onu.

355

112. Bölüm

Chris'le üstümüze bir şeyler giyip arabaya atlamamız üç dakika sürdü. Kargaşa içinde, ona müjdeyi verememiştim.

Deprem ancak küçük bir felaket sayılırdı, tabii eğer son beş haftayı ülkenin en meşhur katilini bulmak için harcama-mıssanız. Hasar birkaç vitrin camının kırılması, şehrin kuzeyinde birkaç trafik kazasından ibaretti. Emniyet müdürlüğünün önünde birikmiş kalabalığı yararak içeri girdiğimizde, depremin en büyük haberi yıldırım hızıyla ya3alıyordu:

Gelin ve damat katili ûrar etti.

Nicholas Jenks, depremin neden olduğu zincirleme bir trafik kazasında takla atarak yol dışına savrulan polis minibüsünden kaçmıştı. Gardiyanlığını yapan polis memuru çok ağır yaralanmıştı. Minibüsün ön koltuğundaki iki polis de hastanelik olmuştu.

Cinayet masasında devasa bir kumanda merkezi kurulmuştu. Ekibi bizzat Roth yönetiyordu. Etraf üst rütbeli insanlardan ve elbette dışarıda bekleyen basından geçilmiyordu.

Bir arama emri çıkarılmıştı, köprünün her iki yakasındaki polislere Jenks'in bir fotoğrafı ve tarifi dağıtılmıştı. Bütün şehir çıkışları, otoyol turnikeleri izleniyordu, trafik yavaşlatılmıştı. Havaalanları, oteller, araba kiralama noktaları alarm halindeydi.

Nicholas Jenks'i ilk bulan kişi biz olduğumuz için, Raleigh'le birlikte kendimi araştırmannın merkezinde buldum.

Hemen evinin önüne bir gözetleme ekibi gönderdik. Sea Cliff bölgesinden Presidio ile Lands End'e kadar her yerde polisler arama yapıyordu.

Bu tür araştırmalarda ilk altı saat hayati bir önem taşır. Jenks'i firar ettiği halkada hapsetmek ve ona yardım edecek biriyle temasını engellemek işin püf noktasıydı. Hiçbir şeyi yoktu, para, onu evine alacak biri. Jenks firar halinde kalamazdı, tabii eğer sandığımdan daha becerikli bir adam değilse.

Firar ettiğini duyduğumda ne yapacağımı bilemedim. Kendi ellerimle enselediğim

adam serbestti, fakat kafam çok karışıkı. Kovaladığımız doğru adam mıydı ?

Nereye gidebileceği hususunda herkesin başka bir teorisi vardı; kırsal arazi,

Nevada'nın doğusu vs. Benim de kendi teorim vardı. Eve gideceğini sanmıyordum.

Bunun için fazla zekiydi ve eve gitmekte hiçbir çıkarı yoktu. Roth'tan bir ağ oluşturmak için Jacobi ile Paul Chin'i istedim.

Jacobi'yi kenara çektim. "Bana büjmk bir iyilik yapmanı istiyorum Warren." Ondan

Joanna'nın Russian Hill'deki evini gözaltına almasını istedim. Chin'den de

Jenks'in eski ajanı Greg Marks'in evi için aynısını yapmasını.

Eğer Jenks gerçekten oyuna getirildiğine inanıyorsa, bu iki yerden birine gidecekti.

Jacobi bana sanki ona başka bir olayı araştırması için gön-deriyormuşum gibi baktı. Diğer bütün polisler Jenks'in peşindeydi. "Ne yapıyorsun Lindsay... Niçin?"

Bana güvenmeliydi. "Çünkü," dedim desteğini isteyerek, "Jenks'in o Allah'ın belası smokin ceketi geride bırakması bana da komik geliyor. Sanırım Joanna'nın peşine düşecek. Bu konuda bana güven."

Warren ile Paul Chin yerlerini aldığı anda, benim için telsizleri takip etmek dışında yapacak hiçbir şey kalmamıştı. Altı saatlik arciştirmeden sonra, Jenks'ten hâlâ hiçbir haber alınamamıştı.

357

113. Bölüm

Jill, saat dört civarında ofisimin dışında harıl harıl çalışan kalabalığı yarararak içeri girdi. Birini, muhtemelen beni, öldürebilecek kadar kızgın görünüyordu.

"Geldiğine sevindim," dedim kolundan yakalayarak. "Güven bana, lütfen JiU."

"Cindy aşağıda," dedi. "Konuşmamız lazım."

Kimseye sezdirmeden dışarı çıktık. Cindy üçüncü kattan gelen herkesten bir şeyler çıkarmaya çalışan muhabir kalabalığının arasındaydı. Claire'i aradık. Beş dakika sonra hemen sokağın köşesindeki bir kafede bir masada oturuyorduk. Jenks'in kaçıışı bütün teorilerimi darmadağın etmişti.

"Hâlâ masum olduğuna inanıyor musun?" diye bastırdı Jill vakit kaybetmeden.

"Bu onun ilk nerede ortaya çıkacağına bağlı." Greg Marks ile Joanna Wade'in evlerinin önüne adamlar yerleştirdiğimi anlattım.

"Hâlâ mı?" diyerek başını iki yana salladı JiU. Patlamak üzere olan bir volkana benziyordu. "Masum biri polis nezaretinden kaçmaz Lindsay."

"Masum biri," dedim, "eğer adalet sisteminin adil olduğuna inanmıyorsa kaçır."

Claire gergin bir biçimde joitkunarak etrafına baktı. "Sevgili bayanlar, bana öyle geliyor ki burada çok hassas bir alana giriyoruz, öyle değil mi? Jenks için bir insan avı söz konusu

-görüldüğü yerde vurulabilir- fakat aynı zamanda başka birinin suçlu olduğunu kanıtlamaya çalışıyoruz. Böyle bir şey ortaya çıkarsa, kelleler uçar. Ve şu anda bu kellelerle ilgileniyo-

"Eğer kendi teorine gerçekten inanıyorsan, onu yukarıyla paylaşmalısın," dedi

Jill. "Roth ya da Mercer."

"Mercer kent dışında. Ve şu anda herkes Jenks'in yerini tespit etmekle meşgul. Zaten böyle bir şeye kim inanır ki? Senin de söylediğin gibi, elimde sadece bir demet varsayım var."

"Raleigh'ye anlattın mı?" diye sordu Claire.

Başımı evet anlamında salladım.

"O ne düşünüyor?"

"Şu anda kıl örneğine takılmış durumda. Jenks'in kaçıışı da benim yararına olmadı."

"O adamı boşuna sevmemişim," dedi Jill nihayet gülümseyerek.

"Olaya senin açıdan bakmak biraz zor Lindsay," dedi göğüs geçirerek. "Yine de, içgüdülerinin genellikle doğru çıktığını kabul ediyorum."

"O halde neden Lindsay'in teklif ettiği gibi Joanna'ya bir baskın yapmıyoruz?"

dedi Cindy. Zaman geçtikçe Cindy'i daha çok seviyordum.

Kuşkusuz olaylar, kimin neden sorumlu olduğu anla-sılamayacak kadar karmaşıklaşmıştı. Claire'e döndüm. "Joan-na'yı işaret edebilecek gözden kaçırdığımız herhangi bir şey var mı?"

Başını iki yana salladı. "Her şeyi tek tek yeniden inceledik. Bütün parmaklar dosdoğru Nicholas Jenks'i işaret ediyor."

"Claire ben orada, tam gözümüzün önünde olan ve belki bu yüzden göremediğimiz bir şeylerden bahsediyorum."

"Bu konuda senin tarafında olmayı isterdim," dedi Claire. "Fakat her şeyi inceledik. Her şeyi."

359

"Bir şeyler olmalı. Katilin erkek mi yoksa kadın mı olduğunu gösterecek bir şeyler. Eğer bu işi Joanna yaptıysa, onun daha önce yakaladığım diğer katillerden hiçbir fazlası yok. Geride bir iz bıraktı. Henüz göremediğimiz bir şey. Jenks de bırakmıştı ya da onun adına başka biri ve onu bulmuştuk."

"Üstelik dördüncü çifte cinayet işlenmeden önce, onu bir daha bulmamız gerekiyor," dedi Jill.
Tek başıma kalmıştım. Fakat teslim olamazdım. Doğru olmazdı. "Lütfen," diye yalvardım Claire'e, "her şeyi bir kez daha incele. Galiba yanlış kişiyi yakaladık."

360

114. Bölüm

Katil, makyaj aynasının ışığında birazdan gri bir renk alacak olan 3?umuşak mavi gözlerinin sabit bakışlarıyla kendine bakıyordu.

İlk iş olarak saçını bütün sarışınlığı gidecek şekilde pudraladı, ardından temiz bir biçimde geriye taradı. Yüz defa. Matlığını yitirip parlayana dek.

"Bunuyapmaya beni sen zorladm," dedi değişen yüze. "Bir kez daha ortaya çıkmaya. Bunu tahmin etmehydim. Oyunları seviyorsun, öyle değil mi Nick?"

Bir pamuk parçasıyla zamk gibi kokan yapışkan maddeyi sürdü yüzüne.

Parmaklarıyla önce şakakları bastırdı, çeneye kavis verip üstdudağı ile burnunun arasındaki eğimi keskinleştirdi.

Sonra bir cımbızla kıllara uzandı. Bir tutam kızıl tüye.

Yüz neredeyse tamamlanmıştı. Fakat gözler... Hâlâ onun gözleri olduğunu kim olsa anlardı.

Çekmeceden bir çift lens çıkarıp ıslattı. Gözkapaklarını kaldırıp lensleri yerleştirdi.

Sonuçtan memnun gözlerini kırptırdı.

Artık başka biriydi. Yüz tamamlanmıştı. Şimdi gözlerinde cansız, çeliğimsi bir ışık vardı.

Nicholas'in rengi.

O olmuştu.

115. Bölüm

Claire'in telefonu derin uykumdan uyandırdı beni.

"Çabuk buraya gel," dedi emreder bir tonla.

Açılmayan gözlerimle saate bakmaya çalıştım. Beşi on geçiyordu. "Buraya gel mi?" dedim inleyerek.

"Allah'ın belası ofisteyim. Lanet olası laboratuvarı. Kapıdaki görevli seni içeri alacak. Çabuk ol."

Sesindeki aciliyeti hissetmiştim. Birkaç saniye izinde kendime geldim.

"Laboratuvarı mısın?"

"Saat iki buçuktan beri, seni uyusuk. Nicholas Jenks'le ilgili. Sanırım bir şey buldum Lindsay, inanamayacaksın."

O saatte morga ulaşmak on dakikadan fazla sürmedi. Resmi araçlara mahsus daire şeklindeki parka park ettim arabamı. Saçlarım dağınık, üzerimde bir kot pantolon ve tişört, içeriye seğırttim.

Bekçi otomata basarak içeri aldı beni. Beni bekliyordu. Claire beni laboratuvarın kapısında karşıladı.

"Hadi bakalım," dedim, "Patlat haberi."

Yanıtlamadı. Merhaba falan demeden ve hiçbir açıklama yapmadan beni kapıya sıkıştırdı.

"Şu anda Hyatt'tayız," diye başladı. "Birinci cinayet. David Brant kapıyı açmak üzere."

"Sen damat ol," dedi, elini omzuma koyup hafifçe içeri iterek, "ben de katilim. Kapıyı açarken seni gafil avlayacağım ve bıçağı -artık bir önemi yok ama- sağ elimle göğsüne saplayaca-im.

Yumruk yaptığı elini bıçak saplar gibi sol göğsüme savurdu. "Şimdi yere düşüyorsun, seni, daha sonra cinayet mahallinde burada bulduk."

Onu takip ettiğimi göstermek için başımla onayladım.

"Senin etrafında ne bulduk?" dedi gözlerini açarak.

Olay mahallinin gözümde canlandırdım. "Şampanya şişesi, smokin ceket."

"Doğru, ama benim gitmeye çalıştığım yer orası değil."

"Kan... bir sürü kan."

"Yaklaştın. Unutma kalp krizinden ölmüştü. Onun korkudan öldüğünü varsaymıştık." Ayağa kalkıp zemini inceledim. Sonra birdenbire sanki cesedin önündeymiş gibi gördüm, "idrar."

"Doğru!" diye hakirdi Claire. "Küçük bir parça idrar bulmuştuk. Ayakkabısının üstijpde, yerde. Yaklaşık altı santimetre küp gibi bir şeyd saklamıştım. Damada ait olması mantıklı görünmüştü, atını ıslatmak ani ölüm ve korku anında normal bir tepkidir. Fakat dün gece düşünüyordum. Cleveland'da da idrar bulmuştuk. Ve burada, Hyatt'ta da. Onu test bile etmemiştim. Neden edecektim ki? Onun David Brandt'a ait olduğunu varsaymıştım."

"Fakat sen şurada yerde kıvrılmış yatıyorsan, ben de önünde dikilen katilsem, çış şuradaysa, kime ait olabilir?"

Gözlerimiz şu aşkın heyecan anlarından birinde birbirine kenetlendi. "Katilin!" diye haykırdım.

Claire parlak öğrencisine gülümsedi. Adli tıbbın ciltleri, öldürürken "boşalan" katil örnekleriyle doludur, işemek bundan çok uzak sa3nlmaz. Sinirlerin sonuna kadar gergindir. Ve ayrıntı sapığı sevgili ben, örneği, nedenini pek bilmeden bir tüpün içinde dolaba saklamıştım. Ve bütün parçaları birleştiren şey şu oldu: idrar test edilebilir." "Test edilebilir? Niçin?"

363

"Cinsiyet için Lindsay. İdrarla cinsiyeti açığa çıkarabilirsin."

'Tanrım, Claire." Ne diyeceğimi bilemiyordum.

Üzerinde iki mikroskobun, şişelenmiş bazı kimyasalların ve lisedeki kimya derslerinden sentifüj olduğunu bildiğim bir cihazın olduğu laboratuvar tezgâhına götürdü beni.

"İdrarda çok açık cinsiyet işaretleri yoktur, fakat bakabileceğin şeyler vardır. İlk olarak örneği alıp sentifüjde KOH maddesiyle birlikte koydum. Bu kan kültürlerindeki atık maddeleri tespit etmek için kullanılır." Eliyle ilk mikroskoba bakmamı işaret etti.

"Şu küçücük, üzüme benzeyen hücre demetleri olan dallara bak. Candida albicanlar."

Tek kelime anlamadan ona baktım.

"Maya hücreleri tatlım. Bu idrarda çok yüksek miktarda maya hücresi atığı var. Erkeklerde olmaz."

Tam gülümseyip bir şey söyleyecektim ki, beni diğer mikroskoba doğru çekiştirdi.

"Sonra da diğer örneği alıp üç bin kere büjöttüm. Şuna bir bak."

Eğilip mikroskoba baktım.

"Şu etrciftayüzen hilal biçimindeki koyu hücreleri görüyor musun?"

"Hı, hı."

"Kırmızı kan hücreleri. Bir sürü."

Başımı mikroskoptan kaldırıp ona baktım.

"Bir erkeğin idrarında çıkmaz. En azından bu yoğunlukta. Tabii eğer böbrek kanaması falan yoksa. Ve bildiğim kadarıyla hiçbir sanığımızda böyle bir şey yok."

"Tabii eğer," dedim başımı ağır ağır sallayarak, "katil âdet görmüyorsa."

364

116. Bölüm

Bilginin anlamını kavramaya çalışırken dosdoğru Claire'e baktım. Nicholas Jenks, başından beri doğru söylüyordu.

David ve Melanie Brandt'in öldürüldüğü akşam orada değildi. Ne de Napa'da bulunmuştu. Muhtemelen Cleveland'da-ki Ünlüler Holü'nün adını bile işitmemişti. Jenks'ten öyle nefret etmişim ki, gerçeği bir türlü kabul edememişim. Hepimiz onun suçlu olmasını öyle istemiştik ki, gerçeği görememiştik.

Bütün kanıtlar (kıl, ceket, şampanya şişesi) inanılmaz bir aldatma olmuştu.

Jenks sürpriz sonların ustasıydı, fakat biri ustayı geçmişti.

Kolumu Claire'in omzuna atıp onu kucakladım. "Sen en iyisisin."

"Elbette öyleyim. Bunun nejn kanıtladığını bilmiyorum," diye yanıtladı, "fakat cinayet mahallinde zavallı adamın cesedinin önünde dikilen kişi bir kadındı.

Üstelik David Brandt'ı sağ eliyle bıçaklayarak öldürdüğüne ant içebilirim."

Aklıma binlerce soru geliyordu. Jenks firar etmişti, yüzlerce polis onun peşindeydi ve o masumdu.

"Şimdi ne olacak?" dedi Claire bana bakıp gülümseyerek.

"Bu son zamanlarda duyduğum en iyi ikinci haberd," dedim.

"En iyi ikinci?"

Elini tuttum. Claire'e Medved'in anlattıklarını anlattım. Tekrar sarıldık. Hatta küçük bir zafer dansı bile yaptık. Fakat her ikimiz de işimize dönmek zorundaydık.

117. Bölüm

Yukarıdaki masamdan telsizle Jacobi'yi anons ettirdim. Zavallı hâlâ Joanna Wade'in Filbirt ile Hyde'm köşesindeki evinin önündeydi.

"iyi misin Warren?"

"Bir duş ile iki saatlik uykunun gideremeyeceği bir yaramazlık yok."

"Olanları anlat."

" Olanları mı T diye tekrar etti Jacobi, nöbet yerine gönülsüz gidişindeki ses tonuyla. "Dün saat beş on beşte hedef dışarı çıktı, yürüyerek Gold Jimnastik'e gitti. Altıyı on geç e hedef dışarı çıktı ve sokağın ötesindeki Pasqua Coffee'ye girdi, plastik bir torbayla çıktı. Sanırım Almond Roast'tu. Comtempo Casuals Butik'e girdi, eli boş çıktı. Bana sorarsan bahar kreasyonu henüz gelmemiş. Eve döndü. Üçüncü katın ışıkları yandı. Bu burnuma gelen tavuk mu? Bilmiyorum. Ama öyle açım ki hayal görüyor olabilirim. Işıklar yaklaşık onu 3nrm i beş geç e söndü. O saatten beri şu anda yapmak istediğim şeyi yapıyor. Neden sanki bir acemiymişim gibi beni diktin buraya?"

"Çünkü Nicholas Jenks eski karısına ulaşmaya çalışacak. Onu oyuna getirenin Joanna olduğunu sanıyor. Sanırım katilin Joanna olduğunu biliyor."

"Beni neşelendirmeye mi çalışıyorsun Boxer? Hayatıma bir anlam katmaya?"

"Belki. Peki ya şuna ne dersin... ben de katilin o olduğuna inanıyorum. Jenks'i görürsen hemen bana haber ver."

Chris Raleigh saat sekiz gibi geldi. Dağınık görünüşüme, şişmiş gözlerime baktı şaşkınlıkla. "Sabahlan saçlarını taramayı unutmamalısın."

"Saat beşi on geç e Claire aradı. Beş buçukta buradaydım."

Eğlenir gibi baktı. "Ne demeye?"

"Açıklaması biraz zor. Seni bazı arkadaşlarımla tanıştırmak istiyorum."

"Arkadaşlar? Sabahın saat sekizinde? "

"Hıhı. Kız arkadaşlarım."

Kafası iyice karışmıştı. "Kulaklarımda bir sorun var galiba."

"Chris." Kolundan tuttum. "Galiba olayı çözdük."

367

118. Bölüm

Bir saat sonra Jenks dosyasıyla ilgili herkesi -umarım son defa- bir araya getirdim.

Nicholas Jenks'in görüldüğüne dair doğrulayamadığımız birkaç ihbar almıştık: Marinanın altında Tiburon'da ve Mar-ket'in güneyinde birkaç evsizle birlikte.

Her ikisi de yanlış ihbar çıktı. Bizi atlatmıştı ve firari kaldığı süre arttıkça, spekülasyonlar çoğalıyordu.

Cinsel suçlar bölümünün ara sıra kullandığı soruşturma odalarından birinde toplandık. Claire Cindy'i gizlice içeri soktu, ardından telefonla Jill'i aradık.

"Görüyorum ki üyelik şartlarını gevşetmişiz," diye yorumda bulundu Jill içeri girip Chris'i görünce.

Raleigh da şaşırmış görünüyordu. "Bana aldırmayın. Sadece elinizde bir erkek örneği bulunsun diye buradayım."

"Claire'i hatırladın mı, ya Bölge Savcılığı'ndan Jill'i," diye sordum. "Cindy'i Napa'dan hatırlıyor olabilirsin. İşte ekibi-

ir

mız.

Chris'in bakışları tek tek bütün yüzleri dolaşıp benimkinde karar kıldı. "Bu dosya üzerinde polisten bağımsız olarak mı çalışıyordunuz ? "

"Soru sorma," dedi Jill kendini bir tahta sandalyenin üzerine bırakarak. "Sadece dinle."

Köhne, dar odada bütün gözler bana döndü. Claire'e baktım. "Sen başlamak ister misin?"

Başıyla evet işareti yapıp bütün grubu sanki tıbbi bir konferans veriyormuş gibi tek tek süzdü. "Lindsay'in itmesiyle bütün geceyi üç dosyayı da tekrar inceleyerek geçirdim. Joanna'yi gösterebilecek her şeye baktım. İlk başta hiçbir şey bulamadım. Eski kararına tekrar varmak dışında yeni bir şeye ulaşamadım.

Yani kurbanın yaralarının açısı sağlıklı bir katili gösteriyordu. Oysa Jenks solaktı. Bu açık bir biçimde olgulara uymuyordu. Sonra birdenbire daha önce gözümden kaçan bir şeyi fark ettim. Hem birinci, hem de üçüncü cinayet mahallinde idrar örneklerine rastlanmıştı. Ne Cleveland'daki adli tıp uzmanı ne de ben pek önem vermiştik buna. Fakat suç mahallindeki durumları aklıma getirince bu idrarların yerleri tuhaf geldi. Bu sabah çok erken bir saatte buraya koştum ve bazı testler yaptım. Odadaki herkes soluğunu tutmuştu.

"Grand Hyatt'taki hem büjaik maya hücresi atıkları hem de atipik oranda kırmızı kan hücresi içeriyordu. Kırmızı kan hücreleri bu oranlarda ancak menstrasyon dönemlerinde görülür. Maya hücresini de düşününce, idrarın bir kadına ait olduğu konusunda hiçbir kuşku kalmadı. David Brandt'ı bir kadın öldürmüştü ve hiç kuşku yoktu ki, Cleveland'da da bir kadın vardı."

Jill gözlerini kırptırdı, duyduklarına inanamıyordu. Cindy'nin parlak kırmızı dudakları inanmaz bir gülümsemeyle yarıaçık kalmıştı. Raleigh ise başını iki yana sallajap duruyordu.

"Yapan Jenks değildi," dedim. "Joanna yapmış olmalı. Jenks onu kullandı. Sonra da yeni karısı Chessy için şutu çekti, tam da köşeyi dönmek üzereyken. Joanna onu dava etmeye çalıştı, ama başarısız oldu. Bir yıl sonra alabileceğinden çok daha az bir nafakaya kaldı. Onun ün ve para kazanmasını ve

369

şimdi de yeni, mutlu bir hayata ulaşmasını seyretmekle yekinmek zorunda kaldı." Chris duyduklarına bir türlü inanamıyordu. "Bir kadının fiziksel olarak bunu yapabileceğine gerçekten inanıyor musun? İlk kurbanlar bıçaklanmıştı, ikincisi jârmi, belki otuz metre sürüklenmişti."

"Sen onu görmedin," diye yanıtladım. "Jenks'i nasıl tezgâha getireceğini biliyordu. Onun beğenilerini, yatırımlarını biliyordu ve evine girip çıkabiliyordu. Saks'ta bile çalışmış."

Cindy tiz sesiyle araya girdi, "Her Zaman Nedime kitabının varlığından haberdar olan çok az insandan biriydi."

Jill'e doğru döndüm. "Araçlara, sebebe ve kesinlikle öldürme arzusuna sahipti." Odanın içini ağır bir hava kaplamıştı.

"Peki şimdi bunu nasıl gündeme getireceksin?" diye sordu nihayet Chris. "Polis kuvvetlerinin yarısı Jenks'in peşinde."

"Mercer'e haber vermek ve birileri onu vurmadan Jenks'i yakalamak istiyorum. Sonra da yoluma devam edip Joan-na'nın inini araştıracağım. Telefon aramaları, kredi kartları. Eğer Cleveland'a gitmişse, mutlaka bir şey çıkacaktır. Sanırım artık sen de aynı fikirdesin," dedim JiU'e, "bir arama emri için yeterince şey var elinde."

Jill başını evet anlamında salladı, önce tereddütle, ardından daha kararlı bir biçimde.

"Bütün bu olup bitenlerden sonra, şimdi piçi savunmak zorunda olmamıza bir türlü inanamıyorum."

Biri birdenbire sertçe pencereye vurdu. Araştırma ekibinden John Keresty kapıyı açtı soluk soluğa.

"Jenks'i görmüşler," dedi. "Pasific Heights'ta."

370

119. Bölüm

Raleigh ile ben neredeyse aynı anda ayağa sıçrajap kumanda merkezine koştuk. Jenks El Drisco adında küçük bir otelin lobisinde görülmüştü. Onu gören kişiye göre, ellerinde kelepçe yokmuş. Şimdi de Pacific Heights'ta bir yerlerde dolaşıyormuş.

Neden orası? Hızla olasılıkları düşündüm.

Greg Marks orada yaşıyordu.

Hâlâ ajanın tuğla evinin önünde gözetleme görevinde olan Paul Chin'i aradım. "Paul alarm durumu," dedim. "Jenks sana doğru geliyor olabilir. Pasific Heights'ta görülmüş."

Çağrı cihazım çaldı. Jacobi'ydi. Her şey bir anda olup bitiyordu.

"Boxer, 'Bütün Birimler' Heights'ta değil, benden bir mil uzakta. Ben de oraya gidiyorum."

"Warren, yerinden ayrılma," diye bağırdım alıcıya. Hâlâ Joanna'nın katil olduğuna inanıyordum. Onun nezaretini kaldıramazdım. Hele Jenks firardayken asla. "Nöbet yerinde kal."

"Bunun önceliği var," diye ısrar etti Jacobi. "A3n-ıca, burada hiçbir şey olup bittiği yok. Yerime başka bir devriye çağıracağım."

"Jacobi," diye bağırdım, yerini çoktan terk etmiş, He-ights'a doğru gidiyordu. Chris'e döndüm. "Warren Joan-na'nın evinden ayrıldı."

Tam o sırada masabaşı memurumuz Karen beni çağırdı. "Lindsay, birinci kanaldan seni arıyorlar."

"Biz çıkıyoruz," diye bağırdım. Silahımı takmış, arabanın anahtarlarını elime almıştım. "Kimmiş?"

"Jenks hakkında onunla konuşmak isteyebileceğini söylüyor," dedi Karen. "Adı Phillip Campbell'miş."

372

120. Bölüm

Gözlerim Raleigh ye sabitlenmiş, donup kalmıştım. Alasa-ma doğru seğirttim. Karen'e beni başlamasını işaret ettim. Ayrıca fısıltıyla Raleigh ye, "Numarayı tespit ettir," dedim.

Tıans halinde bekliyordum. Saniyelerin bûjöik önemi vardı. Güçlûkle soluk alıyordum. Ahizeyi kaldırdım.

"Kim olduğumu biliyorsun," dedi Jenks'in kendini beğenmiş sesi.

"Kim olduğumu biliyorum," dedim. "Neredesin?"

"Şansın yok Müfettiş. Sadece şunu söylemek için aradım: Bundan sonra ne olursa olsun, onları ben öldürmedim. Ben bir katil değilim."

"Bunu biliyorum," dedim.

Şaşırmış gibiydi. "Biliyor musun?"

Katilin kim olduğunu Jenks'e söyleyemezdim. Serbestken söyleyemezdim. "Söz veriyorum, sen olmadığını kanıtlayabiliriz. Bana nerede olduğunu söyle."

"Hey, bil bakalım ne? Sana inanmıyorum," dedi Jenks. "A3^ıca artık çok geç. Sana söylemiştim. Meselejri kendim halledeceğim. Senin için bu cinayetleri ben çözeceğim."

Jenks telefonu her an kapatabilirdi. Onu kaybedebilirdik. Tek şansım buydu.

"Jenks. Seninle buluşurum. İstedığın yerde."

"Seninle neden buluşmak isteyejam? Hayatımın geri kalanına yetecek kadar gördüm seni."

"Çünkü ben katilin kim olduğunu biliyorum.

Cevabı bir elektrik gibi çarptı beni.

"Ben de."

Ardından telefonu kapattı.

374

121. Bölüm

Altınca cadde... Market... Taylor... caddeleri birbiri ardına geride bırakıyorduk, Chris Raleigh'nin arabasının üstündeki sinyal çılgınca yanıp sönüyordu.

Ellis.

Hyde.

Lights'ı tırmanarak Larkin'e vardık, ardından tümseklerin üstünden sıçraya sıçraya Nob Hill'e vardık. Birkaç dakika sonra da Russian Hill'deydik.

Joanna, Filbert ve Hyde'in köşesinde müstakil bir evin en üst katında yaşıyordu. Artık arama emrine falan ihtiyacımız yoktu.

Jenks firardaydı; muhtemelen şu anda Joanna'nın evindeydi. Artık mesele

Joanna'nın öldürülmesini engelleme me-selesiydi.

Yavaşladık, tepeye tırmanmaya başlayınca sireni kapattık. Ev belki on beş dakika korumasız kalmıştı. Joanna'nın evde olup olmadığını bilmiyordum. Ya da Jenks'in hangi cehennemde olduğunu.

Chris yolun kenarına park etti. Silahlarımızı kontrol edip ilerlemeye karar verdik.

İşte o zaman soluğumu kesen bir şey gördüm.

Chris de gördü. "Chris o burada."

Uzaktaki iki evin aralığından bol bir spor ceket giymiş sakallı bir adam göründü. Caddenin iki tarafını kontrol edip yokuş aşçığı ilerledi.

Jenks 'ti.

Raleigh silahını çıkarıp kapıya uzandı. Gözlerime inana-mayarak daha yakından baktım, Chris'i tuttum. "Bekle. Tekrar bak Chris."

İkimiz de hayretler içindeydik. Görünüşü a3mıydı: Kısa, kızıla çalan, aynı şekilde tıraş edilmiş sakallar.

Fakat o Jenks değildi.

Baktığımız kişi daha zayıf, daha soluk benizliydi. Saçı geriye taranmıştı, fakat kısa değildi, aksine uzundu, gerisi ensenin altına saklanmıştı. Bu kadarını görebiliyordum ancak.

O bir kadındı.

"Bu Joanna," dedim.

"Jenks nerede?" dedi Chris. "Bundan hoşlanmadım."

Zihnimden birbiri ardına çılgın olasılıklar geçerken, şüphelinin arabasını ağır ağır sürüşünü izledik.

"Onu ben takip ederim," dedi Chris. "Sen yukarı çık. O olduğundan emin olalım Lindsay. Telsizle destek isteyeceğim. Hadi Lindsay, çabuk ol."

Bil* saniye sonra arabadan çıkmış, Joanna'nın yolun karşısındaki evine doğru ilerliyordum. Chris arabayı caddeden aşağı sürmeye başladı.

Zili çaldım. Kızgın bir kadın sesi yanıtladı. Kendimi tanıttım ve ön kapının yanındaki daireden gri saçlı bir kadın çıktı. Ev sahibiymiş.

Rozetimi gösterdim, yedek anahtarı aldım. Sonra da içeri, evine girmesini söyledim.

Silahımı çıkarıp emniyeti açtım. Yüzümden ve boynumdan ter fışkınyordu.

Joanna'nın üçüncü kattaki dairesine çıktım. Kalbim küt küt atıyordu. İçimden bir ses Dikkatli ol Lindsay dedi. Sonra da bir ürperti. Sakın Nicholas Jenks burada olmasın ?

Polislik hayatımda bir sürü düşman çevreye girmiştim.

376

Hiçbiri bu kadar kötü değildi. Anahtarı kilide soktum, çevirdim, kilit

açıldığında kapıya ayağımla itip açtım.

"Sonuna kadar açıldı... Joanna Wade'in dairesi sanatsal bir biçimde dekore edilmiş, iyi ışıklandırılmış bir daireydi. "Kimse var mı?" diye bağırdım. Bir cevap gelmedi.

Oturma odasında hiç kimse yoktu. Yemek odası ve mutfakta da. Lavaboda bir kahve fincanı. Yerde bir Chronicle, spor sayfası.

Bir psikopatın evinde olduğumu gösteren hiçbir işaret yoktu. Canım sıkıldı. ilerledim. Kahve masasında dergiler: Şarap ve Gıda, San Francisco. Birkaç yoga kitabı.

Yatak odası. Yatak dağınık. Bütün evde huzurlu, dostça bir duygu.

Joanna Wade sıradan bir kadın gibi yaşıyordu. Gazete ve dergi okuyor, mutfakta kahvesini içiyor, hocalık yapıyor, faturalarını ödüyordu. Katiller yalnızca kurbanlarıyla meşgul olur. Neler oluyordu böyle?

Banyoya doğru yöneldim.

"Allah kahretsin!" Cinayet vakası bir kez daha, geri dönülmez bir biçimde yön değiştirmişti.

Önümde, yerde, jimnastik taytlan içindeki kişi Joanna Wade'di.

Küvete yaslanmış bana bakıyordu. Hayır, bana değil, hâlâ katiline bakıyordu.

Gözleri korku içinde sonuna kadar açılmıştı.

Katil bıçak kullanmıştı. Jenks? O değilse, kim o zaman?

"Aman Tanrım," dedim soluk almaya çalışarak. Başım dönüyordu. Kendimi kötü hissediyordum.

Hızla yanına koştum, fakat yapabileceğim bir şey yoktu.

377

Her şey altüst olmuştu yine. Cesedin yanında diz çöktüm, korkunç bir soru biçimlenmeye başladı zihnimde.

Eğer Joanna değilse, Chris'in takip ettiği kişi kim ?

378

122. Bölüm

Bir iki dakika sonra iki polis arabası evin önünde acı acı fren yaparak durdu. Devriye görevlilerini Joanna'nın yukarıdaki cesedine yönlendirdim, fakat aklım Chris'teydi. Ve her kimse, izlediği kişide.

Belki on, belki yirmi dakika kalmıştım dairenin içinde, bu süre içinde Chris'ten hiçbir haber alamamıştım. Endişeliydim. Bir katili takip ediyordu, az önce Joanna Wade'i öldürmüş olan bir katili. Aşağı, devriye arabasına koştum. Kumanda merkezini arayıp olanları anlattım. Zihnimde sorular birbirini kovalıyordu. Yoksa katil her şeye rağmen Jenks miydi? JiU haklı olabilir miydi? Bizi, ta başından beri yanlış yönlendiriyor olabilir miydi? Her şeyi. Heights Pacific'te görülmesini bile o tezgâhlanmış olabilir miydi? Ama eğer oysa, niçin ? Niçin, hele ona inandığımı söyledikten sonra? Onu neden şimdi öldürsün ki? Joanna'nın ölümünü engellemek elimde miydi? Kahretsin, neler oluyordu böyle? Chris neredeydi? Cep telefonum çaldı. Chris'miş, derin bir oh çektim. "Neredesin? Beni çok korkuttun. Bir daha yapma." "Aşağıda, marinadayım. Şüpheli mavi bir Saab kuUanı-yor. "Chris, dikkatli ol. O Joanna değil. Joanna öldü. Evinde defalarca bıçaklanarak öldürülmüş."

"öldü mü?" Aklından çılgınca sorular geçtiğini hissedebiliyordum. "O zaman önümdeki Saab'ı kullanan kim?"

"Bana fa/n yerini söyle."

"Chestnut and Scott. Şüpheli az önce park etti. Şüpheli arabadan çıkıyor." Kulağa tanıdık geliyordu. Chesnut and Scott? Ne vardı orada? Joanna'nın evinin önündeki acı frenlerle duran polis arabalarının sirenleri arasında bir bağlantı için zihnimi araştırdım.

"Arabadan uzaklaşıyor Lindsay. Koşmaya başladı."

O anda hatırladım. Jenks'in evinde elime aldığım fotoğraf. Başka bir yerle karıştınlamayacak kadar güzel kubbe. Güzel Sanatlar Sarayı. Orası evlendiği yerdi.

"Galiba nereye gittiğini biliyorum!" diye bağırdım. "Güzel Sanatlar Sarayı'na."

380

123. Bölüm

Devriye arabalarından birini alıp sirenleri bas bas bağırtarak hızla Presidio ya ulaştım.

Trafiği sağlı sollu aşarak, Lombard'dan Richardson'a doğru Presidio'nun güney ucuna ulaştım. Yedi dakika sonra Güzel Sanatlar Sarayı'nın altın kubbesi önümdeydi; sakın havuzunun önünde ışıl ışıl parlıyordu.

Chris'in mavi Taurus'u bahçeye çapraz bir şekilde park edilmişti. Kendi arabamı hemen yanına park ettim. Diğer polislerin geldiğine dair hiçbir işaret yoktu. Neden hiçbir destek gelmemiş? Neler oluyor burada? Silahımın emniyetini açtım ve dev kubbenin altındaki parktan içeri girdim. Kesinlikle bekleyemezdim. Birdenbire kubbenin altından bana doğru koşan insanlar gördüm.

"Ateş eden biri var," diye haykırdı birileri. Artık koşmuyor, uçuyordum. "Herkes dışarı! Polis! Herkes dışarı!" Koşan insanlara çarparak ilerlemeye çalışıyor, haykınıyordum.

"Silahlı bir manyak," diye haykırdı birileri. Sütunların kenarından, havuzun çevresinden koşmaya devam ettim. Önümden hiçbir ses gelmiyordu. Ateş kesilmişti. Köşeleri silahımı önümde tutarak döndüm ve ana sütunlara vardım. Önümde, üzerinde 03mıalar olan dev Korint sütunları yükseliyordu. Uzaktan gelen sesler vardı; bir kadının alaycı tonu: "Sadece sen ve ben Nick. Nasıl ama? Romantik değil mi?"

Ve bir erkek sesi. Jenks: "Şu haline bir bak. Sen hastasın. Hep hastaydın." Ana salonun devasa kubbesinde yankılanıyordu sesler.

Chris neredeydi? Destek kuvvetleri neredeydi?

Polislerin çoktan varmış olması gerekiyordu. Polis sirenlerini işitmek için soluğumu tuttum.

Attığım her adımda, kendi adımlarımın kubbede yankısını işitiyordum yalnız.

"Ne istiyorsun?" JerAism haykırışının taşlardayankılanı-şını işittim. Sonra da kadının haykırdığı cevabı: "Onları hatırlamanı istiyorum. Düzdüğün bütün kadınları. "

Chris'ten hâlâ bir işaret yoktu. Çok endişeliydim.

Seslerin geldiği yere açılan küçük kemerlerin olduğu kısımdan dolanmaya karar verdim. Kendimi gizleyerek ana sütunlardan birinin çevresini dolaştım.

İşte o anda Chris'i gördüm.
Sırtını bir sütuna vermiş oturuyor, önünde olup bitenleri izliyordu.
Ağzımı açtım. Chris eğil, seni görecekler gibi bir şeyler söyleyecektim.
Gözlerimin zihnimden daha hızlı olduğu o ağır çekim anlardan biriydi.
O an korkunç bir korku, baş dönmesi ve mutsuzlukla çarpıldım.
Chris ne bir şey seyrediyor, ne de gizleniyordu.
Gömleğinin önü kanla kaplanmıştı.
Polis eğitiminden aldığım her şey orada çökmek üzereydi. Çığlık atmak, böğürerek ağlamak istiyordum. Soğukkanlılığımı korumak için bütün gücümü kullanmak zorunda kaldım.
iki koyu kan lekesi Chris'in gömleğine ya3alıyordu. Bacaklarım felç olmuştu.
Zorlukla kendimi ona doğru ittim. Diz çöktüm. Kalbim deli gibi atıyordu.
382
"Hayır, Chris, hayır," dedim hıçkırığımı bastırarak. Ben konuşurken, o başını kaldırdı, yüzümü görünce gözleri parladı. Dudaklarında takatsiz bir gülümseme belirdi. Soluğu ağır, zahmetli ve hırıltılıydı.
Ağlamamaya çabalıyordum. Göğüsteki deliklere baskı uyguladım. Kanı geri itmeye çalışıyordum. "Ah Chris, dayan. Dayanmaya çalış. Yardım getireceğim."
Koluma uzandı. Konuşmaya çalıştı. Fakat ağzından sadece belli belirsiz bir hırıltı çıktı. "Konuşma. Lütfen, konuşma."
Hızla devriye arabasına koştum. Telsizi açtım ve anons ettim: "Acil takviye. Acil takviye," diye bağırdım. "Dörtjöiz altı. Tekrar ediyorum, dört yüz altı!"
İstasyon alarm çağrısı yaptı. "Bir polis memuru vuruldu, Güzel Sanatlar Sarayı. Acil ambulans. Özel tim takviyesi. Nicholas Jenks görüldü, ikinci polis olay mahallinde. Tekrar ediyorum, dört yüz altı, acil durum, dörtjnz altı."
İstasyon acil durum mesajını tekrar eder etmez, telsizi elimden fırlatıp içeri koştum.
Yanına vardığımda Chris hâlâ küçük nefeslere tutunuyor-du. Ağzında bir kan baloncuğu belirdi. "Seni seviyorum Chris," diye fısıldadım elini sıkarak. Kubbenin altından sesler geliyordu. Ne dediklerini çıkara-mıyordum, fakat daha önceki kadın ve erkekti konuşanlar. Bir el ateş edildi.
"Git," diye fısıldadı Chris. "Ben dayanırım." Ellerimiz birbirine değdi.
"Ben arkamı kollarım," dedi takatsiz bir gülümsemeyle. Ardından itti beni. Silahım çekili ilerlemeye başladım, iki kez arkaya baktım, Chris arkamı kolluyordu.
383
Eğilerek küçük sütunların olduğu hattı baştan sona geçtim ve ana kubbenin altına geldim. Sesler daha yoğun yankılanıyordu. Gözlerimi kısmış, etrafa bakıyordum. Bazilikanın tam karşısındaydılar. Jenks sade bir beyaz gömlek giymişti. Kolunu tutuyordu, yaralıydı. Vurulmuştu.
Onun karşısında, erkek kıyafetleri içinde ve elinde bir silahla duran kişi Chessy Jenks'ti.
384
124. Bölüm
O eski güzelliğinin acayip, çarpık bir imgesine benziyordu. Saçları matlaştınlmış, gri ve kızıla boyanmıştı. Yüzü hâlâ kılık değiştirmenin izlerini taşıyordu. Bir erkeğin favorileri ile çenesinden sarkan kızıl kıllar. Sımsıkı tuttuğu bir silahı Jenks'e doğrultmuştu. "Hayatım, sana bir hediyem var."
"Hediye mi?" dedi Jenks umutsuzluk içinde. "Yine ne saçmalıyorsun?"
"Burada olmamızın sebebi bu. Nikâh tazelemek."
Chessy ceketinden küçük bir kese çıkarıp Jenks'in ayaklarının dibine attı.
"Durma. Aç."
Nicholas Jenks korkuyla diz çöküp keseyi yerden aldı. Açtı, içindekileri avcuna döktü. Gözleri korkuyla açıldı.
Kayıp altı yüzük.
"Chessy, Tanrı aşkına," dedi. "Sen aklını yitirmişsin. Ne yapayım bunları?"
Yüzüklerden birini tutup gösterdi. "Bunlar senin ölüm fermanın."
"Hayır, Nick," dedi Chessy. "Onları yutmanı istiyorum. Kanıtlan benim için yok etmeni."
Jenks'in yüzü endişeyle buruştu. "Ne yapmamı istiyor-

sun.'

"Yut onları. Her biri, mahvettiğin bir insan. Masum insanlar. Aynı benim gibi. Düşün günlerini kutlayan küçük kızlar. Hepimizi sen öldürdün Nick: Beni, Kathy'i, Joanna'yi. Şimdi

karşılığında bize bir şey verme vakti. Elimde tutmuş olduğum bu yüzükle..."

Jenks başını kaldırıp ona baktı ve bağırdı. "Bu kadar yeter Chessy."

"Yeterine ben karar veririm. Sen oyunları seversin, o halde oyna bakalım. Bu sefer benim oyunumu oyna. Yut onları!" Silahı doğrulttu. "Ateş edemez diye geçirmiyorsun aklından, değil mi tatlım?"

Jenks yüzüklerden birini alıp dudaklarına yaklaştırdı. Elleri tir tir titriyordu.

"O Melanieydi Nick. Görsen ba3alırdın. Atletik... kayakçı... dalgıç... Tam senin tipin ha? Sonuna kadar savaştı benimle. Ama sen bizim direnmemizi sevmezsin öyle değil mi? İpleri elinde istersin."

Silahın horozunu kaldırıp Jenks'in başına dayadı.

Jenks yüzüğü ağızına koydu ve yüzünde bir bulantı ifadesiyle zorla yuttu.

Chessy kendini kaybetmek üzereydi. Hıçkınıyor, titriyordu. Daha fazla bekleyemezdim.

"Polis," diye haykırdım. Bir adım öne attım, iki elimle tuttuğum 38'liğimi ona doğrulttum.

Başını hızla bana çevirdi, şaşırmıştı, ardından Jenks'e döndü. "Biri onu cezalandırmalı."

"Her şey bitti," dedim dikkatle ona doğru yaklaşarak. "Lütfen Chessy, daha fazla kan dökülmesin."

Sanki nasıl bir yaratığa dönüştüğünün, yaptığı tiksindirici şeylerin ancak şimdi farkına vanyormuş gibi baktı bana. "Üzgünüm... Olup bitenlerden dolayı üzgünüm. Ama bu hariç!"

Ateş etti, Jenks'e.

Ateş ettim, ben de, ona.

Chessy'nin zarif bedeni geriye uçtu, sert bir biçimde duvara çarpıp yere düştü. Güzel gözleri sonuna kadar açılmış, ağzı açık kalmıştı.

386

Jenks'i ıskalamıştı. Jenks Chessy'e bakıyor, gözlerine ina-namıyordu.

Yapabileceğine inanmamıştı, kendinden bu kadar nefret ettiğine inanmamıştı.

Chessy'nin hâlâ kontrolü altında olduğunu sanıyordu. Chessy ona hâlâ âşıktı.

Nicholas Jenks kurtulmanın rahatlamasıyla soluk vererek bana döndü.

"Söylemişim... ben masumum, söylemişim."

İğrenerek baktım ona. Tam sekiz kişi ölmüştü. Damatlar, gelinler, Joanna ve bizzat kendi karısı. Söylemişim, ben masumum? Şu anda gerçekten bunu mu düşünüyordu?

Yumruğumu çenesinin tam ortasına savurdum. Jenks dizlerini üzerine düşerken yumruğumun altında bir şeylerin kırıldığını hissettim.

"Senin masumiyetine bu kadar az bile!"

387

126. Bölüm

Koşuyordum, fakat artık nerede olduğumu, ne yaptığımı bilmediğimin farkındaydım.

İçgüdülerim bir şekilde beni Chris'in vurulduğu yere getirmişti.

Hâlâ sırtını sütuna yaslamış aynı pozisyonda oturuyordu. Sanki dönüşümü bekliyordu.

Ona koştum, olabildiğince yakınma diz çöktüm. Polisin ve acil servis ekibinin nihayet geldiğini görebiliyordum. Neden bu kadar geç kaldılar?

"Ne oldu?" diye sordu Chris fısıltıyla. Onu güçlkle işitiyordum.

"Onu vurdum. Katil Chessy Jenks'miş."

Gülümsedi. "İşte benim kızım," diye fısıldadı.

Sonra gülümsemesi dudaklarında dondu ve bana yaslanarak öldü.

Chris'in benden önce ölebileceği aklımın köşesinden bile geçmemişti. Korkunç, ölümcül bir şoktu bu benim için. Hasta olan bendim, ölümün sürünüp geçtiği bendim.

Kulağımı kalbine dayadım. Hiçbir hareket yoktu, nefes yoktu, yalnızca korkunç bir kıpırtısızhk. Sanki bir kâbusun içineydin.

Sonra sağlık ekibi. Chris'in gövdesinde kahramanca, fakat faydasız uğraşlar. Bense orada, sessizce elini tutuyorum. İim oyulmuş, boşalmıştı, inanılmaz zgndm. Hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordum; ona söylemem gereken bir şey vardı. "Medved iyileşeceğimi söyledi."

126. Bölüm

Ofisimin yakınına bile gidemiyordum. Bir haftalık izin verilmişti. Kendi iznimi de bununla birlikte kullanmaya karar vermiştim. ylece oturuyor, eski filmleri seyrediyor, tedavime devam ediyor, günde bir veya iki defa marinada koşuya çıkıyordum.

Bir keresinde yemek bile pişirip Chris ile ilk gece yaptığımız gibi körfeze bakan terasta oturdum. Bu akşamlardan birinde çok sarhoş oldum ve silahımla oynamaya başladım. Beni uçurumun kıyısından dönmeye ikna eden Tatlı Martha'dan başkası değildi. O, ve eğer kendimi ldrrsem Chris'in hatırasını kirletme korkusu. Bunu yapamazdım. Üstelik kızlar da asla bağışlamazdı, yanılıyor muyum? Sanki yüreğim lime lime olmuştu, bugüne kadar hissettiğim en korkunç, en katlanılmaz acıydı. Anemi bile bu duyguya kıyasla bir hiti. Kendimi dünyadan kopmuş, dünyayla hiçbir bağlantısı kalmamış gibi hissediyordum. Clairp günde iki üç defa arıyordu, fakat pek konuşamıyordum, onunla bile.

"Sebebi sen değilsin Lindsay. Yapabileceğin bir şey yoktu," diye teselli etmişti.

"Sanırım bunun farkındayım," diye yanıtladım. Fakat bir türlü kendimi bunun doğruluğuna ikna edemiyordum.

Daha ziyade kendimi hâlâ bir amacım olduğuna ikna etmeye çalışıyordum. Gelin ve katil cinayetleri çözülmüştü. Nicholas Jenks, Randevu ve 20/20 kitaplarıyla daha da artan

nnn meyvelerini topluyordu. Anemi gerilemiş görünüyordu. Chris yoktu. şimdi ne yapacağım diye düşünmeye çalıştım. Aklıma cazip hiçbir şey gelmedi.

Sonra anemi korkumun ayyukunda Claire'e söylediklerimi hatırladım. Bana devam etme gücü veren tek şey, bu herifi mıhlama isteği.

Yalnızca bir yanlış doğru meselesi değildi. Suçluluk veya masumiyet meselesi de değildi, içimi iyi yapıyordum ve bu çok hoşuma gidiyordu.

Chris'in cenazesi vurulduktan dört gün sonra yapıldı. Tren Hajrward'daki -Chris oralıydı- bir Katolik kilisesinde yapılıyordu.

Rütbe sırama gidip, Roth ile Jacobi'nin yanında durdum. Resmi kıyafetini giymiş olan şef Mercer hemen nmdeydi.

Fakat yüreğimdeki acı dayanılır gibi değildi. Chris'e yakın olmak istiyordum. Yanına uzanmak.

Eski karısı ile iki oğlunun birbirlerine destek verişlerini seyrettim. Son zamanlarda nasıl hayatlarının bir parçası haline geldiğimi düşündüm. Ve onlar bunu bilmiyordu.

Kahraman polis, diye göklere çıkartıyorlardı onu.

O bir pazarlamacıydı, diye düşündüm ve gülümsedim. Ardından ağlamaya başladım. Bütün insanların arasından bir tek Jacobi uzandı elime. Kesinlikle imkânsızdı, ama bir de baktım ki ben de onun elini tutuyorum. Bırak kendini, der gibiydi. Bırak kendini ve ağla.

Daha sonra, mezar başında duran Chris'in eski karısı Marion'un yanına gittim.

"Seninle tanışmak istemiştim," dedim. "ldğnde yanındaydım."

Ancak başka bir kadının anlayabileceği kırılğan bir cesaretle baktı bana.

"Sizi tanıyorum," dedi şefkatli bir gülümsemeyle. "Sevim-hymişsiniz. Chris sizin için sevimli demişti. Ve zeki."

390

Gülümsedim ve elini tuttum. O da benimkini. Sımsıkı.

Gözlerimin dolduğunu hissettim. Tam o anda kolumu tuttu ve hayatta en çok duymak istediğim şeyi söyledi.

"Gelip yanımızda dursanız."

Bölüm, Chris'e kahramanlara yakışır bir cenaze düzenlemişti. Seremoni tulumların üzüntülü, yaslı sesleriyle açıldı. Resmi kıyafetleri içinde sıra sıra polisler gelmişti. Yirmi bir pare silah atışı.

Mezarlığın kapısında Cindy, Jill ve Claire'i gördüm. Beni bekliyorlardı.

Hareket etmedim. Bacaklarım tir tir titrerken orada öylece dikildim. Eğer yanıma gelmezlerse, olduğum yere çökerdim, gördüler bunu.

"Eve birlikte dönsek ya," dedi Claire.

Sesim çatallanmıştı. Kelimeleri zorlukla telaffuz ediyordum. "Ölmesi gereken bendim, o değil," dedim. Sonra tek tek kucakladılar beni.

Kolumu hepsine birden dolayıp gücümün yettiğince kucaklarının sıcaklığına bıraktım kendimi. Dördümüz birden ağılıyorduk. "Beni asla terk etmejân."

"Terk etmek mi?" dedi JiU kocaman açılmış gözleriyle.

"Hiçbirimiz," diye söz verdi Cindy. "Biz bir ekibiz, unuttun mu? Her zaman birlikte olacağız."

Claire koluma girdi.

Kulağıma, "Seni seviyoruz güzel kız," diye fısıldadı.

Dördümüz mezarlıktan dışarı kol kola çıktık. Serin bir meltem yüzümüzü okşuyor, gözyaşlanmızı kuruluyordu.

O akşam saat sekizde, Adalet Sarayı'ndaydım.

Yapmam gereken önemli bir şey vardı.

Lobi'de neredeyse ilk gördüğünüz şey, bü3mk bir mermer panodur. Üzerinde doksun üç isim vardır. San Francisco Polis Departmanı'nın üniformasını giymiş ve görevi başında şehit

391

düşmüş doksun bir erkekle iki kadmm ismidir bunlar. Panoda bir taş işçisi çalışıyordu.

Bu aramızda yazılı olmayan bir kuraldı, onları asla sayma. Fakat bu gece, saydım. Doksun üç. İlk isim James S. Coonts, 5 Ekim 1878, departmanın kurulduğu yıl.

Yarın yeni biri katılacak aralarına. Christopher John Raleigh. Vali orada olacak. Mercer de. Kentin nabzını tutan gazeteciler. Marion ve ekibi. Onu kahraman bir polis olarak anacaklar. Ben de orada olacağım.

Fakat bu gece ne konuşma, ne seremoni istiyorum. Bu gece, yalnızca o ve ben olsun istiyorum.

Taş ustası ismini oymayı bitirdi. O mermeri zımparalayıp son toz parçalarını da silerken bekledim. Sonra panoya doğru yürüyüp elimi mermerin kaygan yüzeyinde gezdirdim. Onun isminin üstünde.

Christopher John Raleigh.

Taş ustası dönüp bana baktı. Gözlerimi yakan acıyı görebiliyordu. "Onu tanıyordunuz ha?"

Başımınla onayladım, kalbimin derinlerinden bir yerden bir gülümseme kopup geldi. Evet, onu tanımıştım.

"Ortaktık," dedim.

SONUÇ Son Darbe

392

Tecrübelerim gösteriyor ki cinayet soruşturmaları hep açık uçlu, cevap isteyen sorularla son bulur. Her zaman.

Fakat bu sefer değil.

Chris'in cenazesinden yaklaşık bir ay sonra bir gece evdeydim. Tek kişilik akşam yemeğimi bitirmiş, majestelerini doyurmuş ve yürüjme çıkarıp getirmiştım. Kapı çaldı, otoriter bir tonla, yalnızca bir defa.

Alt kapının zilini çalan olmamıştı, bu yüzden kapryı açmadan önce gidip gözetleme deliğinden baktım. Gözlerime inanamadım. Gelen Nicholas Jenks'ti. Üstünde mavi bir spor ceket, beyaz bir gömlek ve gri siyah spor pantolon vardı. Her zamanki gibi kendini beğenmiş ve nahoş görünüyordu.

"Beni içeri almayacak mısın?" diye sordu, sonra Elbette alacaksın, değil mi?

Bana hayır diyemezsin, der gibi gülümsedi.

"Hayır, doğrusunu istersen, giremezsin," dedim ve kapıdan uzaklaştım. "Siktir git, puşt."

Jenks kapıyı tekrar çaldı. Olduğum yerde durdum. "Konuşacak bir şejamız yok," diye bağırdım işiteceği kadar yüksek sesle.

"Ah, ama var," diye bağırarak yanıtladı Jenks. "Her şeyi eline yüzüne bulaştırdın Müfettiş. Sana gerçekleri anlatmaya geldim."

Taş kesildim. Gözlerim yanıyor, sırtımdan bir ateş fışkırıyor-

du. Tekrar kapıya 3âirüdüm, önce tereddüt ettim, fakat açtım sonra, kalbim deli gibi çarpıyordu. Eline yüzüne bulaştırdın? Gülümsüyordu, belki alay ediyordu benimle. "Kutlama yapıyorum," dedi. "Ben mutlu bir adamım! Bil bakalım niye?"

"Sakin tekrar bekâr olduğun için mutlu olduğunu söyledi me.

"Eh o da var. Son kitabımın Kuzey Amerika haklarını sattım. Sekiz milyon dolar. Bir de filmler için ödenen dört milyon var. Bu seferki kurmaca bir eser değil Lindsay. Konuyu tahmin et. Haydi, üç hakkın var."

Tek isteğim Jenks'in suratına bir yumruk daha patlatmaktı. "Ve bu haberi gelip önce benimle paylaşmak istedin? Sana acıyorum."

Jenks sırtıtmaya devam etti. "Aslında buraya seninle başka bir şey paylaşmaya geldim. Bunu paylaşmak istediğim tek kişi sensin. Dikkatini çekebildim mi Lindsay? Bujöik bir fiyaskoydu seninki bebeğim."

Öyle terbiyesiz ve yılışık davranıyordu ki, korkuyordum. Fakat onun bunu görmesini istemiyordum. Fiyasko lafıyla ne demek istiyordu?

"Sana bir içki ikram ederdim, ama senden ölesiye nefret ediyorum," diye sırtıttım.

Ellerini havaya kaldırıp sırtıtmamı taklit etti. "Biliyor musun, kalp kalbe karşıdır. İşte bu yüzden sana anlatmak istedim Lindsay, sadece sana." Sesi bir fısıltıya dönüştü. "Chessy ondan yapmasını istediklerimi yaptı, en son ana kadar. Cinayetler mi? Onunla korkunç, harika bir oyun oynuyorduk. Trajik kocayla karısı, masum kankocaları öldürüyor. Bir romanın kurgusunu hayata geçiriyorduk. Benim romanımın. Ve sen bunu göremedin. Tertemiz kurtuldum bu işten, özgürüm. Sonuna kadar özgür ve eskisinden çok daha zengin."

Gözlerini bana dikti, ardından kahkaha atmaya başladı. Herhalde hayatımda duyduğum en tiksiniç sestti.

396

"Doğruyu söylüyorum. Chessy ne istesem yapardı. Hepsi öyledir. Onları seçme nedenim bu. Köpekler gibi havladıkları bir oyan oynardım onlarla. Bayılırlardı. Sen de oynamak ister misin Lindsay? Hav, hav, hav?"

Gözlerimi gözlerine diktim. "Babanın eski 03mnlarını oynarken yetersizlik duygusuna kapılmıyor musun? Joanna anlattı."

"Ben işleri babamın aklının alamayacağı kadar genişlettim. Ben her boku yedim Müfettiş ve hepsi yanıma kâr kaldı. Bütün cinayetleri ben planladım. Peki bunu duymak koduğumun tüylerini diken diken etmiyor mu Lindsay? Kendini yetersiz hissettirmiyor mu?" Jenks birdenbire ceketinin cebinden çıkardığı plastik eldivenleri takmaya başladı. Siktir!...

"Bu da mükemmel olacak," dedi. "Biliyor musun, ben aslında burada değilim Lindsay. Tahoe'de küçük bir yalancı orospuyla birlikteyim şu anda. Parasını peşin ödedim, mazeretim var. Mükemmel suçlar Lindsay. Uzmanlık alanım."

Kaçmak için arkamı döndüğümde Jenks bir bıçak çıkardı. "Bunun içine girişini hissetmek istiyorum Lindsay. Derine. Son darbe."

"İmdat!" diye çığlık attım, fakat çok sert bir yumruk attı. Hızını ve gücünü görünce şok olmuştum.

Oturma odasının duvarına çarpmışım. Az kalsın bayılıyordum. Martha içgüdüsel bir şekilde ona saldırdı. Onu daha önce hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Jenks ileri atıldı ve köpeğin omzuna bir bıçak darbesi indirdi. Martha yere düştü ve korkunç bir biçimde inlemeye başladı.

"Uzak dur Martha," diye haykırdım.

Jenks beni kucakladı ve yatak odasına taşıyıp yatağa fırlattı. Kapıyı kapattı.

"Ben hapisteyken başka bir gelin damat cinayeti daha

397

olacaktı. Yavaş yavaş yeni kanıtlar çıkacaktı ortaya. Benim masum olduğum, bir tezgâha geldiğim açıklığa kavuşacaktı. Ondan sonra da oturup kitabı yazacaktım! Fakat Chessy hile yaptı ve beni oyuna getirdi. Bu davranışıyla büyük saygımı kazandı. Onu hiç bu kadar sevmemiştim. Hayatında bir defalığına da olsa, biraz cesareti olduğunu gösterdi!"

Sürünerek Jenks'ten uzaklaştım. Yatak odasında kaçacak bir yerim olmadığını görebiliyordu. Sanırım kaburgalarımın biri kırılmıştı.

"Önce beni öldürmek zorundasın," dedim çatallaşmış sesimle.

"Olur," diye sırtıttı. "Madem öyle istiyorsun. Bujmk bir zevkle."

Kollarımın yardımıyla yatağımın körfeze bakan tarafına süründüm. Nefes alırken güçlük çekiyordum.

Jenks bana doğru birkaç adım attı.

"Kıpırdama Jenks!" diye haykırdım var gücümle. "Sakin kıpırdama!"

Durmadı. Neden dursun ki? Bıçağını sağa sola savurarak yaklaştı. Tanrım, büyük bir haz alıyordu. Kahkahalarla gülüyordu. Bir mükemmel cinayet daha!

Elimi yatağın altına götürdüm. Oraya bir silah yerleştirmiştım. Evdeki güvenlik sistemim.

Nişan alacak vaktim olmadı, fakat ihtiyacım da yoktu. Nicholas Jenks olduğu yerde dondu, bıçak sol omzunun üstünde havada asılı kalmıştı.

Üç el ateş ettim. Jenks çığlık attı, gördüklerine inanamayan gri gözleri yuvalarından fırlamıştı, sonra da üzerime yıkıldı, ölmüştü.

"Cehenneme git," diye fısıldadım.

İlk önce Claire'i aradım (adli tıp uzmanı); ardından Cindy'i (San Francisco'nun en iyi polis muhabiri); ve en son JiU'i (Avukatımı).

398

James Patterson _ İlk Ölüm

JAMES PATTERSON

BBS BBBB

"Patterson, en derin korkularınızın saklı olduğu yeri biliyor... Onun hayal gücünün sınırı yok."

New York Times Book Review

James Patterson'un bugüne kadar yazdığı en gerilimli kitaba başlamak üzeresiniz.

San Francisco'da yeni evli çiftleri delik deşik eden bir katil. Sahneye dört unutulmaz kadın giriyor, dört arkadaş: Polis departmanından cinayet müfettişi Lindsay, adli tıpçı Claire, savcı yardımcısı Jill ve San Francisco Chronicle gazetesinin suç masasından bir çaylak, Cindy. Cesaret, bilgi, yetenek, güç tek bir amaç etrafında birleşiyor: Akla gelebilecek en korkunç, en şeytani katili tuzağa düşürmek.

III. Dünya Savaşı çıkmamış, 9.1 şiddetinde bir deprem olmamış, Ebola Virüsü dünyayı kasıp kavurmamış ise tek seçeneğiniz var, oturup tek solukta okumak.

James Patterson _ İlk Ölüm